Omul Ilustrat reunește optsprezece povești în care fantasticul și science-fictionul se împletesc cu umorul negru, fatalismul și macabrul. În deschiderea cărții, naratorul relatează prima lui întâlnire cu Omul Ilustrat – un personaj fantastic, ale cărui tatuaje prind viață atunci când sunt privite, fiecare spunând o poveste diferită.

Cititorul este indirect invitat să privească imaginile și să asiste la „punerea lor în scenă" – un pretext pentru Bradbury pentru a explora natura umanității și a relațiilor interumane în contextul abolirii barierelor temporale și spațiale. Autorul nu ezită să se amuze de personajele sale, să le arate defectele și limitele și să le demaște naivitatea.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-93846-9-5

9 786069 384695

RAY BRADBURY

OMUL ILUSTRAT

SCIENCE FICTION MASTERS | PALADIN

RAY BRADBURY

OMUL ILUSTRAT

„Cei care încă nu au citit capodoperele lui Bradbury ar trebui să înceapă cu *Omul Ilustrat.*"

Washington Post Book World

„Ray Bradbury explorează natura umanității. Cele opt-sprezece povestiri SF care compun această carte sunt legate între ele prin tema recurentă a ciocnirii dintre tehnologie şi psihologia umană precum şi prin tehnica povestirii în ramă."

The Christian Science Monitor

„O carte provocatoare, fascinantă... care te intrigă."

Anchorage Daily News

„Bradbury este un maestru al povestirilor şi nu vei fi dezamăgit de niciuna dintre cele optsprezece „pietre prețioase" care alcătuiesc această carte. Povestirile se nasc din cea care deschide cartea, intitulată chiar *Omul Ilustrat*. Ceea ce rezultă este o colecție de proză scurtă, care foloseşte fantasticul şi SF-ul pentru a explora relațiile şi comunicarea interumană precum şi limitele pe care le pot atinge oamenii."

SF Site

„În *Omul Ilustrat* Bradbury strălucește... Un autor cu un mod de a scrie inconfundabil."

Dallas Morning News

„Ray Bradbury este un scriitor care a rămas copil, este un Peter Pan al literaturii SF... În această carte se simte nota de nostalgie caracteristică întregii scrieri a autorului precum şi preocuparea acestuia față de universul copiilor şi tehnologia care populează imaginația acestora – nave spațiale, roboți asemănători oamenilor şi acele aparate bizare pe care astăzi le numim echipamente electronice."

Conceptual Fiction

RAY BRADBURY

OMUL ILUSTRAT

Traducere din limba engleză şi note
de Iulia Anania

PALADIN

Colecție coordonată de: Michael Haulică
Redactori: Florentina Hojbotă şi Ioana Tudor
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRADBURY, RAY

Omul Ilustrat / Ray Bradbury; trad. de Iulia Anania. – Bucureşti: Paladin, 2016

ISBN 978-606-93846-9-5

I. Anania, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Ray Bradbury
The Illustrated Man

Copyright © 1951, renewed 1979 by Ray Bradbury

© Editura Paladin, 2016, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Această carte este pentru
Tata, Mama şi Skip, cu dragoste

PROLOG: OMUL ILUSTRAT

Când l-am întâlnit prima oară pe Omul Ilustrat era o după-amiază caldă de început de septembrie. Mergeam pe un drum asfaltat, fiind în ultima etapă a unui tur de două săptămâni de plimbări prin Wisconsin. Mă oprisem după-amiază târziu, mâncasem nişte carne de porc, fasole şi o gogoaşă, şi mă pregăteam să mă întind şi să citesc, când Omul Ilustrat a apărut de peste deal şi s-a oprit un moment, profilat pe cer.

Atunci nu ştiam că era ilustrat. Ştiam numai că era înalt, cândva musculos, dar acum, dintr-un motiv sau altul, începuse să se îngraşe. Îmi amintesc că avea braţele lungi şi mâinile groase, însă capul lui, aşezat pe corpul său masiv, avea faţa ca aceea a unui copil.

Părea că doar îmi simţise prezenţa, pentru că nu s-a uitat direct la mine când mi-a vorbit:

— Ştii unde pot să găsesc de muncă?

— Mă tem că nu, am răspuns eu.

— N-am avut nicio slujbă stabilă în patruzeci de ani.

Deşi era o după-amiază târzie şi toridă, avea cămaşa de lână încheiată la gât. Mânecile îi erau coborâte şi strânse peste încheieturile groase. Sudoarea îi şiroia pe faţă, dar nu făcu nicio mişcare să-şi descheie cămaşa.

— Ei bine, a spus el într-un târziu, ăsta e un loc la fel de bun ca oricare altul. Aş putea sta aici peste noapte. Te deranjează compania?

— Am ceva mâncare în plus, eşti bine-venit, i-am răspuns eu.

S-a aşezat cu greutate, gemând.

— O să-ți pară rău că mi-ai cerut să rămân, a spus el. Tuturor le pare rău. Din cauza asta umblu. E început de septembrie, vârful sezonului la carnavalul de Ziua Muncii. Ar trebui să fac bani foarte repede în orice spectacol de mâna a doua din orice târguşor, dar iată-mă aici, fără nicio perspectivă.

Şi-a scos un pantof imens şi l-a privit cu atenție.

— De obicei păstrez o slujbă cam zece zile. Apoi se întâmplă ceva şi mă concediază. Deja niciun bâlci din America nu mă mai vrea.

— Care-i problema? l-am întrebat eu.

Ca răspuns, şi-a desfăcut încet nasturii de la guler. Cu ochii închişi, fără grabă, şi-a descheiat toți nasturii. Şi-a strecurat degetele pe sub cămaşă şi şi-a atins pieptul.

— Ciudat, a zis Omul Ilustrat, cu ochii încă închişi. Nu se simt, dar sunt acolo. Tot sper că într-o zi o să mă uit şi n-o să mai fie. Umblu prin soare cu orele, în cele mai fierbinți zile, mă coc şi sper că sudoarea mea o să le şteargă, că soarele o să le ardă şi o să le dea jos, dar la apus sunt tot acolo.

Şi-a întors încet capul spre mine şi şi-a dezvelit pieptul.

— Mai sunt acolo?

După ceva timp am expirat.

— Da, i-am răspuns eu. Sunt încă acolo.

Ilustrațiile.

— Un alt motiv pentru care îmi țin gulerul încheiat până sus, a zis el deschizând ochii, sunt copiii. Mă urmăresc pe toate drumurile. Toată lumea vrea să vadă desenele, şi în acelaşi timp nimeni nu vrea să le vadă.

Şi-a scos cămaşa şi a făcut-o ghemotoc în mâini. Era acoperit cu desene de la inelul albastru tatuat în jurul gâtului până la brâu.

— Am şi mai jos, a spus el, ghicindu-mi gândul. Sunt plin tot de ilustrații! Uite!

Şi-a desfăcut mâna. În palmă avea un trandafir proaspăt tăiat, cu stropi de apă cristalină printre petalele moi şi rozalii. Am întins mâna ca să-l ating, dar era doar un desen.

Cât despre restul, mi-e greu să descriu cum am stat şi l-am privit, pentru că era un freamăt de rachete şi fântâni, şi oameni, cu detalii şi culori atât de întortocheate, încât puteai auzi în surdină, murmurul mulțimilor care îi locuiau trupul. Când carnea îi tresărea, gurile lor mici se deschideau, ochişorii verzi-aurii clipeau, mânuțele roz gesticulau. Pajişti galbene, râuri albastre, munți, stele, sori şi planete, toate erau răspândite într-o Cale Lactee peste pieptul său. Oamenii înşişi erau grupați în douăzeci sau mai multe grupuri de-a lungul brațelor lui, pe umeri, pe spate, pe încheieturi şi pe abdomen. Îi găseai în păduri de păr, pândind printr-o constelație de pistrui sau holbându-se din peşterile subțiorilor, cu ochi de diamant strălucitor. Fiecare părea absorbit de ce avea de făcut, fiecare era un portret separat în galerie.

— Dar sunt minunate! am zis eu.

Cum să-i descriu Ilustrațiile? Dacă El Greco ar fi pictat în perioada lui de glorie miniaturi nu mai mari decât palma, foarte detaliate, folosind toate culorile lui sulfuroase, cu elongația şi anatomia caracteristice, probabil ar fi folosit corpul acestui bărbat pentru arta lui. Culorile ardeau în trei dimensiuni. Erau ferestre ce dădeau spre realitatea incandescentă. Aici, adunate pe un singur zid, se aflau cele mai rafinate imagini din univers. Omul era o galerie ambulantă de comori. Nu era opera cuiva care făcea tatuaje ieftine, în trei culori, la bâlciuri, duhnind a whisky. Era capodopera unui geniu în viață. Era vibrantă, limpede şi minunată.

— O, da, a spus Omul Ilustrat. Aşa sunt de mândru de Ilustrațiile mele că-mi vine să le dau foc. Am încercat să le răzuiesc cu şmirghelul, să le scot cu acid, cu un cuțit...

Soarele apunea. Luna se ridicase deja la est.

— Pentru că, vezi dumneata, a continuat Omul Ilustrat, desenele astea prezic viitorul.

N-am zis nimic.

— Toate bune cât timp soarele e sus pe cer. Aş putea lucra ziua la bâlci. Dar noaptea... imaginile se mişcă. Se schimbă.

Probabil că am zâmbit.

— De când eşti Ilustrat?

— În 1900, când aveam douăzeci de ani şi lucram la un carnaval, mi-am rupt piciorul. Lucrul ăsta m-a scos din circulaţie şi trebuia să fac ceva ca să nu-mi pierd numărul, aşa că m-am hotărât să mă tatuez.

— Dar cine te-a tatuat? Ce s-a întâmplat cu artistul?

— S-a întors în viitor. Vorbesc serios. Era o bătrână care trăia într-o căsuţă din mijlocul Wisconsinului, pe aici pe undeva, nu departe de unde suntem acum. O vrăjitoare care părea că are când o mie de ani, când douăzeci de ani, şi spunea că poate călători în timp. Am râs. Acum am mai multă minte.

— Cum ai ajuns s-o cunoşti?

Mi-a povestit. Îi văzuse anunţul pe marginea drumului: „ILUSTRAŢII PE PIELE! O ilustraţie în loc de un tatuaj! Artistic!“ Aşa că stătuse treaz toată noaptea, în timp ce acele ei magice îl înţepau fie ca nişte viespi, fie delicat, ca nişte albine. Dimineaţa arăta ca un om care căzuse într-o tiparniţă cu douăzeci de culori şi fusese scuipat afară, strălucitor şi colorat.

— Am căutat-o vară de vară, timp de cincizeci de ani, a spus el, ridicându-şi mâinile. Când o să dau de vrăjitoarea aia, o omor.

Soarele dispăruse. Străluceau primele stele, iar luna poleia întinderile de iarbă şi de grâu. Imaginile Omului Ilustrat încă licăreau în semiîntuneric ca nişte cărbuni mici, ca

nişte rubine şi smaralde împrăştiate, în culorile lui Rouault şi Picasso, cu trupurile prelungi ale lui El Greco.

— Aşa că, atunci când imaginile mele se mişcă, sunt dat afară. Nu le place când văd lucruri violente în Ilustrațiile mele. Fiecare desen e o scenetă. Dacă le priveşti, în câteva minute îți spun o poveste. În trei ore poți vedea optspre-zece sau douăzeci de poveşti puse în scenă pe corpul meu, poți auzi vocile personajelor şi poți medita. Toate sunt aici, aşteaptă să fie privite. Şi există un loc special pe corpul meu.

Şi-a dezvelit spatele.

— Vezi? Pe omoplatul drept nu se vede nimic special, e o harababură.

— Da.

— Când stau mai mult lângă cineva, locul ăla se întunecă şi se umple. Dacă sunt cu o femeie, imaginea ei ajunge acolo, pe spate, într-o oră, şi-i arată toată viața: cum va trăi, cum va muri, cum va arăta la şaizeci de ani. Şi dacă e un bărbat, o oră mai târziu am imaginea lui pe spate. Îl arată căzând de pe o stâncă, sau murind călcat de tren. Şi iarăşi sunt dat afară.

În tot timpul cât vorbise, îşi trecuse mâinile peste Ilustrații, ca şi cum le-ar fi îndreptat ramele şi le-ar fi desprăfuit – mişcările unui cunoscător, ale unui patron al artelor. Omul Ilustrat s-a întins pe spate, lung şi masiv în lumina lunii. Era o noapte caldă. Nu adia nicio briză, iar aerul era irespirabil. Ne-am scos amândoi cămăşile.

— Şi n-ai mai văzut-o niciodată pe bătrână?

— Niciodată.

— Şi crezi că venea din viitor?

— Altfel de unde să ştie poveştile pe care le-a pictat pe mine?

A închis ochii, obosit. Vocea îi suna din ce în ce mai stins.

— Uneori noaptea simt imaginile, ca pe nişte furnici care-mi umblă pe piele. Atunci ştiu că fac ce trebuie să

facă. Nici nu mă mai uit la ele. Vreau să mă odihnesc. Ai grijă, nu care cumva să te uiți. Întoarce-te pe partea cealaltă când dormi.

M-am culcat la câțiva metri de el. Nu părea violent, iar imaginile erau minunate. Dar Ilustrațiile... Mi-am lăsat privirea să se umple de ele. Cine n-ar lua-o puțin razna dacă ar avea aşa ceva pe el?

Noaptea era senină. Îl puteam auzi pe Omul Ilustrat respirând în lumina lunii. Greierii țârâiau blând în râpele îndepărtate. Mă aşezasem pe-o parte, ca să pot privi desenele. Trecuse poate o jumătate de oră. N-aş fi putut spune dacă Omul Ilustrat dormea, dar l-am auzit dintr-odată şoptind:

— Se mişcă, nu?

Am aşteptat un minut, apoi am spus:

— Da.

Imaginile se mişcau, fiecare pe rând, câte un minut sau două. Acolo, sub lumina lunii, pe fundalul clinchetului abia auzit al gândurilor şi al vocilor îndepărtate ale mării, toate acele scene pareau să se desfăşoare sub ochii tăi. Greu de spus dacă a durat o oră sau trei până când s-au sfârşit. Ştiu numai că rămăsesem fascinat şi nu mă mişcasem cât timp stelele se rotiseră pe cer.

Optsprezece ilustrații, optsprezece poveşti. Le-am numărat una câte una.

La început, ochii mi s-au oprit pe una dintre scene: o casă mare, în care erau doi oameni. Am văzut zborul vulturilor pe un cer de carne înflăcărat, am văzut lei galbeni şi am auzit voci.

Prima Ilustrație a fremătat şi a prins viață...

SAVANA

— George, aş vrea să te uiți în odaia copiilor.

— E ceva în neregulă cu ea?

— Nu ştiu.

— Păi şi-atunci?

— Vreau doar să te uiți la ea, asta-i tot, sau să chemi un psiholog să se uite la ea.

— Ce să caute un psiholog în odaia copiilor?

— Ştii bine ce.

Soția lui se opri în mijlocul bucătăriei şi se uită la cuptorul care zumzăia nepăsător, în timp ce pregătea cina pentru patru persoane.

— Chestia e că odaia copiilor e diferită față de cum a fost.

— Bine, să vedem.

Străbătură holul Casei lor pentru o viață fericită, care era izolată fonic şi a cărei instalare îi costase treizeci de mii de dolari. Această casă îi îmbrăca, îi hrănea, îi legăna ca să adoarmă, se juca, le cânta şi era bună cu ei. Apropierea lor fu sesizată undeva de un comutator, iar lumina se aprinse în camera copiilor când ajunseră la zece paşi de ea. La fel în spatele lor, pe hol, luminile se stingeau pe măsură ce se îndepărtau de ele, ca şi când ar fi fost un automatism realizat cu delicatețe.

— Ei bine, spuse George Hadley.

Stăteau pe podeaua acoperită cu stuf a camerei copiilor. Odaia era lată de aproape doisprezece metri, tot atât de lungă şi înaltă de nouă metri; costase o dată şi jumătate

cât restul casei. „Dar copiii noştri merită tot ce este bun“, spusese George.

Camera era tăcută. Era goală ca un luminiş din junglă la ora arşiței din timpul prânzului. Pereții erau albi şi bidimensionali. Acum, când George şi Lydia Hadley stăteau în picioare în centrul camerei, pereții începură să toarcă şi să se piardă într-o zare cristalină şi, de îndată, pe toate laturile apăru o savană africană, tridimensională, în culori care reproduceau fiecarea pietricică şi fiecare pai. Tavanul de deasupra lor deveni un cer îndepărtat, cu un soare galben şi fierbinte.

George Hadley simți transpirația ivindu-i-se pe frunte.

— Să plecăm din soarele ăsta, zise el. E cam prea real. Dar nu văd nimic în neregulă.

— Aşteaptă o clipă, ai să vezi, spuse soția lui.

Sistemul odorofonic ascuns începuse să trimită mirosuri către cele două persoane aflate în mijlocul savanei fierbinți. Mirosul de paie încinse al ierbii, mirosul verde răcoros al izvorului ascuns, mirosul stătut şi pregnant al animalelor, mirosul prafului de ardei iute în aerul fierbinte. Şi apoi sunetele: bufniturile surde ale antilopelor pe pământul ierbos, foşnetul de hârtie al vulturilor. O umbră traversă cerul. Umbra tremură pe chipul ridicat, năduşit, al lui George Hadley.

— Creaturi ticăloase, o auzi pe soția lui spunând.

— Vulturii.

— Vezi, leii sunt acolo, mai departe. Acum se duc să se adape. Tocmai au mâncat, spuse Lydia. Nu ştiu ce.

— Vreun animal.

George Hadley ridică mâna pentru a-şi feri de lumina arzătoare ochii întredeschişi.

— O zebră sau un pui de girafă, poate.

— Eşti sigur?

Soția lui părea neobişnuit de încordată.

— Nu, e puțin cam târziu să fiu *sigur*, se amuză el. Nu văd decât nişte oase şi vulturii care coboară să devoreze ce a mai rămas.

— Ai auzit țipătul? întrebă ea.

— Nu.

— Acum vreun minut?

— Îmi pare rău, nu.

Veneau leii. Şi din nou George Hadley admiră geniul care concepuse această cameră. Un miracol de eficiență vândută la un preț absurd de mic. Toate casele ar trebui să aibă aşa ceva. O, uneori imaginile astea te pot speria cu precizia lor clinică. Te surprind, îți dau fiori, dar în cea mai mare parte a timpului sunt o sursă de distracție pentru toată lumea, nu numai pentru fiul şi fiica ta, dar şi pentru tine, atunci când vrei o excursie rapidă într-o țară străină sau o schimbare rapidă de peisaj. Ei bine, iat-o!

Şi iată şi leii, la nici cinci metri depărtare, atât de reali, atât de emoționant şi de înspăimântător de reali, încât le-ai putea simți blana aspră pe mână şi gura ți s-ar umple de mirosul de tapițerie prăfuită al pieilor încinse. Iar galbenul lor ți s-ar părea că seamănă cu galbenul unei tapiserii franțuzeşti splendide – nuanțele de galben ale leilor şi ale ierbii de vară, sunetul mat scos de plămânii lor respirând în amiaza tăcută, mirosul de carne ce vine din boturile care gâfâie şi picură.

Leii se uitară la George şi Lydia Hadley cu ochi verzi-gălbui, înfiorători.

— Fii atent! țipă Lydia.

Leii alergau spre ei.

Lydia o rupse la fugă. Instinctiv, George țâşni după ea. Afară, pe hol, după ce trânti uşa în urma lui, George râdea şi Lydia plângea, şi fiecare era şocat de reacția celuilalt.

— George!

— Lydia! O, draga mea, scumpa mea Lydia, biata de tine!

— Mai să ne prindă!

— Pereți, Lydia, amintește-ți, sunt doar niște pereți de cristal, atâta tot. Părea real, trebuie să admit – Africa în salon –, dar în spatele ecranelor de sticlă e un mecanism cu film color supersensibil, super-reactiv şi o bandă de film mental. Sunt doar odorofonie şi sonorizare, Lydia. Ia batista mea.

— Mi-e frică.

Se apropie, se lipi de el şi începu să plângă zdravăn.

— Ai văzut? Ai *simțit*? E prea real.

— Haide, Lydia...

— Trebuie să le spui lui Wendy şi lui Peter să nu mai citească despre Africa.

— Sigur, sigur, zise el bătând-o pe umăr.

— Promiți?

— Sigur.

— Şi să încui camera copiilor câteva zile, până mă liniştesc.

— Ştii ce dificil e Peter în privința asta. Când l-am pedepsit acum o lună şi am închis camera câteva ore doar... ce mai pandalii l-au apucat! Şi Wendy la fel. Camera aia e *viața* lor.

— Trebuie să fie încuiată şi cu asta am terminat discuția.

— Bine, zise el şi încuie reticent uşa uriaşă. Ai muncit prea mult. Ai nevoie de odihnă.

— Nu ştiu... Nu ştiu, spuse ea, suflându-şi nasul şi aşezându-se pe un scaun care începu s-o legene imediat, alinând-o. Poate nu am suficiente lucruri de făcut. Poate am prea mult timp de gândire. De ce nu închidem toată casa câteva zile şi să luăm o vacanță?

— Vrei să zici că o să-mi faci ochiuri?

— Da, încuviință ea.

— Şi o să-mi cârpeşti şosetele?

— Da.

O încuviințare frenetică, cu ochii în lacrimi.

— Şi o să mături prin casă?

— Da, da, o, da!

— Dar credeam că de-asta am cumpărat casa, ca să nu mai trebuiască să facem nimic!

— Tocmai. Simt că nu-mi mai găsesc locul aici. Casa e soție, mamă şi bonă. Pot eu să concurez cu o savană africană? Pot să le fac o baie copiilor la fel de eficient sau de rapid ca baia automată? Nu pot. Şi nu e vorba numai despre mine. Şi cu tine e la fel. Eşti îngrozitor de agitat în ultima vreme.

— Cred că am fumat prea mult.

— Arăți ca şi cum nici tu nu ştii ce să faci cu tine în casa asta. Fumezi ceva mai mult în fiecare dimineață, bei ceva mai mult în fiecare după-amiază şi ai nevoie de ceva mai multe sedative în fiecare noapte. Începi să te simți şi tu inutil.

— Chiar aşa? zise soțul ei şi făcu o pauză încercând să se analizeze şi să-şi dea seama ce era cu el.

— O, George! spuse ea privind în spatele lui, spre uşa camerei copiilor. Leii ăia nu pot ieşi de acolo, nu?

El se uită spre uşă şi o văzu vibrând, ca şi cum ceva ar fi sărit pe ea pe partea cealaltă.

— Bineînțeles că nu, răspunse el.

La cină mâncară singuri, pentru că Wendy şi Peter erau la un carnaval special al plasticului în cealaltă parte a oraşului. Televizaseră acasă şi anunțaseră că întârzie, să nu-i aştepte cu masa. Aşa că George Hadley se uita uimit la masa din sufragerie, al cărei interior mecanic producea mâncăruri calde.

— Am uitat ketchupul, spuse el.

— Scuze, zise o voce mică din interiorul mesei şi ketchupul apăru.

Cât despre cameră, îşi zise George Hadley, nu le-ar prinde rău copiilor să nu aibă acces la ea o vreme. Ce-i prea

mult strică. Şi era clar că petrecuseră prea mult timp cu subiectul Africa. *Soarele* acela. Îl putea simți încă pe ceafă, ca o labă fierbinte. Şi *leii*. Şi mirosul de sânge. Era remarcabil modul în care camera prindea emanațiile telepatice ale minții copiilor şi crea forme de viață pentru a le împlini fiecare dorință. Copiii se gândeau la lei, apăreau lei. Se gândeau la zebre, apăreau zebre. Soare – soare. Girafe – girafe. Moarte şi moarte.

Asta *din urmă*. George mestecă fără chef din carnea pe care i-o tăiase masa. Gânduri despre moarte. Erau mult prea tineri, Wendy şi Peter, ca să se gândească la moarte. Sau nu, de fapt nu erai niciodată prea tânăr. Cu mult înainte de a şti ce e moartea, i-o doreai cuiva. La doi ani trăgeai cu pistolul de jucărie în capetele oamenilor.

Dar aşa... o savană africană, încinsă, fără margini... o moarte cumplită în fălcile unui leu. Repetată la nesfârşit.

— Unde te duci?

George nu-i răspunse Lydiei. Preocupat, lăsă luminile să-i strălucească difuz în față şi să i se stingă în urmă, în timp ce se îndrepta spre uşa camerei copiilor. Ascultă la uşă. În depărtare, un răget de leu.

Descuie uşa şi o deschise. Chiar înainte să păşească înăuntru, auzi un țipăt îndepărtat. Şi apoi un alt răget, care se stinse repede.

Păşise în Africa. De atâtea ori în ultimul an deschisese această uşă şi găsise Țara Minunilor, o găsise pe Alice, pe falsa broască țestoasă, ori pe Aladin şi lampa lui fermecată, pe Jack Pumpkinhead din Oz, pe doctorul Doolittle sau pe vaca aia care sărea peste o Lună ce părea foarte reală – plăsmuiri delicioase ale unei lumi imaginare. De atâtea ori îl văzuse pe Pegas zburând pe cerul din tavan, văzuse fântâni de artificii roşii, ori auzise voci îngereşti cântând. Dar acum, această Africă galbenă, fierbinte, acest cuptor în care se coace o crimă. Probabil că Lydia avea dreptate. Probabil că aveau nevoie de o mică vacanță din acea fantezie care

devenea puțin prea reală pentru nişte copii de zece ani. E în regulă să-ți exersezi inteligența cu acrobații ale fanteziei, dar când mintea vioaie a unui copil se fixează pe un *singur* şablon... I se părea că, de la distanță, în ultima lună, auzise leii răcnind şi simțise mirosul lor puternic strecurându-se până la uşa biroului său. Dar, fiind ocupat, nu luase în seamă acest fapt.

George Hadley era singur pe păşunea africană. Leii îşi ridicară ochii de la pradă şi îl priveau. Singura fisură în iluzie era uşa deschisă prin care o putea vedea pe soția lui, în capătul celălalt al holului întunecat, ca o pictură înrămată, mâncând, cu gândul în altă parte.

— Plecați, le spuse el leilor.

Leii nu plecară.

Cunoştea exact principiul după care funcționa camera. Emiteai gânduri. Tot ce gândeai apărea.

— Să apară Aladin şi lampa lui, zise el pocnind din degete.

Savana nu dispăru; leii erau tot acolo.

— Haide, cameră! Îl vreau pe Aladin! spuse George.

Nimic. Leii mormăiră sub blana lor fierbinte.

— Aladin!

Se întoarse la masă.

— Camera aia tembelă s-a stricat. Nu mai răspunde.

— Sau...

— Sau ce?

— Sau *nu poate* să răspundă, spuse Lydia, deoarece copiii s-au gândit atâtea zile la Africa, la lei şi la masacre, încât camera a intrat într-o rutină.

— Se poate.

— Sau Peter a setat-o să rămână aşa.

— A *setat-o*?

— E posibil să fi umblat la partea mecanică şi să fi schimbat ceva.

— Peter nu se pricepe la mecanică.

— E isteț pentru zece ani. IQ-ul lui...

— Şi totuşi...

— Bună, mamă. Bună, tată.

Părinții se întoarseră. Wendy şi Peter intrau pe uşa din față, cu obrajii ca bomboanele de mentă şi ochii ca biluțele de agat albastru-strălucitor, cu salopetele mirosind a ozon după călătoria cu elicopterul.

— Ați ajuns la timp pentru cină, spuseră amândoi părinții.

— Ne-am umflat cu înghețată de căpşune şi cu hotdogi, răspunseră copiii, ținându-se de mână. Dar stăm cu voi.

— Da, veniți şi povestiți-ne despre camera copiilor, zise George Hadley.

Fratele şi sora se uitară mirați la el, apoi unul la celălalt.

— Camera copiilor?

— Despre Africa şi toate celelalte, spuse tatăl cu falsă voioşie.

— Nu înțeleg, zise Peter.

— Noi doar ce ne-am întors dintr-o plimbare prin Africa; Tom Swift şi leul său electric[1], zise George Hadley.

— Nu e nicio Africă în camera copiilor, răspunse simplu Peter.

— Ei, haide, Peter. Nu ne duci aşa uşor.

— Nu-mi amintesc nicio Africă, zise Peter către Wendy. Tu?

— Nu.

— Du-te să vezi şi întoarce-te să ne spui.

Wendy plecă ascultătoare.

— Wendy, întoarce-te! strigă George Hadley. Dar ea plecase deja.

Luminile casei o urmăreau ca un roi de licurici. Tatăl îşi aminti prea târziu că uitase să încuie camera copiilor după ultima inspecție.

---

[1] Este parafrazat aici titlul *Tom Swift şi puşca sa electrică,* un volum din seria Tom Swift, a cărui acțiune are loc în Africa.

— Wendy o să vadă şi o să ne spună, zise Peter.

— Nu trebuie *să-mi spună*. Am văzut-o.

— Sunt sigur că te înşeli, tată.

— Nu mă înşel, Peter. Haide.

Dar Wendy se întorsese deja.

— Nu-i Africa, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Mai vedem noi, zise George Hadley.

Traversară holul cu toții şi deschiseră uşa camerei copiilor.

Înăuntru era o pădure verde încântătoare, un râu încântător, un munte violet, un cântec intonat de voci subțiri şi Rima[2], încântătoare şi misterioasă, pândind din copaci, cu fluturi care dădeau din aripile colorate, ca nişte buchete animate prinse în părul ei lung. Savana africană dispăruse. Leii dispăruseră. Nu era decât Rima, cântând un cântec atât de frumos, că te făcea să lăcrimezi.

George Hadley se uită înăuntru, la peisajul schimbat.

— Mergeți la culcare, le zise el copiilor.

Aceştia deschiseră gurile să vorbească.

— M-ați auzit.

Porniră spre dulapul cu aer, unde curentul îi smulse ca pe nişte frunze uscate şi-i transportă prin burlan până la dormitoarele lor.

George Hadley intră în luminişul plin de cântece şi luă ceva de jos, din colțul din apropierea locului în care fuseseră leii. Se întoarse încet la soția lui.

— Ce ai acolo? întrebă ea.

— Un portofel vechi de-al meu.

I-l arătă. Mirosea a iarbă încinsă şi a leu. Avea stropi de salivă, fusese ros şi avea pete de sânge pe ambele fețe.

Închise uşa camerei copiilor şi o încuie bine.

În toiul nopții, era încă treaz şi ştia că nici soția lui nu dormea.

---

[2] Rima, femeia-pasăre a junglei, apare în romanul *Palatele verzi* al lui W. H. Hudson.

— Crezi că Wendy a schimbat-o? întrebă ea într-un târziu, în întunericul camerei.

— Desigur.

— A transformat savana într-o pădure şi a pus-o pe Rima acolo, în locul leilor?

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar camera rămâne încuiată până aflu.

— Cum a ajuns portofelul tău acolo?

— Nu ştiu nimic, ştiu doar că începe să-mi pară rău că am cumpărat camera pentru copii. Dacă au vreo nevroză, o cameră ca aia...

— Se presupune că-i ajută să scape de nevroze într-un mod sănătos.

— Încep să mă îndoiesc, zise el privind în tavan.

— Le-am dat copiilor tot ce-şi doreau. Asta e răsplata noastră? Secrete, nesupunere?

— Cine a spus: „Copiii sunt nişte covoare, trebuie călcați în picioare din când în când“? N-am ridicat niciodată mâna la ei. Sunt nesuferiți – trebuie să recunoaştem. Pleacă şi vin oricând vor ei, ne tratează ca şi cum *noi* am fi copiii. Li s-a urcat la cap şi acum ni se urcă nouă în cap.

— Se poartă ciudat de când le-ai interzis să plece cu racheta la New York acum câteva luni.

— Sunt prea mici ca să plece singuri, le-am explicat.

— Totuşi am observat că de atunci au început să ne trateze cu răceală.

— Cred că o să-l chem mâine dimineață pe David McClean să se uite la Africa.

— Dar acum nu este Africa, este tărâmul Palatelor Verzi şi al Rimei.

— Am o presimțire că mâine o să fie din nou Africa.

O clipă mai târziu auziră țipetele.

Două țipete. Doi oameni țipând din josul scărilor. Apoi răgetul leilor.

— Wendy şi Peter nu sunt în camerele lor, spuse soția lui.

George rămase întins în pat, simțindu-şi bătăile inimii.

— Nu, zise el. Au reuşit să intre în cameră.

— Țipetele alea... îmi par cunoscute.

— Chiar aşa?

— Da, groaznic de familiare.

Şi, deşi paturile lor se străduiau din răsputeri şi-i legănau, cei doi adulți nu adormiră decât peste încă o oră. Aerul nopții mirosea a felină.

— Tată! spuse Peter.

— Da.

Peter îşi privea pantofii. Nu îşi mai privea tatăl, nici mama, de la o vreme.

— N-o să închizi de tot camera copiilor, nu?

— Depinde.

— Depinde de ce? sări Peter.

— De tine şi de sora ta. Dacă mai schimbați din când în când Africa asta cu Suedia, poate, sau cu Danemarca, ori cu China...

— Am crezut că putem să ne jucăm cum dorim.

— Puteți, în limite rezonabile.

— Ce nu e în regulă cu Africa, tată?

— Aha, deci acum recunoşti că tu ai făcut să apară Africa, nu?

— N-aş vrea să închideți camera copiilor, spuse Peter rece. Niciodată.

— De fapt ne gândim să oprim toată casa vreo lună. Să ducem un soi de viață relaxată, în care fiecare face ceva pentru ceilalți.

— Asta sună înfiorător! Ar trebui să-mi leg singur şireturile, în loc să las legătorul de şireturi să o facă? Să mă spăl singur pe dinți, să-mi pieptăn părul şi să-mi fac baie?

— Ar fi distractivă o astfel de schimbare, nu crezi?

— Nu, ar fi oribilă. Nu mi-a plăcut când ai scos pictorul luna trecută.

— Am făcut-o ca să înveți să pictezi singur, fiule.

— Vreau doar să privesc, să ascult şi să miros. Ce altceva *e* de făcut?

— În regulă, du-te şi joacă-te în Africa.

— O să opriți casa curând?

— Ne mai gândim.

— Cred că ar fi mai bine să nu vă mai gândiți la asta, tată.

— Nu accept să fiu amenințat de fiul meu!

— Foarte bine.

Şi Peter plecă tacticos spre camera copiilor.

— Am ajuns la timp? întrebă David McClean.

— Micul dejun? întrebă George Hadley.

— Mersi, am mâncat deja. Care-i problema?

— David, eşti psiholog.

— Aşa sper.

— Atunci aruncă o privire la camera noastră pentru copii. Ai văzut-o acum un an când ai trecut pe aici, ai observat ceva neobişnuit atunci?

— Nu pot să spun că da. Violența, în parametri obişnuiți, o tendință de uşoară paranoia pe alocuri, obişnuită la copii, pentru că se simt permanent persecutați de părinți. Dar nimic foarte grav.

Străbăteau coridorul.

— Am încuiat camera copiilor, explică tatăl, dar au intrat cu forța în timpul nopții. I-am lăsat să stea ca să vezi ce modele formează.

Un țipăt groaznic se auzi dinspre cameră.

— Asta e, zise George Hadley. Vezi ce poți să descoperi.

Intrară peste copii fără să bată la uşă.

Țipetele se stinseseră. Leii se hrăneau.

— Ieşiți un pic afară, copii, spuse George Hadley. Nu, nu schimbați combinația mentală. Lăsați pereții așa cum sunt. Fugiți!

După ce copiii părăsiră încăperea, cei doi studiară leii adunați în depărtare, care se înfruptau din pradă.

— Aş vrea să ştiu ce mănâncă, spuse George Hadley. Uneori aproape că pot vedea. Crezi că dacă aş aduce un binoclu puternic şi...

David McClean râse sec.

— Mă îndoiesc.

Se răsuci, pentru a studia toți cei patru pereți.

— De câtă vreme se întâmplă asta?

— De un pic mai mult de o lună.

— Cu siguranță se *simte* că ceva nu e în regulă.

— Vreau fapte, nu simțire.

— Dragul meu George, un psiholog nu a văzut niciodată în viața lui un fapt. A auzit doar despre sentimente, chestii vagi. Ce se întâmplă aici nu-mi miroase a bine, îți spun. Ai încredere în intuiția şi în instinctele mele. Simt când se întâmplă ceva rău. Aici e foarte rău. Sfatul meu e să distrugi nenorocirea asta de cameră şi să-i trimiți pe copii la mine pentru tratament în fiecare zi, vreme de un an.

— E atât de rău?

— Mă tem că da. Unul dintre scopurile inițiale ale acestor camere era ca să putem studia modelele lăsate pe pereți de mintea unui copil, să le studiem în voie şi să ajutăm copilul. Dar, în acest caz, camera a devenit un canal de propagare a gândurilor distructive, în loc să fie un loc de eliberare a lor.

— Nu ai simțit asta înainte?

— Am simțit doar că vă răsfățați copiii mai mult decât majoritatea părinților. Iar acum îi dezamăgiți cumva. Ce-ați făcut?

— Nu i-am lăsat să se ducă la New York.

— Altceva?

— Am scos câteva mecanisme din casă, iar acum o lună i-am amenințat că o să închid camera copiilor dacă nu își fac temele. Şi chiar am închis-o câteva zile, ca să le arăt că nu glumesc.

— Aha!

— Îți sugerează ceva?

— Totul. Dacă înainte aveau un Moş Crăciun, acum au un Scrooge. Copiii îl preferă pe Moş Crăciun. Ați lăsat camera asta şi casa să vă înlocuiască pe tine şi pe soția ta în inima copiilor. Camera este mama şi tata şi a devenit cu mult mai importantă în viețile lor decât părinții reali. Şi acum vii tu şi vrei s-o închizi. Nici nu-i de mirare că există ură aici. Se simte în soarele ăsta de pe cer. Simte soarele. George, va trebui să-ți schimbi viața. Ca prea mulți alții, ai construit-o în jurul confortului domestic. Uită-te şi tu, dacă mâine ți s-ar strica ceva în bucătărie, ai muri de foame. N-ai şti cum să spargi un ou. Dar închide tot. Ia-o de la capăt. O să dureze. Într-un an totuşi, vom transforma copiii răi în copii buni, o să vezi.

— Dar nu va fi prea mare şocul pentru copii dacă închid dintr-odată camera, pentru totdeauna?

— Nu vreau să se afunde şi mai adânc în chestia asta, nu de alta.

Leii îşi terminaseră ospățul însângerat.

Leii stăteau la marginea luminişului, urmărindu-i pe cei doi bărbați.

— Acum *eu* mă simt persecutat, spuse McClean. Să ieşim de aici. Nu mi-au plăcut niciodată camerele astea. Mă neliniştesc.

— Leii pari reali, nu-i aşa? întrebă George Hadley. Presupun că nu se poate...

— Ce?

— ...să *devină* reali.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Vreo eroare a mecanismului, vreo modificare sau altceva?

— Nu.

Ieşiră.

— Îmi închipui că n-o să-i convină camerei să fie închisă, spuse tatăl.

— Nimănui nu-i place să moară, nici măcar unei camere.

— Mă întreb dacă mă urăşte pentru că vreau s-o opresc.

— Paranoia e peste tot, zise David McClean. E ca un vânat căruia îi poți dibui urma. Ia uite, zise el aplecându-se şi ridicând o eşarfă însângerată. Asta-i a ta?

— Nu.

Chipul lui George Hadley era împietrit.

— E a Lydiei.

Merseră împreună la panoul de siguranță şi acționară comutatorul, omorând camera.

Cei doi copii îşi începuseră criza de isterie. Țipau, săreau şi aruncau cu lucruri. Urlau, hohoteau, înjurau şi săreau pe mobilă.

— Nu se poate să-i faceți camerei una ca asta, nu se poate!

— Haideți, copii.

Aceştia se aruncară plângând pe o canapea.

— George, zise Lydia Hadley, porneşte camera copiilor numai puțin. Nu se poate să fii atât de aspru.

— Nu.

— Nu se poate să fii atât de crud.

— Lydia, e oprită şi oprită rămâne. Şi toată casa asta nenorocită moare în clipa asta. Cu cât văd mai mult din mizeria în care ne-am vârât singuri, cu atât mi se face mai rău. Am fost prea mult timp absorbiți de mecanică şi electronică. Dumnezeule, avem mare nevoie de o gură de aer adevărat!

Şi merse prin toată casa, oprind ceasurile vocale, cuptoarele, încălzitoarele, lustruitoarele de pantofi, legătoarele de

şireturi, spălătoarele din baie, periile, aparatele de masaj şi toate celelalte mecanisme care-i ieşeau în cale.

Casa părea plină de corpuri moarte. Simţeai că eşti într-un cimitir mecanic. Era atât de tăcută. Nu mai exista nimic din zumzăitoarea energie ascunsă a maşinilor care aşteptau să-şi facă treaba la apăsarea unui buton.

— Nu-i lăsa! se tângui Peter către tavan, ca şi cum s-ar fi adresat casei, camerei copiilor. Nu-l lăsa pe tata să omoare tot.

Se întoarse spre tatăl său:

— Of, te urăsc!

— Insultele n-o să te ajute.

— Aş vrea să fii mort!

— Am fost cu toţii, şi încă mult timp. Acum vom începe cu adevărat să trăim. În loc să fim dirijaţi şi masaţi, o să *trăim*.

Wendy plângea încă, iar Peter i se alătură din nou.

— Doar o secundă, doar o secundă, o secundă în camera copiilor, se tânguiau ei.

— O, George, spuse soţia lui, n-are ce să strice.

— Bine... Bine, numai să tacă o dată! Fiţi atenţi, un minut doar, pe urmă o închidem pentru totdeauna.

— Tati, tati, tati! ciripiră copiii zâmbind, cu feţele ude.

— Pe urmă plecăm într-o vacanţă. David McClean se întoarce într-o jumătate de oră să ne ajute să plecăm şi să ajungem la aeroport. Mă duc să mă îmbrac. Porneşte camera un minut, Lydia, doar un minut, te rog.

Şi cei trei plecară pălăvrăgind, în timp ce el se lăsă aspirat la etaj prin burlanul de aer şi începu să se îmbrace. Lydia apăru într-un minut.

— O să mă bucur când plecăm de-aici, zise ea oftând.

— I-ai lăsat în cameră?

— Am vrut să mă îmbrac şi eu. Ah, Africa aceea dezgustătoare. Ce-or fi văzând la ea?

— Ei bine, în cinci minute o să fim în drum spre Iowa. Doamne, cum am ajuns în casa asta? De ce-om fi cumpărat un asemenea coşmar?

— Orgoliul, banii, prostia.

— Cred că ar fi mai bine să coborâm, altfel copiii vor fi din nou vrăjiți de animalele alea blestemate.

Chiar atunci îi auziră pe copii strigându-i:

— Tati, mami, veniți repede... Repede!

Coborâră prin burlanul de aer şi alergară pe hol. Copiii nu se vedeau nicăieri.

— Wendy! Peter!

Alergară în camera copiilor. Savana era goală, cu excepția leilor care aşteptau privindu-i.

— Peter, Wendy?

Uşa se trânti.

— Wendy, Peter!

George Hadley şi soția lui se întoarseră şi o rupseră la fugă spre uşă.

— Deschideți uşa! strigă George Hadley încercând clanța. Au încuiat-o pe dinafară! Peter! țipă tatăl bătând în uşă. Deschide!

Auzi vocea lui Peter afară, lângă uşă.

— Nu-i lăsa să închidă camera copiilor şi casa, spunea.

Domnul şi doamna George Hadley bătură în uşă.

— Hai, copii, nu vă prostiți. Trebuie să plecăm. Domnul McClean va fi aici într-un minut şi...

Şi atunci auziră sunetele.

Din trei părți, în iarba galbenă a savanei, leii înaintau, iar răgetele li se rostogoleau din gâtlej.

Leii.

Domnul Hadley se uită la soția lui, apoi se întoarseră şi priviră înapoi, la animalele care se apropiau încet, ghemuindu-se pe labele dinainte, cu cozile țepene.

Domnul şi doamna Hadley țipară.

Şi, dintr-odată, realizară de ce țipetele acelea li se păruseră familiare.

— Ei bine, iată-mă, spuse David McClean în uşa camerei copiilor. O, bună!

Se uită lung la cei doi copii aşezați în mijlocul luminişului, la un mic picnic de prânz. Dincolo de ei erau adăpătoarea şi savana cea galbenă; deasupra, soarele fierbinte. Începu să transpire.

— Unde sunt tatăl şi mama voastră?

Copiii priviră în sus şi zâmbiră:

— O, vor veni aici imediat.

— Bun, trebuie să ne punem în mişcare.

Domnul McClean zări în depărtare leii luptându-se între ei şi zgâriindu-se. Apoi animalele se calmară, mâncând în linişte sub arborii umbroşi.

Îşi îngustă ochii şi se uită la lei, făcându-şi mâna paravan.

Acum leii nu mai mâncau. Se duceau să se adape.

O umbră trecu repede peste fața încinsă a domnului McClean. Mai multe umbre. Vulturii se prăvăleau din cerul arzător.

— Doriți o ceaşcă cu ceai? întrebă Wendy în liniştea care se lăsase.

Omul Ilustrat se mişcă în somn. Se întoarse şi de fiecare dată când se întorcea, apărea o altă imagine, colorându-i spatele, brațul, încheietura. Îşi aruncă o mână peste iarba uscată scăldată în lumina nopții. Degetele i se răsfirară şi o nouă ilustrație i se deşteptă la viață în palmă. Se răsuci, iar pe piept avea un spațiu gol de stele şi întuneric, adânc, adânc. Ceva se mişca printre acele stele, ceva cădea în întuneric, cădea în timp ce priveam...

CALEIDOSCOP

Prima ciocnire tăie racheta pe-o parte ca un desfăcător de conserve uriaş. Oamenii, azvârliți în spațiu, se zbăteau ca niște insecte argintii. Se rostogoleau într-o mare întunecată, iar nava, într-un milion de bucăți, își continua drumul – un roi de meteori în căutarea unui soare pierdut.

— Barkley, Barkley, unde eşti?

Se auzea sunetul vocilor care strigau, asemenea copiilor rătăciți într-o noapte rece.

— Woode, Woode!

— Căpitane!

— Hollis, Hollis, aici Stone.

— Stone, aici Hollis. Unde eşti?

— Nu ştiu. De unde să ştiu? Nu mai ştiu unde-i susul. Cad. Doamne Dumnezeule, cad.

Cădeau. Cădeau cum cad pietrele în fântâni. Se rostogoleau ca arşicele aruncate de o mână gigantică. Şi acum, în loc de oameni, erau doar voci – voci de toate felurile, imateriale şi pătimaşe, în grade diferite de groază şi resemnare.

— Ne îndepărtăm unii de alții.

Asta era adevărat. Hollis, răsucindu-se cu picioarele deasupra capului, ştia că era adevărat. O ştia cu vagă acceptare. Se despărțeau şi o lua fiecare pe drumul său, nimic nu-i putea aduce înapoi. Purtau costumele spațiale etanşeizate, cu ecrane de sticlă peste fețele palide, dar nu avuseseră timp să cupleze şi unitățile de acționare. Cu ele ar fi putut deveni nişte bărcuțe de salvare în spațiu, salvându-se, salvându-i pe ceilalți, adunându-se, găsindu-se unii pe alții până ce ar

fi devenit o insulă de oameni cu un plan. Dar, fără unitățile de acționare prinse de umeri, erau doar meteori fără rost, îndreptându-se fiecare către o soartă proprie şi irevocabilă.

Trecură poate zece minute până ce groaza inițială se risipi şi un calm metalic îi luă locul. Spațiul începu să-şi țească vocile stranii peste tot, pe un uriaş război întunecat, tăindu-le, întretăindu-le, desăvârşindu-şi modelul.

— Stone către Hollis. Cât timp putem vorbi prin telefon?

— Depinde cât de rapid se deplasează fiecare în direcția lui.

— O oră, cred.

— Ar trebui să ajungă, spuse Hollis, căzut pe gânduri şi calm.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tot el, un minut mai târziu.

— A explodat racheta, asta e tot. Rachetele mai şi explodează.

— În ce direcție te îndrepți?

— Se pare că o să mă lovesc de Lună.

— La mine e Pământul. Înapoi la bătrâna mamă Terra, cu zece mii de mile pe oră. O să ard ca un chibrit.

Hollis se gândea la asta cu o ciudată detaşare a minții. Părea desprins de sine, îşi privea corpul căzând din ce în ce mai jos prin spațiu, la fel de obiectiv pe cât fusese când văzuse primii fulgi de zăpadă într-o iarnă de mult trecută.

Ceilalți tăceau, gândindu-se la destinul care-i făcuse să ajungă aici, să cadă, să cadă, fără să poată schimba nimic. Chiar şi căpitanul tăcea, pentru că nu existau nicio comandă şi niciun plan care ar fi putut îndrepta situația.

— O, e mult până jos. O, e mult până jos, mult, mult, mult până jos, spuse o voce. Nu vreau să mor, nu vreau să mor, e mult până jos.

— Cine vorbeşte?

— Nu ştiu.

— Stimson, cred. Stimson, tu eşti?

— E mult, mult, şi nu-mi place. O, Doamne, nu-mi place.

— Stimson, aici Hollis. Stimson, mă auzi?

O pauză, în timp ce cădeau independent unul de altul.

— Stimson?

— Da, răspunse acesta în cele din urmă.

— Stimson, ia-o mai uşor; suntem toți în aceeaşi situație.

— Nu vreau să fiu aici. Vreau să fiu în altă parte.

— Există o şansă să fim găsiți.

— Trebuie să fiu, trebuie să fiu, spuse Stimson. Nu cred chestia asta, nu cred nimic din ce se întâmplă.

— E un vis urât, zise cineva.

— Taci din gură, spuse Hollis.

— Vino încoace şi fă-mă să tac, îi răspunse vocea.

Era Applegate. Râse uşor, cu aceeaşi obiectivitate.

— Vino încoace şi închide-mi gura.

Hollis simți pentru întâia oară în ce poziție imposibilă se afla. Îl cuprinse o mare mânie, pentru că în acel moment îşi dorea enorm să-i poată face ceva lui Applegate.

Îşi dorea de mai mulți ani să poată face ceva, iar acum era prea târziu. Applegate era doar o voce telefonică.

Cădere, cădere, cădere...

Acum, ca şi cum abia descoperiseră grozăvia, doi dintre bărbați începură să țipe. Într-un coşmar, Hollis îl văzu pe unul dintre ei plutind pe lângă el, foarte aproape, țipând şi iar țipând.

— Încetează!

Aproape că-l putea atinge pe bărbatul ce striga înnebunit. N-avea să se oprească niciodată. Avea să țipe un milion şi jumătate de kilometri, cât timp se afla în raza de emisie radio, deranjându-i pe toți, făcând comunicarea imposibilă.

Hollis întinse mâna. Aşa era cel mai bine. Mai făcu un efort şi-l atinse pe bărbat. Îl prinse de o gleznă şi se trase de-a lungul lui, până îi ajunse acestuia în dreptul capului.

Bărbatul striga şi se agăța cu mâinile de el, frenetic, ca un înotător care se îneacă. Țipătul umplea universul.

Oricum..., îşi zise Hollis. Luna, Pământul sau meteoriții tot o să-l omoare, aşa că... de ce nu acum?

Sparse masca de sticlă a bărbatului cu pumnul lui de fier. Țipătul încetă. Se desprinse de corp şi-l lăsă să se rostogolească pe propria lui traiectorie, căzând.

Hollis şi ceilalți continuau să cadă, să cadă prin spațiu, în lunga, nesfârşita prăvălire şi învolburare a liniştii.

— Hollis, mai eşti?

Hollis nu răspunse, dar simți căldura urcându-i-se în obraji.

— Sunt tot eu, Applegate.

— Bine, Applegate.

— Să vorbim. N-avem altceva de făcut.

Căpitanul interveni:

— Ajunge. Trebuie să găsim o cale să ieşim din asta.

— Căpitane, de ce nu taci? zise Applegate.

— Poftim?

— M-ai auzit, căpitane. Nu face pe şeful cu mine. Eşti deja la cincisprezece mii de kilometri de mine, şi hai să nu ne mințim. Cum zice Stimson, e mult până jos.

— Ascultă, Applegate!

— Gura. Mă revolt. E revolta mea şi doar a mea. La naiba, n-am nimic de pierdut. N-am absolut nimic de pierdut. Nava ta a fost o navă proastă, iar tu ai fost un căpitan prost şi sper să te faci praf când te loveşti de Lună.

— Îți ordon să încetezi!

— Dă-i înainte, ordonă-mi din nou.

Applegate zâmbi de la cincisprezece mii de kilometri. Căpitanul tăcu. Applegate continuă:

— Unde rămăseserăm, Hollis? A, da, mi-amintesc. Şi eu te urăsc. Dar ştii asta. O ştii de mult timp.

Hollis îşi încleştă pumnii neajutorat.

— Vreau să-ți spun ceva, zise celălalt. Să te fac fericit. Eu am votat împotriva ta la Compania Rocket acum cinci ani.

Un meteorit străluci pe lângă el. Hollis se uită în jos: mâna stângă îi dispăruse. Sângele țâşnea. Costumul rămase dintr-odată fără aer. Avea destul aer în plămâni cât să mişte mâna dreaptă şi să răsucească un mâner de pe umărul stâng, strângând racordul şi sigilând scurgerea. Se întâmplase aşa de repede, încât nu apucase să fie surprins. Nimic nu-l mai surprindea. Aerul din costum reveni imediat la normal după ce opri pierderea. Iar sângele care țâşnise atât de rapid fu oprit când căpitanul răsuci şi mai strâns mânerul, transformându-l într-un garou.

Făcu toate astea într-o tăcere teribilă. Iar ceilalți vorbeau. Bărbatul acela, Lespere, povestea întruna despre nevasta lui de pe Marte, nevasta lui de pe Venus, nevasta lui de pe Jupiter, banii lui, peripețiile lui minunate, bețiile lui, jocurile lui de noroc, fericirea lui. Fără încetare, în timp ce cădeau cu toții. Lespere îşi amintea momentele din trecut, fericit, în timp ce cădea spre moarte.

Era atât de ciudat. Spațiul, miile de kilometri de spațiu, şi vocile acelea vibrând în centrul lui. Nu se vedeau unii pe alții, doar undele radio trepidau şi încercau să-i zorească pe oameni să simtă.

— Eşti furios, Hollis?

— Nu.

Şi nu era. Redevenise absent, un obiect insensibil din beton, care cădea la nesfârşit spre nicăieri.

— Toată viața ai vrut să ajungi în vârf, Hollis. Te-ai întrebat întotdeauna ce s-a întâmplat. Am pus o bifă neagră în dreptul tău chiar înainte să fiu şi eu eliminat.

— Asta n-are importanță, spuse Hollis.

Şi nu avea. Ținea de domeniul trecutului. Când viața se sfârşeşte, e ca o pâlpâire a unei pelicule strălucitoare de film, o secundă pe ecran, toate supărările şi patimile sunt

condensate şi iluminate o secundă în spațiu, şi înainte să poți să strigi: „A existat o zi fericită, o zi proastă, colo o față rea, dincolo una bună“, filmul a ars complet, ecranul s-a întunecat.

De pe margine, din afara vieții sale, privind înapoi, de un singur lucru îi părea rău, era ca o remuşcare: şi-ar fi dorit să mai trăiască. Oare aşa se simțeau toți oamenii înainte de a muri, ca şi cum n-ar fi trăit niciodată? La fel de scurtă li se părea viața, sfârşită înainte de a apuca să-ți tragi răsuflarea? La fel de grea şi de imposibilă li se părea tuturor, sau numai lui, aici, acum, în aceste câteva ore în care mai putea gândi şi înțelege?

Unul dintre ceilalți bărbați, Lespere, vorbea:

— Da, m-am distrat în viață: am avut o nevastă pe Marte, una pe Venus, alta pe Jupiter. Toate erau pline de bani şi s-au purtat grozav cu mine. M-am îmbătat şi o dată am pierdut la joc douăzeci de mii de dolari.

Dar acum eşti aici, gândi Hollis. Eu n-am avut nimic din toate astea. Când trăiam te invidiam, Lespere; când mai aveam doar o zi îți invidiam femeile şi petrecerile. Femeile mă speriau şi am plecat în spațiu, dorindu-le mereu, invidiindu-te pentru că le aveai, şi aveai bani, şi erai pe cât de fericit puteai fi, în felul tău sălbatic. Dar acum, când cădem şi totul s-a terminat, nu te mai invidiez, pentru că s-a terminat şi pentru tine, nu doar pentru mine, iar în momentul ăsta e ca şi cum n-ar fi fost. Hollis se întinse şi strigă în telefon:

— S-a terminat, Lespere!

Tăcere.

— E ca şi cum n-ar fi fost niciodată, Lespere!

— Cine-i acolo? se auzi vocea ezitantă a lui Lespere.

— Hollis sunt.

Era meschin. Simțea meschinăria, meschinăria fără sens a morții. Applegate îl umilise, acum voia să umilească şi el pe cineva. Şi Applegate, şi spațiul îl umiliseră.

— Eşti aici, Lespere. S-a terminat. E ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, nu-i aşa?

— Nu.

— Când totul se termină, e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. În ce fel e acum viața ta mai bună decât a mea? Prezentul e tot ce contează. E mai bine în vreun fel? Este?

— Da, e mai bine!

— Cum?

— Pentru că am gândurile, îmi amintesc! strigă Lespere în depărtare, indignat, strângându-şi amintirile la piept cu ambele mâini.

Avea dreptate. Simți un val de răceală din cap până-n picioare şi Hollis ştiu că avea dreptate. Erau deosebiri între amintiri şi visuri. El avusese numai visuri despre ce şi-ar fi dorit să facă, în timp ce Lespere avea amintiri despre lucrurile pe care le făcuse şi le trăise. Iar conştiința acestui fapt începu să-l sfâşie pe Hollis cu o precizie lentă, trepidantă.

— Cu ce te ajută? strigă el la Lespere. Acum! Când un lucru se termină, nu mai are valoare. Nu ți-e cu nimic mai bine decât mie.

— Mi-e uşor să mă duc, spuse Lespere. Mi-am trăit traiul. Nu ajung meschin la sfârşit, ca tine.

— Meschin? zise Hollis răsucind cuvântul pe limbă.

Niciodată în viața lui de când se ştia nu fusese meschin. Nu îndrăznise să fie meschin. Poate că aşteptase în toți aceşti ani un moment ca ăsta. „Meschin." Rostogoli cuvântul în spatele minții. Ochii i se umplură de lacrimi, care îi brăzdară fața. Cineva îl auzi probabil suspinând.

— Ia-o încet, Hollis.

Desigur, era ridicol. Cu un minut în urmă le dădea sfaturi celorlalți, lui Stimson; simțise un curaj pe care îl credea autentic, iar acum ştia că nu fuseseră decât şocul şi detaşarea ce poate părea posibilă în stare de şoc. Încerca să îngrămădească o viață de emoții reprimate într-un interval de câteva minute.

— Ştiu ce simți, Hollis, spuse Lespere, aflat acum la treizeci de mii de kilometri depărtare, cu vocea din ce în ce mai stinsă. Nu o iau personal.

Dar nu suntem egali? se întrebă el. Lespere şi cu mine? Aici, acum? Dacă un lucru s-a terminat, s-a dus, ce mai contează? Oricum mori. Dar ştia că raționalizează, pentru că era ca şi cum ai compara un om care trăieşte cu unul mort. Într-unul dintre ei există o scânteie, iar în altul nu; o aură, un element misterios.

Aşa era şi cu Lespere şi cu el. Lespere trăise o viață împlinită şi bună, care-l făcuse să fie un alt om acum, iar el, Hollis, fusese ca şi mort vreme de mulți ani. Ajunseseră la moarte pe căi diferite şi, fără îndoială, dacă existau mai multe feluri de moarte, ale lor ar fi fost tot atât de diferite ca ziua şi noaptea. Calitatea morții, ca şi aceea a vieții, trebuia să fie infinit de variată, iar dacă cineva murise deja o dată, atunci la ce se putea aştepta când murea de tot, aşa cum i se întâmpla lui acum?

O secundă mai târziu descoperi că laba piciorului drept îi fusese retezată. Aproape că-i veni să râdă. Costumul i se golise din nou de aer. Se aplecă repede. Îi curgea sângele, meteoritul îi smulsese carnea şi costumul în dreptul gleznei. O, moartea în spațiu era foarte nostimă. Te tăia bucată cu bucată, ca un măcelar negru, invizibil. Strânse supapa de la genunchi. Capul i se învârtea de durere şi se lupta să rămână conştient. După ce închise valva şi opri sângerarea şi scurgerea aerului, se îndreptă de mijloc şi continuă să cadă, să cadă, pentru că nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut.

— Hollis?

Hollis dădu din cap somnoros, obosit să tot aştepte venirea morții.

— Aici Applegate din nou, spuse vocea.

— Da.

— Am avut timp să mă gândesc. Te-am ascultat. Nu e bine. Ne-am înrăit. Nu e bine să murim aşa. Tot veninul a urcat la suprafață. Mă auzi, Hollis?

— Da.

— Am mințit. Acum un minut. Am mințit. N-am votat împotriva ta. Nu ştiu de ce am spus asta. Cred că am vrut să te fac să suferi. Mi-e mai uşor să te fac pe tine să suferi. Întotdeauna ne-am contrat. Cred că îmbătrânesc repede şi mă căiesc repede. Cred că mi s-a făcut ruşine după ce te-am auzit adineauri debitând răutăți. Nu contează, vreau doar să ştii că şi eu am fost un idiot. Nu e nicio fărâmiță de adevăr în ce am spus. Du-te dracului.

Hollis îşi simți inima bătând din nou. Era ca şi cum i-ar fi stat pe loc cinci minute, dar acum tot corpul lui începu să prindă culoare şi să se încălzească. Şocul trecuse, iar valurile succesive de mânie, de groază şi de singurătate treceau. Se simțea ca un om care iese de sub un duş rece de dimineață şi este pregătit pentru micul dejun şi pentru o nouă zi.

— Mulțumesc, Applegate.

— N-ai de ce. Moaş-ta pe gheață, jigodie.

— Hei, spuse Stone.

— Ce? întrebă Hollis prin spațiu, pentru că Stone, dintre toți, îi era prieten bun.

— Am intrat într-o ploaie de meteoriți, nişte asteroizi mici.

— Meteoriți?

— Cred că e roiul Myrmidone care trece pe lângă Marte şi spre Pământ o dată la cinci ani. Sunt fix în mijloc. E ca un caleidoscop mare. Toate culorile, formele şi mărimile. Doamne, e minunat tot metalul ăsta.

Tăcere.

— Mă duc cu ei, zise Stone. Mă iau cu ei. Să fiu al naibii, zise el râzând.

Hollis încercă să vadă, dar nu se zărea nimic. Erau numai marile cețuri de diamant, safir şi smarald, şi cernelurile catifelate ale spațiului, şi vocea lui Dumnezeu amestecându-se printre focurile cristaline. Era ceva minunat şi fantastic în gândul că Stone se ducea cu un roi de meteoriți care gravita pe lângă Marte ani de zile şi o lua spre Pământ la fiecare cinci ani, intrând şi ieşind din orizontul planetei pentru următorul milion de secole. Stone şi roiul Myrmidone veşnici şi nesfârşiți, mişcându-se şi aranjându-se precum culorile unui caleidoscop din vremea copilăriei, pe care îl țineai spre soare şi-l roteai.

— Rămas-bun, Hollis, se auzi vocea lui Stone, acum foarte vagă. Rămas-bun.

— Noroc! strigă Hollis, de la cincizeci de mii de kilometri depărtare.

— Nu fi caraghios, spuse Stone şi dispăru.

Stelele se apropiară.

Acum toate vocile se pierdeau, fiecare pe traiectoria sa, unele spre Marte, altele mai departe în spațiu. Iar Hollis... Se uită în jos. Dintre toți, numai el se întorcea pe Pământ, singur.

— Rămas-bun.

— Ia-o încet.

— Rămas-bun, Hollis.

Era Applegate.

Multele urări de rămas-bun. Scurtele urări de adio. Iar acum marele creier se dezintegra. Componentele creierului, care funcționaseră atât de frumos şi eficient în carcasa craniană a rachetei ce traversase spațiul, mureau una câte una: sensul vieții lor împreună se destrăma. Şi, la fel cum un corp moare când creierul încetează să funcționeze, aşa mureau şi spiritul navei, lungul timp petrecut împreună şi ce însemnase fiecare pentru celălalt. Applegate nu era acum decât un deget smuls din corpul-părinte, care nu mai trebuia disprețuit şi pe care nu mai trebuia vărsată nicio

supărare. Creierul explodase, iar fragmentele sale fără sens, inutile, erau împrăştiate în depărtare. Vocile se stinseseră şi acum tot spațiul era tăcut. Hollis era singur şi cădea.

Erau singuri. Vocile lor muriseră ca nişte ecouri ale cuvintelor pe care Dumnezeu le rostise şi care vibraseră în adâncul înstelat. Colo căpitanul plecase către Lună; dincolo Stone zbura, cu roiul de meteoriți; în partea cealaltă Stimson; dincolo Applegate, către Pluto; colo Smith, Turner, Underwood şi toți ceilalți, cioburi împrăştiate dintr-un caleidoscop care formase atâta timp un model de gândire.

Iar eu? gândi Hollis. Ce pot să fac? Pot să fac ceva ca să răscumpăr o viață groaznică şi seacă? Măcar un lucru bun să fac, să şterg răutatea pe care am adunat-o în toți aceşti ani şi care nici nu ştiam că e în mine! Dar nu sunt decât eu aici, şi ce poți face de unul singur? Nimic. Mâine noapte o să mă lovesc de atmosfera Pământului.

O să ard, îşi zise el, iar cenuşa îmi va fi împrăştiată pe toate continentele. O să am şi eu un folos. Unul mic, dar cenuşa e cenuşă şi se adaugă solului.

Cădea rapid, ca un glonte, ca o piatră, ca o greutate de fier. Era obiectiv, obiectiv tot timpul acum, nici trist, nici fericit, nici altfel, dorindu-şi numai să poată face ceva bun, acum că totul se sfârşise. Un lucru bun de care să ştie doar el.

Când o să intru în atmosferă o să ard ca un meteor.

„Mă întreb", îşi spuse el, „dacă o să mă vadă cineva."

Băiețelul de pe drumul de țară privi în sus şi țipă:

— Uite, mamă, uite! O stea căzătoare!

Steaua de un alb arzător cădea în amurgul cerului din Illinois.

— Pune-ți o dorință, zise mama lui. Pune-ți o dorință.

Omul Ilustrat se întoarse în lumina lunii. Se întoarse din nou... şi din nou... şi din nou...

ÎN PIELEA CELUILALT

Când auziră veştile, ieşiră din restaurante, cafenele şi hoteluri, şi priviră cerul. Îşi ridicară mâinile întunecate deasupra albului ochilor întorşi în sus. Gurile li se căscară larg. În amiaza fierbinte, pe mii de kilometri, se întindeau orăşele în care oameni cu pielea închisă la culoare stăteau cu umbrele sub ei, privind în sus.

În bucătăria ei, Hattie Johnson acoperi supa care fierbea, îşi şterse cu un prosop degetele subțiri şi ieşi păşind atent pe veranda din spate.

— Vino încoace, mămico! Mămico, vino, o s-o ratezi!

— Hei, mamă!

Trei băieți negri țopăiau în curtea plină de praf, țipând. Din când în când se uitau disperați spre casă.

— Vin, spuse Hattie şi deschise uşa de plasă. Unde ați auzit zvonul ăsta?

— Sus, la Jones, mami. Zic că vine o rachetă, prima în douăzeci de ani, cu un om alb!

— Ce e un om alb? N-am văzut niciodată unul.

— O să aflați, spuse Hattie. Da, într-adevăr, o să aflați.

— Spune-ne cum e, mami. Mai spune-ne o dată.

Hattie se încruntă.

— Ei bine, s-a întâmplat acum mult timp. Ştiți, eram o fetiță pe atunci. Asta se întâmpla în 1965.

— Spune-ne cum e un om alb, mami!

Ieşi în curte, privind cerul marțian albastru şi senin, cu norii marțieni albi şi subțiri, iar în depărtare, colinele marțiene coapte de arşiță. În cele din urmă spuse:

— Păi, în primul rând, au mâinile albe.
— Mâini albe! glumiră băieții, plesnindu-se unul pe altul.
— Şi au brațele albe.
— Brațe albe! ziseră ei bătând din picioare.
— Şi fețele albe.
— Fețe albe! *Serios?*

— *Aşa* de albe, mami? întrebă cel mai mic aruncându-şi praf pe față şi strănutând. Aşa?

— Mai albe de atât, spuse ea grav şi îşi întoarse din nou ochii spre cer.

Avea ceva neliniştit în privire, ca şi cum ar fi căutat o furtună pe cer şi, nevăzând-o, se îngrijorase.

— Poate ar fi mai bine să treceți înăuntru.

— O, mamă! ziseră ei nevenindu-le să creadă. Trebuie să vedem, pur şi simplu trebuie. N-o să se întâmple nimic, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Am o presimțire.

— Vrem doar să vedem nava şi poate să alergăm în port şi să-l vedem pe omul ăla alb. Cum e, mami? Ă?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu, zise ea pierdută pe gânduri, scuturând din cap.

— Mai spune-ne!

— Păi, oamenii albi trăiesc pe Pământ, locul de unde am venit toți acum douăzeci de ani. Pur şi simplu ne-am ridicat şi am plecat pe Marte, ne-am aşezat aici, ne-am construit oraşele şi iată-ne. Acum suntem marțieni, în loc de pământeni. Şi în tot timpul ăsta n-a venit aici niciun alb. Asta-i povestea.

— Ei de ce n-au urcat, mami?

— Păi de-aia. Imediat cum am ajuns aici, pe Pământ a început un război atomic. S-au bombardat îngrozitor. Au uitat de noi. Când s-au terminat luptele, după ani de zile, nu aveau niciun fel de rachete. Construirea lor a durat până de curând. Aşa că ne vizitează acum, după douăzeci de ani.

Se uită apatică la copii, apoi o porni din loc.

— Aşteptaţi aci. Cobor până la casa lui Elizabeth Brown. Promiteţi că staţi aici?

— Nu vrem, dar o să stăm.

— Bun, atunci.

O rupse la fugă în josul drumului.

La familia Brown ajunse la timp ca să îi vadă pe toţi îngrămădiţi în maşină.

— Salut, Hattie! Haide şi tu!

— Unde mergeţi? întrebă ea alergând cu sufletul la gură.

— Să-l vedem pe omul alb!

— Aşa este, spuse serios domnul Brown, arătând cu mâna spre cei din maşină. Copiii ăştia nu au văzut niciodată unul, iar *eu* aproape am uitat cum arată.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu omul alb? întrebă Hattie.

— Ce să facem? spuseră toţi. Păi... să ne *uităm* la el, atâta tot.

— Sunteţi siguri?

— Ce altceva am putea face?

— Nu ştiu, zise Hattie. M-am gândit doar că s-ar putea să fie necazuri.

— Ce fel de necazuri?

— *Ştiţi* voi, spuse Hattie vag, jenată. N-o să-l linşaţi?

— Să-l linşăm? ziseră cu toţii râzând, iar domnul Brown îşi plesni genunchiul. Fii binecuvântată, copilă, nu! O să dăm mâna cu el. Nu-i aşa, oameni buni?

— Sigur, sigur!

O maşină se ivi din altă direcţie, iar Hattie strigă:

— Willie!

— Ce cauţi tocmai aici? Unde sunt copiii? ţipă soţul ei supărat, uitându-se urât la ceilalţi. Vă duceţi ca proştii să-l vedeţi pe bărbatul ăla care vine?

— Cam aşa ceva, confirmă domnul Brown, dând din cap şi zâmbind.

— Atunci luaţi-vă şi armele, spuse Willie. Eu mă duc chiar acum acasă după a mea.

— Willie!

— Treci în maşină, Hattie.

Ținu deschisă portiera, privindu-şi hotărât soția până ce aceasta îi dădu ascultare. Fără să le mai adreseze un cuvânt celorlalți, ambală maşina pe drumul plin de praf.

— Willie, nu aşa repede!

— Nu aşa repede, ai? Mai vedem noi.

Privi drumul pierzându-se sub maşină.

— Cu ce drept vin aici aşa de târziu? De ce nu ne lasă în pace? De ce nu s-au aruncat în aer în lumea aia a lor veche şi să ne lase pe noi într-ale noastre?

— Willie, nu aşa vorbeşte un creştin.

— Nu mă simt creştin acum, spuse el sălbatic, strângând volanul. Mă simt doar plin de răutate. După ce ne-au făcut ce ne-au făcut atâția ani... mamei şi tatei, mamei tale şi tatălui tău – ții minte? Ți-aminteşti cum l-au spânzurat pe tata la Knockwood Hill şi cum au împuşcat-o pe mama? Ții minte? Sau ai o memorie la fel de scurtă ca a celorlalți?

— Mi-amintesc.

— Ți-i aminteşti pe doctorul Philips şi pe domnul Burton, casele lor mari, coliba în care spăla mama, pe tata muncind la bătrânețe? Şi singura mulțumire pe care a căpătat-o a fost să fie spânzurat de doctorul Philips şi de domnul Burton. Ei bine, spuse Willie, acum rolurile s-au inversat. O să vedem cine face legi împotriva cui, cine e linşat, cine călătoreşte în vagonul din spate al tramvaielor, cine are parte de segregație la spectacole. Om trăi şi-om vedea.

— Vai, Willie, vorbele tale o să ne aducă necazuri.

— Toată lumea vorbeşte. Toată lumea s-a gândit la ziua asta, nimeni n-a crezut că o să se întâmple. Se gândeau: „Cum va fi ziua în care albii o să vină aici, pe Marte?“ Şi iată că ziua aia a venit şi nu există scăpare.

— N-aveți de gând să-i lăsați pe albi să trăiască aici?

— Sigur, zise el, cu un rictus răutăcios, scoțând flăcări pe ochi. Să vină să trăiască şi să muncească aici, cum să nu.

Numai să trăiască în bucăţica lor de oraş, în mahalale, să ne lustruiască pantofii, să spele pe jos şi să stea în ultimul rând, la balcon. Asta e tot. Şi o dată pe săptămână o să spânzurăm unul sau doi dintre ei. Simplu.

— Vorbeşti de parcă n-ai fi om şi nu-mi place asta.

— O să trebuiască să te obişnuieşti, spuse el frânând în faţa casei şi sărind afară. Adu-mi armele şi nişte frânghie. O să facem asta cum se cade.

— Vai, Willie, se jelui ea şi rămase în maşină în timp ce el alergă pe scări în sus şi trânti uşa din faţă.

Se duse şi ea. Nu voia să se ducă, dar el bocănea prin pod, blestemând ca un nebun, până găsi patru arme. Femeia văzu metalul lor dur scânteind în podul întunecat, dar pe el nu-l vedea deloc, atât era de negru; îi auzea doar înjurăturile. În cele din urmă picioarele lui lungi coborâră din pod într-un nor de praf, iar el făcu grămezi de proiectile de alamă, goli camerele armelor şi potrivi cartuşe în ele. Avea faţa aspră, înnegurată şi încruntată de amărăciunea care-l rodea.

— Să ne lase în pace, mormăi el, fluturând dintr-odată din mâini, necontrolat. De ce nu vor să ne lase naibii în pace?

— Willie, Willie.

— Şi tu... şi tu, o privi el cu aceeaşi expresie şi ura lui străpunse mintea femeii.

Dincolo de fereastră băieţii flecăreau:

— Alb ca laptele, aşa a zis ea. Alb ca laptele.

— Alb ca floarea asta uscată, o vezi?

— Alb ca o piatră, ca o cretă.

Willie ieşi val-vârtej din casă.

— Copii, treceţi înăuntru, vă încui în casă. Nu vedeţi niciun alb, nu vorbiţi despre albi, nu faceţi nimica. Haideţi.

— Dar, tati...

Îi împinse pe uşă, aduse o găleată cu vopsea şi un şablon, luă din garaj un colac de frânghie lungă, groasă şi scămoşată căreia îi făcu un nod de spânzurătoare, privind

cu atenție cerul în timp ce mâinile lui îşi făceau treaba singure, pe bâjbâite.

Şi apoi erau în maşină, lăsând un nor de praf în urma lor, pe drum.

— Mergi mai încet, Willie.

— Asta nu-i vreme de mers mai încet, spuse el. Asta-i vreme de grăbit, şi mă grăbesc.

De-a lungul drumului, oamenii fie priveau cerul, fie se urcau în maşini, fie mergeau cu maşina, iar dintr-unele ieşeau puşti, ca nişte telescoape îndreptate spre toate relele dintr-o lume care se apropia de sfârşit.

Femeia se uită la arme.

— Ai vorbit cu ei, zise ea acuzator.

— Aşa-i, mârâi el, aprobând din cap şi privind cu sălbăticie drumul. M-am oprit la fiecare casă şi le-am spus ce să facă – să-şi ia armele, să ia vopsea, să aducă frânghie şi să fie pregătiți. Şi iată-ne pe toți, comitetul de primire, vrem să le dăm cheile oraşului. Da, domnule!

Ea îşi încleştă mâinile mici şi întunecate, pentru a îndepărta teroarea care creştea într-însa, şi simți maşina opintindu-se şi clătinându-se împreună cu alte maşini. Auzi voci strigând: „Hei, Willie, uite!“, văzu mâini ridicând frânghii şi arme pe când goneau pe lângă ei, şi guri zâmbindu-le când treceau pe lângă ei ca un iureş.

— Am ajuns, spuse Willie, oprind maşina care stârni praful şi rămase tăcută.

Deschise uşa, lovind-o cu piciorul lui mare şi ieşi încărcat cu arme, pe care le târî peste pajiştea aeroportului.

— Te-ai *gândit,* Willie?

— Asta-i tot ce am făcut timp de douăzeci de ani. Aveam şaisprezece ani când am părăsit Pământul şi am fost bucuros că plec. Nu era nimic acolo pentru mine, pentru tine, pentru niciunul dintre noi. Nu mi-a părut niciodată rău că am plecat. Aici am avut parte de linişte, pentru prima dată de când ne ştim. Acum haide!

Îşi făcu loc prin mulțimea întunecată care venise să-l întâmpine.

— Willie, Willie, ce-o să facem? întrebară ei.

— Uite aici o armă, spuse el. Uite o armă. Uite alta.

Le împărțea armele cu mişcări ferme.

— Uite un pistol. Uite o puşcă.

Oamenii erau atât de înghesuiți unul într-altul, încât păreau un singur trup uriaş, cu mii de brațe care se întindeau să ia armele:

— Willie, Willie.

Soția lui stătea dreaptă şi tăcută lângă el, cu buzele strânse, cu ochii mari, umezi şi trişti.

— Adu vopseaua, îi spuse el.

Iar ea târî pe câmp o cutie de patru litri cu vopsea galbenă, până în locul unde, chiar în acel moment, trăgea un tramvai, cu un mesaj proaspăt vopsit în față: CĂTRE LOCUL DE DEBARCARE AL ALBULUI. Oamenii coborau din el vorbind şi alergau peste pajişte. Se uitau în sus şi se tot împiedicau. Femei cu coşuri de picnic, bărbați cu pălării de paie, îmbrăcați modest. Tramvaiul gol zumzăia încă. Willie urcă în el, puse jos cutiile cu vopsea, le deschise, amestecă vopseaua, testă o pensulă, scoase un şablon şi se urcă pe un scaun.

— Hei, tu! zise vatmanul, care apăru în spatele lui, cu schimbătorul de monede zdrăngănind.

— Ce crezi că faci? Dă-te jos de acolo!

— O să vezi ce fac. Stai calm.

Şi Willie începu să dea cu vopsea galbenă peste şablon. Desenă un P, un E şi un N, mândrindu-se teribil de isprava lui. Iar când termină, vatmanul miji ochii şi citi cuvintele proaspăt scrise, de un galben strălucitor: PENTRU ALBI: VAGONUL DIN SPATE. Mai citi o dată. PENTRU ALBI. Clipi. VAGONUL DIN SPATE. Vatmanul se uită la Willie şi începu să zâmbească.

— Îți convine? întrebă Willie, în timp ce cobora.

Iar vatmanul răspunse:

— Îmi convine de minune, domnule.

Hattie privea de afară semnul, cu brațele încrucişate peste piept.

Willie se întoarse la mulțimea care creştea odată cu fiecare maşină care gemea, oprindu-se, şi cu fiecare nou tramvai care scâncea la curba dinspre oraşul vecin.

Willie se urcă pe o cutie:

— O echipă să vopsească fiecare tramvai în următoarea oră. Voluntari?

În aer se ridicară mai multe mâini.

— Dați-i drumul!

Se duseră.

— O echipă să se ocupe de locurile la cinema, să pună cordoane – ultimele două rânduri pentru albi.

Alte mâini se ridicară.

— Mergeți!

Porniră în fugă.

Willie privi în jur, brobonit de sudoare, gâfâind de efort, mândru de puterea lui, cu mâna pe umărul soției care stătea în dreptul lui, cu ochii plecați în pământ.

— Să vedem, zise el. A, da. Trebuie să adoptăm o lege în această după-amiază: fără căsătorii mixte!

— Corect, spuseră mai mulți.

— Toți lustragiii îşi dau demisia astăzi.

— Demisionăm chiar acum!

Câțiva oameni aruncară cârpele pe care le căraseră, în entuziasmul lor, prin tot oraşul.

— Trebuie să trecem o lege pentru salariul minim, nu?

— Sigur!

— Să-i plătim pe albii ăştia cu cel mult zece cenți pe oră.

— Aşa e!

Primarul oraşului se grăbi să spună:

— Ia ascultă, Willie Johnson. Dă-te jos de pe cutia aia!

— Primare, nu mă poți obliga să fac asta.

— Pui de-o clică, Willie Johnson.

— Asta e ideea.

— Nu-ți plăcea asta când erai un puşti. Nu eşti mai bun decât unii dintre albii despre care țipi!

— Acum se inversează rolurile, primare, acum vor fi şi ei în pielea noastră, spuse Willie, fără măcar să se uite la primar. Privea fețele de sub el, unele zâmbeau, altele erau pline de îndoială, unele erau tulburate, altele se împotriveau şi se îndepărtau, temătoare.

— O să-ți pară rău, zise primarul.

— O să facem alegeri şi o să avem un primar nou, spuse Willie.

Şi privirea îi alunecă peste oraş unde, pe străzi, atârnau mesaje proaspăt vopsite: CLIENTELĂ REZERVATĂ: *Dreptul de a servi clienții poate fi revocat oricând.* Rânji şi-şi plesni palmele. Dumnezeule! Tramvaiele erau oprite şi vagoanele din spate erau vopsite cu alb, ca să arate care erau viitorii ocupanți. Iar cinematografele erau invadate şi înconjurate de cordoane de oameni care râdeau satisfăcuți, în timp ce nevestele lor se minunau stând pe margine, iar copiii erau trimişi cu o scatoalcă în casă, pentru a fi feriți de aceste vremuri teribile.

— Suntem gata cu toții? întrebă Willie Johnson. Funia din mâinile lui avea nodul făcut cu grijă.

— Gata! strigă jumătate din mulțime.

Ceilalți murmurau şi se foiau precum siluetele dintr-un coşmar la care nu doreau să participe.

— Vine! anunță un băiețel.

Ca nişte capete de marionete trase de o singură ață, capetele celor din mulțime se îndreptară în sus.

De-a curmezişul cerului, foarte înaltă şi frumoasă, o rachetă arse într-un arc de foc portocaliu. Se roti şi coborî, făcându-i pe toți să-şi țină răsuflarea. Aterizează, aprinzând pajiştea ici şi colo; focul se stinse, racheta stătu în linişte o clipă, apoi, sub privirile tăcute ale mulțimii, pe una dintre

laturi, o uşă mare eliberă un val de oxigen, apoi glisă şi un bătrân păşi afară.

— Un om alb, un om alb, un om alb...

Cuvintele ajunseră şi în spate, la mulțimea în aşteptare. Copiii îşi vorbeau la ureche, şopteau, împingându-se unii pe ceilalți. Cuvintele se mişcau în cercuri spre locul în care se oprise mulțimea, tramvaiele stăteau la soare în bătaia vântului, iar mirosul de vopsea ieşea pe geamurile deschise ale acestora. Se făcu linişte.

Nimeni nu mişca.

Omul alb era înalt şi drept, dar pe fața lui se citea o profundă epuizare. Nu se bărbierise în ziua aceea, iar ochii îi erau tot atât de bătrâni pe cât puteau fi ochii unui om care încă mai era în viață. Ochii lui nu aveau culoare: aproape albi şi fără vedere, din cauza lucrurilor văzute de-a lungul anilor. Era subțire ca o tufă pe timp de iarnă. Mâinile îi tremurau şi trebui să se rezeme de cadrul uşii în timp ce se uita la mulțime.

Întinse mâna şi zâmbi pe jumătate, dar apoi şi-o retrase.

Nimeni nu mişca.

Se uită în jos la fețele lor şi poate că văzuse, dar nu luase în seamă, armele şi funiile, şi poate simțise mirosul de vopsea. Nimeni nu l-a întrebat vreodată. Începu să vorbească. Începu foarte calm şi lent, aşteptându-se să nu fie întrerupt, şi nu fu întrerupt, iar vocea sa era foarte obosită, bătrână şi stinsă.

— Nu contează cine sunt, spuse el. Oricum, aş fi doar un nume pentru voi. Nici eu nu vă ştiu numele. O să avem timp şi pentru asta.

Se opri, închise ochii o clipă şi continuă:

— Acum douăzeci de ani ați părăsit Pământul. E mult timp, mult timp de atunci. Par mai degrabă douăzeci de secole, atât de multe s-au întâmplat. După ce ați plecat, a început Războiul, continuă el dând încet din cap. Da, cel *mare*. Al Treilea. A durat mult timp. Până anul trecut. Am

bombardat toate oraşele lumii. Am distrus New Yorkul, Londra, Moscova, Parisul, Shanghaiul, Bombayul şi Alexandria. Le-am transformat pe toate în ruine. Şi, când am terminat cu oraşele mari, am continuat cu cele mici şi le-am ars cu bombe atomice.

Începu să enumere oraşe, locuri şi străzi. Şi, pe măsură ce le enumera, un murmur se ridica dinspre cei ce-l ascultau.

— Am distrus Natchez...

Un murmur.

— Şi Columbus, Georgia...

Un alt murmur.

— Am ars New Orleans...

Un oftat.

— Şi Atlanta...

Încă un oftat.

— Şi nu a rămas nimic din Greenwater, Alabama.

Willie Johnson ridică brusc capul, cu gura deschisă. Hattie îl văzu şi observă sclipirea cunoaşterii în ochii lui întunecați.

— Nu a rămas nimic, spuse bătrânul din port, vorbind încet. Câmpurile de bumbac, arse.

— O, spuseră toți.

— Filaturile de bumbac, bombardate...

— O!

— Fabricile sunt radioactive, totul e radioactiv. Toate drumurile, fermele şi mâncarea, radioactive. Totul.

Numi alte oraşe şi sate.

— Tampa.

— Ăsta e oraşul meu, şopti cineva.

— Fulton.

— Ăsta e al meu, spuse altcineva.

— Memphis.

— Memphis. Au ars *Memphisul*? răsună o întrebare consternată.

— Memphisul a fost aruncat în aer.

— Strada *Patru* din Memphis?

— Totul, spuse bătrânul.

Cuvintele lui îi stârneau. După douăzeci de ani, îşi reaminteau totul. Oraşele şi locurile, arborii şi construcțiile de cărămidă, semnele, bisericile şi magazinele familiare, toate ieşeau la suprafață printre oamenii adunați. Fiecare nume era o amintire şi fiecare dintre cei prezenți se gândea la o zi anume. Erau destul de în vârstă să-şi aducă aminte de viața trăită pe Pământ, mai puțin copiii.

— Laredo.

— Mi-amintesc de Laredo.

— New Yorkul.

— Am avut un magazin în Harlem.

— Harlemul, bombardat.

Sinistre cuvinte. Locurile bine cunoscute pe care le ținuseră minte. Efortul de a-şi imagina toate acele locuri în ruină.

Willie Johnson murmură cuvintele:

— Greenwater, Alabama. În acel loc m-am născut eu. Mi-amintesc.

A dispărut cu totul. Aşa a spus bărbatul.

Acesta continuă:

— Aşadar, am distrus totul, am transformat totul în ruine, ca nişte nebuni ce am fost şi ca nişte nebuni ce suntem. Am ucis milioane de oameni. Nu cred că există mai mult de cinci sute de mii de oameni rămaşi pe lume, din toate rasele şi de toate felurile. Iar din toate rămăşițele am salvat doar atât metal cât să construim această rachetă, şi am pornit cu ea spre Marte luna aceasta, pentru a vă cere ajutorul.

Ezită şi se uită în jos la fețele lor, pentru a vedea ce putea citi pe ele, dar era nesigur.

Hattie Johnson simți brațul tensionat al soțului ei şi îi văzu degetele strângând funia.

— Am fost nişte nebuni, spuse bătrânul calm. Am dus de râpă civilizația şi Pământul. Niciunul dintre oraşe nu merită salvat – vor fi radioactive timp de un secol. Pământul e

terminat definitiv. Vremea lui s-a sfârşit. Aveți aici rachetele cu care ați venit acum douăzeci de ani şi pe care nu le-ați mai folosit niciodată. Acum am venit să vă cer să le puneți la treabă. Să veniți pe Pământ, să luați supraviețuitorii şi să-i aduceți aici, pe Marte. Să ne ajutați să mergem mai departe. Am fost proşti. În fața lui Dumnezeu, ne recunoaştem prostia şi răutatea. Toți chinezii, indienii, ruşii, englezii şi americanii. Vă rugăm să ne luați la voi. Solul vostru marțian a stat înțelenit nenumărate secole. E loc pentru toată lumea. Aveți un sol bun – v-am văzut câmpurile de sus. Vom veni şi vom lucra *pentru* voi. Da, vom face chiar şi asta. Meritățm orice vreți să ne faceți, dar nu ne alungați. Nu vă putem obliga să luați o hătărâre chiar acum. Dacă vreți, o să mă urc în nava mea şi o să plec, şi asta va fi tot. Nu vă vom mai deranja. Dar vom veni aici şi vom lucra pentru voi şi vom face toate lucrurile pe care le-ați făcut la rândul vostru pentru noi – vă vom curăța casele, vă vom găti mâncărurile, vă vom lustrui pantofii şi ne vom umili în fața lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care le-am făcut de-a lungul secolelor nouă, altora şi vouă.

Termină de vorbit.

Şi se aşternu tăcerea tăcerilor. O tăcere pe care o puteai ține în mână, o tăcere care coborâse peste mulțime ca presiunea unui nor îndepărtat. Brațele lor lungi atârnau ca niște pendule întunecate în lumina soarelui, ochii le erau ațintiți asupra bătrânului, iar acesta nu se mişca, ci aştepta.

Willie Johnson ținea funia în mâini. Cei din jurul lui îl pândeau să vadă ce va face. Soția lui, Hattie, aştepta, cu mâinile încleştate de brațul lui.

Îşi dorea să ajungă la ura tuturor, să o despice şi să-şi facă loc până ce ar fi găsit o mică fisură şi de acolo ar fi scos o pietricică ori o piatră, ori o cărămidă, apoi o parte din zid şi, odată începută treaba, întregul edificiu s-ar fi prăvălit cu zgomot şi ar fi dispărut. Acum se clătina. Dar care era cheia de boltă, şi cum să ajungă la ea? Cum să îi mişte şi să le declanşeze acel ceva care ar duce la distrugerea urii lor?

Se uită la Willie în tăcerea compactă şi singurul lucru pe care îl ştia despre toate cele întâmplate era el, viața lui şi ce trăise el, şi dintr-odată înțelese că el era cheia de boltă. Dintr-odată ştiu că dacă el ar fi putut fi înduplecat, atunci lucrul acela care se afla în ceilalți ar fi putut fi deschis şi făcut praf.

— Domnule..., zise ea şi făcu un pas înainte.

Nu ştia nici măcar cu ce să înceapă. Mulțimea se uita la ea; îi simțea holbându-se.

— Domnule...

Bărbatul se întoarse spre ea cu un zâmbet obosit.

— Domnule, spuse ea, ştiți Knockwood Hill din Greenwater, Alabama?

Bătrânul vorbi peste umăr cu cineva de pe navă. O clipă mai târziu, o hartă fotografică apăru şi bărbatul o ținu în mână, aşteptând.

— Ştiți stejarul mare din vârful colinei ăleia, domnule?

Stejarul cel mare. Locul unde tatăl lui Willie fusese împuşcat şi spânzurat, fiind găsit clătinându-se în vântul dimineții.

— Da.

— Mai este acolo? întrebă Hattie.

— S-a dus, spuse bătrânul. Aruncat în aer. Toată colina a dispărut, şi stejarul la fel. Vezi? zise el atingând fotografia.

— Lăsați-mă să văd, spuse Willie împingându-se în față şi privind harta.

Hattie clipi la omul alb, cu inima bătându-i puternic.

— Spuneți-mi despre Greenwater, spuse ea repede.

— Ce doriți să ştiți?

— Despre doctorul Philips. Mai e în viață?

Un moment dură ca informația să fie găsită într-o maşinărie ce clincănea înăuntrul rachetei...

— Ucis în război.

— Şi băiatul lui?

— Mort.

— Dar casa lor?

— A ars. Ca toate celelalte case.

— Dar celălalt copac mare de la Knockwood Hill?

— Toți copacii au dispărut – arşi.

— *Acel* copac a dispărut, sunteți sigur? spuse Willie.

— Da.

Trupul lui Willie se relaxă întrucâtva.

— Şi ce ştiți despre casa domnului Burton şi despre domnul Burton?

— Nu a mai rămas nicio casă, nicio persoană.

— Ştiți coliba de spălat a doamnei Johnson, unde stătea mama?

Locul în care fusese împuşcată.

— A dispărut şi ea. Totul s-a dus. Uitați imaginile, puteți vedea singur.

Imaginile erau acolo. Puteau să le ia, să le privească şi să se gândească la ele. Racheta era plină de imagini şi de răspunsuri la întrebări. Toate oraşele, toate clădirile, toate locurile.

Willie stătea cu frânghia în mâini.

Îşi amintea Pământul, Pământul cel verde şi oraşul verde în care se născuse şi crescuse, şi se gândea acum la acel oraş făcut fărâmițe, aruncat în aer şi împrăştiat, cu tot cu cele mai importante locuri din el, cu tot răul, bănuit sau cert, cu toți oamenii aceia răi, cu tot cu grajduri, fierării, magazine de mărfuri rare, automate de răcoritoare, bodegi, poduri peste râu, copaci pentru linşaje, coline acoperite cu alice, drumuri, vaci, arbori de mătase şi propria lui casă, alături de acele case cu coloane mari aflate jos lângă râu, cu camerele lor albe, mortuare, unde femei delicate ca moliile fluturau în lumina tomnatică, singuratice, în depărtare. Casele acelea în care bărbați nepăsători se legănau pe scaune, cu pahare de băutură în mâini, cu armele sprijinite de stâlpii verandei, adulmecând aerul toamnei şi meditând la moarte. Dispăruseră, toate dispăruseră; dispăruseră pentru totdeauna. Acum, fără nicio îndoială, toată acea civilizație fusese transformată în

confetti şi presărată la picioarele lor. Nimic, nimic din ea nu rămăsese pentru a putea fi urât – nicio cămaşă de cartuş, nicio funie de cânepă răsucită, niciun copac, nici măcar o colină nu mai rămăsese de urât. Doar nişte străini într-o rachetă, oameni care ar putea să-i lustruiască pantofii şi să călătorească în spatele tramvaielor sau să fie aşezați în ultimele rânduri la spectacolele de la miezul nopții.

— Nu va trebui să faceți toate astea, spuse Willie Johnson.

Soția lui îi privi mâinile mari.

Degetele i se desfăceau.

Funia, eliberată, căzu şi se încolăci pe jos.

Alergară pe străzile oraşului lor şi rupseră semnele noi pe care le făcuseră atât de iute, acoperiră cu vopsea mesajele galbene de pe tramvaie, tăiară cordoanele puse la balcoanele sălilor de spectacol, descărcară armele şi puseră deoparte funiile.

— Un început nou pentru toată lumea, spuse Hattie în maşină, în drum spre casa lor.

— Da, spuse Willie în cele din urmă. Domnul ne-a lăsat să ne descurcăm, câțiva aici şi câțiva colo. Ce se întâmplă mai departe depinde de noi toți. Nu trebuie să mai fim proşti. Putem fi oricum, dar nu proşti. Am ştiut asta când l-am ascultat vorbind. Am ştiut că acum omul alb e la fel de singur cum am fost noi mereu. Nu mai au niciun cămin, aşa cum nici noi nu am avut atâta vreme. Acum suntem chit. O putem lua de la capăt, de pe aceleaşi poziții.

Opri maşina şi rămase în ea, fără să se mişte, în timp ce Hattie se duse să dea drumul copiilor. Aceştia alergară la tatăl lor.

— Ai văzut omul alb? L-ai văzut? strigară ei.

— Da, domnule, spuse Willie din spatele volanului, frecându-şi încet fața cu degetele. Parcă pentru prima dată azi chiar l-am văzut pe omul alb – l-am văzut foarte limpede.

AUTOSTRADA

Ploaia răcoritoare a după-amiezii venise peste vale, udând porumbul de pe câmpiile montane, răpăind pe acoperişul de iarbă uscată al colibei. În întunericul ploios, femeia măcina ritmic porumb între două bucăți de rocă vulcanică. Undeva în întunecimea umedă plângea un bebeluş.

Hernando aştepta să se oprească ploaia pentru a putea scoate din nou plugul de lemn pe câmp. Dedesubt, râul fierbea maroniu şi se învolbura. Autostrada de beton, un alt râu, nu curgea deloc: strălucea, goală. De o oră nu mai trecuse nicio maşină. Asta era, în sine, neobişnuit de interesant. În toți anii ăia nu trecuse niciodată o oră în care o maşină să nu tragă pe dreapta şi cineva să nu strige: „Bună, putem să vă facem o poză?“ Cineva cu o cutie care țăcănea şi cu o monedă în mână. Dacă traversa încet câmpul, fără pălărie, uneori îi atrăgeau atenția: „Ah, vă vrem cu pălăria pe cap!“ Şi îşi vânturau mâinile, pline de lucruri aurii care arătau ora sau îi identificau, sau nu făceau altceva decât să licărească, precum ochii de păianjen în soare. Iar el se întorcea după pălărie.

Soția lui spuse:

— S-a întâmplat ceva, Hernando?

— *Sí*. Drumul. S-a întâmplat ceva grav. Ceva grav, dacă drumul e aşa de gol.

Se îndepărtă de colibă fără grabă. Ploaia îi spăla încălțările făcute din iarbă împletită şi bucăți groase de cauciuc. Îşi amintea foarte bine cum se alesese cu această pereche de încălțări. Anvelopa intrase violent în colibă într-o noapte,

împrăştiind puii şi vasele de lut! Doar ea, rostogolindu-se rapid. Maşina dinspre care venise o luase înainte, până la curbă, şi rămăsese suspendată o clipă, cu farurile reflectându-se în apă, înainte să plonjeze în râu. Maşina era încă acolo. O puteai vedea într-o zi bună, când râul curgea molcom şi noroiul se curăța. Zăcea în adâncuri, metalic strălucitoare, lungă, joasă şi foarte luxoasă. Pe urmă venea din nou noroiul şi nu mai vedeai nimic.

În următoarea zi îşi făcuse din cauciuc tălpile încălțărilor.

Ajunse la autostradă şi rămase acolo, ascultând sunetele delicate pe care le făcea în ploaie.

Şi apoi, deodată, ca la un semnal, veniră maşinile. Sute de maşini, kilometri în şir. Treceau în viteză pe lângă el, care rămăsese nemişcat. Maşinile mari, negre şi lungi se îndreptau spre nord, spre Statele Unite, mugind, luând curbele cu viteză prea mare. Vâjâiau şi claxonau întruna. Iar felul în care arătau fețele oamenilor înghesuiți în ele îl făcu să cadă într-o tăcere adâncă. Se dădu înapoi, ca să lase maşinile să treacă vuind. Le numără până când obosi. Cinci sute, o mie de maşini trecură pe lângă el, iar fețele celor dinăuntru aveau ceva ciudat. Dar treceau prea repede pe lângă el şi nu-şi putu da seama ce anume.

În cele din urmă tăcerea şi vidul se întoarseră. Maşinile joase, lungi şi rapide dispărură. Auzi ultimul claxon stingându-se.

Drumul era din nou gol.

Fusese ca un cortegiu funerar. Dar unul sălbatic, o cursă în care le flutura părul vâlvoi, îndreptându-se în urlete, spre o ceremonie din nord. De ce? Nu putu decât să scuture din cap şi să-şi frece uşor degetele, cu brațele pe lângă corp.

Acum, singură, trecea o ultimă maşină. Era ceva foarte, foarte decisiv în asta. Coborând drumul de munte în ploaia rece şi măruntă, scoțând nori mari de aburi, apăru un Ford vechi. Mergea cu toată viteza de care era în stare. Părea că

în orice clipă avea să se rupă în bucăți. Când acest Ford străvechi îl văzu pe Hernando, trase pe dreapta, acoperit cu noroi şi ruginit, cu radiatorul clocotind supărat.

— Ne puteți da nişte apă, vă rugăm, *señor*?

Şoferul era un bărbat tânăr, la vreo douăzeci şi unu de ani. Purta un pulover galben, o cămaşă albă descheiată la guler şi pantaloni gri. În maşina decapotată ploaia cădea peste el şi peste cele cinci femei, care erau aşa de înghesuite, încât nu se puteau mişca. Erau toate foarte drăguțe şi se apărau de ploaie – şi-l apărau şi pe şofer – cu ziare vechi. Dar picăturile ajunseră la ele, udându-le rochiile strălucitoare. Tânărul era şi el ud, iar părul i se lipise de cap de la ploaie. Dar nu părea să le pese. Nu se plângea nimeni, iar asta era neobişnuit. Înainte se plângeau mereu: de ploaie, de arşiță, de oră, de frig, de distanță.

Hernando dădu aprobator din cap:

— O să vă aduc apă.

— O, vă rog, grăbiți-vă! țipă una dintre fete.

Vocea îi suna strident şi părea speriată. Nu era nerăbdare, rugămintea venea din frică. Pentru prima oară Hernando alerga la cererea unui turist. Înainte încetinea întotdeauna pasul la asemenea solicitări.

Se întoarse cu un capac de roată plin cu apă. Tot un dar al autostrăzii. Într-o după-amiază plutise pe câmpul său, rotund şi sclipitor, ca o monedă aruncată. Maşina căreia îi aparținuse alunecase mai departe, ştiind că pierduse un ochi de argint. Până acum, el şi nevasta lui îl folosiseră la spălat şi gătit, era un castron excelent.

Pe când turna apa în radiatorul care fierbea, Hernando se uită în sus la fețele lor cuprinse de spaimă.

— O, vă mulțumim, vă mulțumim, spuse una dintre fete. Nu ştiți ce mult înseamnă pentru noi.

Hernando zâmbi.

— Aşa de mult trafic la ora asta. Şi tot într-o singură direcție. Nord.

Nu voise să spună ceva care să le rănească. Dar când se uită din nou în sus, stăteau cu toatele în ploaie şi plângeau. Plângeau foarte tare. Iar tânărul încerca să le oprească punându-şi mâinile pe umerii lor şi scuturându-le cu blândeţe, pe fiecare în parte. Dar ele îşi ţineau ziarele deasupra capetelor şi gurile li se mişcau, iar ochii le erau închişi şi feţele lor îşi schimbau culoarea şi plângeau, unele mai tare, altele mai încet.

Hernando stătea cu capacul pe jumătate gol în mâini.

— N-am vrut să spun nimic, *señor*, se scuză el.

— E în regulă, spuse şoferul.

— Ce s-a întâmplat, *señor*?

— N-aţi auzit? replică tânărul întorcându-se, ţinându-se strâns de volan cu o mână şi aplecându-se înainte. S-a întâmplat.

Asta era de rău. Femeile, auzind asta, începuseră să plângă şi mai tare, ţinându-se unele de celelalte, uitând de ziare, lăsând ploaia să le ude şi să se amestece cu lacrimile lor.

Hernando se crispă. Puse restul apei în radiator. Se uită la cerul negru de furtună. Se uită la râul care curgea iute. Simţi asfaltul sub încălţări.

Se duse într-o parte a maşinii. Tânărul îi luă mâna şi-i dădu un peso.

— Nu, zise Hernando înapoindu-l. E plăcerea mea.

— Mulţumim, sunteţi atât de amabil, spuse una dintre fete, încă suspinând. O, mami, tati. O, vreau acasă, vreau acasă. O, mami, tata! se tângui ea, iar celelalte o îmbrăţişară.

— Nu am auzit, *señor*, spuse Hernando liniştit.

— Războiul! strigă tânărul ca şi cum nu l-ar fi putut auzi nimeni. A venit! Războiul atomic, lumea se va sfârşi!

— *Señor, señor*, spuse Hernando.

— Mulţumim, mulţumim pentru ajutor. La revedere, spuse tânărul.

— La revedere, spuseră toți în ploaie, fără să-l vadă.

Stătu acolo în timp ce maşina porni în viteză şi zăngăni în josul drumului, pierzându-se în depărtare, în vale. În cele din urmă aceasta dispăru, cu tinerele femei înăuntru, ținând în mâini ziarele care le fluturau deasupra capetelor.

Hernando nu se mişcă mult timp. Ploaia îi curgea foarte rece pe obraji, de-a lungul degetelor şi în încălțările împletite din picioare. Îşi ținu răsuflarea, aşteptând, țeapăn şi tensionat.

Privi autostrada, dar aceasta era din nou nemişcată. Se îndoia că o va vedea animată prea curând.

Ploaia se opri. Seninul răzbi printre nori. În zece minute furtuna trecu, ca o respirație urât mirositoare. Un vânticel suav aduse mirosul junglei până la el. Putea auzi râul mişcându-se blând şi uşor în albia lui. Jungla era foarte verde. Totul era proaspăt. Coborî peste câmp până la casa lui şi-şi ridică plugul. Cu mâinile pe el, privi cerul care începea să se încingă de la soare.

Nevasta îl strigă de la treaba ei:

— Ce s-a întâmplat, Hernando?

— Nimic, răspunse el.

Înfipse plugul în brazdă şi strigă ascuțit la măgar: „*Burrrrrrro!*[3]“. Şi porniră împreună prin câmpul bogat, sub cerul care se limpezea, pe pământul lor cultivat lângă râul cel adânc.

— Ce vor să zică cu asta: „lumea“? spuse el.

---

[3] *Burro* – „măgar“ (lb. spaniolă).

OMUL

Căpitanul Hart stătea în uşa rachetei.

— De ce nu vin? întrebă el.

— Cine ştie? răspunse Martin, locotenentul său. Ştiu eu, căpitane?

— Ce fel de loc e ăsta, până la urmă?

Căpitanul îşi aprinse un trabuc. Aruncă chibritul pe pajiştea strălucitoare. Iarba începu să ardă.

Martin dădu să o strivească cu cizma.

— Nu, ordonă căpitanul Hart, las-o să ardă. Poate că atunci o să vină să vadă ce se întâmplă, nerozii ignoranți.

Martin ridică din umeri şi-şi retrase piciorul din fața focului care se întindea.

Căpitanul Hart îşi examină ceasul.

— De-o oră am ajuns aici, şi oare s-a grăbit comitetul de întâmpinare să ne iasă în cale cu o orchestră de alămuri şi să dea mâna cu noi? Ba bine că nu! Călătorim milioane de kilometri prin spațiu şi distinşii cetățeni ai unui orăşel tâmpit de pe o planetă necunoscută ne ignoră! zise el pufnind, bătând în ceas. Ei bine, le mai dau încă cinci minute şi apoi...

— Apoi ce? întrebă Martin foarte politicos, privind cum căpitanului îi tremurau fălcile.

— O să zburăm din nou peste nenorocitul ăsta de oraş şi o să-i speriem de o să-i ia naiba!

Vocea i se mai liniştise.

— Martin, crezi că e posibil să nu fi văzut că am aterizat?

— Ne-au văzut. Se uitau la noi când zburam pe deasupra.

— Atunci de ce nu vin fuga peste câmp? Se ascund? Le e frică?

Martin neagă dând din cap.

— Nu. Luați binoclul, domnule. Vedeți şi dumneavoastră. Toată lumea merge de colo-colo. Nu sunt speriați. Pare... ei bine, pare că nu le pasă.

Căpitanul Hart îşi puse binoclul la ochii obosiți. Martin se uită în sus şi avu timp să-i observe liniile şi ridurile adânci lăsate de iritare, de oboseală, de enervare. Hart părea să aibă un milion de ani. Nu dormea niciodată, mânca puțin şi se agita tot timpul. Acum gura i se mişca, îmbătrânită şi posomorâtă, dar viguroasă, pe sub binoclu.

— Serios, Martin, nu ştiu de ce ne deranjăm. Construim rachete, ne dăm osteneala să traversăm spațiul ca să-i căutăm şi uite cu ce ne alegem. Desconsiderare. Uită-te la idioții ăia cum se-nvârt aiurea pe-acolo. Nu-şi dau seama ce lucru mare s-a întâmplat? Primul zbor spațial care ajunge pe meleagurile lor provinciale. De câte ori se întâmplă asta? Sunt chiar aşa de blazați?

Martin nu ştia.

Căpitanul Hart îi înapoie plictisit binoclul.

— De ce o facem, Martin? Călătoria asta prin spațiu, vreau să zic. Mereu pe drumuri. Mereu căutând. Stresați tot timpul, fără odihnă.

— Poate căutăm liniştea. Pe Pământ cu siguranță nu există aşa ceva, spuse Martin.

— Nu există, aşa-i?

Căpitanul Hart căzu pe gânduri. Focul se stinse.

— De la Darwin încoace nu mai există, ai? De când s-a dus pe apa Sâmbetei totul, toate cele în care obişnuiam să credem, nu? Puterea divină şi toate alea. Şi crezi că de-asta mergem din stea în stea, ai, Martin? În căutarea sufletelor noastre pierdute, nu? Încercăm să fugim de pe planeta noastră cea rea pe una bună?

— Poate, domnule. Cu siguranță căutăm ceva.

Căpitanul Hart îşi drese glasul şi vocea i se înăspri din nou.

— Ei bine, în momentul ăsta îl căutăm pe primarul oraşului. Fugi acolo, spune-le cine suntem, prima expediție către planeta Patruzeci şi Trei din Sistemul Solar Trei. Căpitanul Hart trimite salutul lui şi doreşte să se întâlnească cu primarul. Pas alergător!

— Da, domnule.

Martin porni agale peste pajişte.

— Grăbeşte-te! lătră căpitanul.

— Da, domnule! zise Martin şi grăbi pasul, apoi încetini iar, zâmbind către sine.

Căpitanul fumase două trabucuri până să se întoarcă Martin.

Acesta se opri şi se uită prin uşa rachetei, legănându-se, aparent incapabil să-şi focalizeze privirea sau să gândească.

— Ei bine? întrebă Hart. Ce s-a întâmplat? Vin să ne ureze bun venit?

— Nu.

Martin se rezemă ameţit de navă.

— De ce nu?

— N-are importanță, spuse Martin. Dați-mi un trabuc, vă rog, căpitane.

Bâjbâi cu degetele prin pachetul ridicat, căci privirea îi era ațintită asupra oraşului auriu. Îşi aprinse un trabuc şi fumă tăcut multă vreme.

— Zi ceva! strigă căpitanul. Nu-i interesează racheta noastră?

— Poftim? A, racheta! spuse Martin studiindu-şi țigara. Nu, nu-i interesează. Se pare că am ajuns într-un moment nepotrivit.

— Moment nepotrivit!

Martin era răbdător.

— Căpitane, ascultați. Ieri s-a întâmplat ceva important în oraşul ăla. Aşa de important, aşa de măreț, că suntem de categoria a doua... Vioara a doua. Trebuie să mă aşez.

Îşi pierdu echilibrul şi se aşează brusc, cu răsuflarea tăiată.

Căpitanul îşi rodea trabucul, mânios:

— Ce s-a întâmplat?

Martin îşi înălță capul, trase un fum din trabucul care-i ardea între degete şi-l suflă în vânt.

— Domnule, ieri, în acel oraş, a apărut un om remarcabil – bun, inteligent, plin de compasiune şi infinit de înțelept!

Căpitanul îşi privi fioros locotenentul.

— Ce-are asta a face cu noi?

— E greu de explicat. Dar era un om pe care-l aşteptau de mult timp, poate de un milion de ani. Şi ieri a venit în oraşul lor. Din cauza asta, domnule, sosirea rachetei noastre astăzi nu înseamnă nimic.

Căpitanul se aşează brusc.

— Cine e? Doar nu Ashley? Nu a venit cu racheta lui înaintea noastră, să-mi răpească gloria, nu?

Îl prinse pe Martin de braț. Fața lui era palidă şi înspăimântată.

— Nu e Ashley, domnule.

— Atunci e Burton! Ştiam eu. Burton s-a furişat înaintea noastră şi mi-a distrus momentul! Nu mai poți avea încredere în nimeni.

— Nu e nici Burton, domnule, spuse Martin liniştit.

Căpitanul era neîncrezător.

— Au fost numai trei rachete. Noi eram primii. Cine a ajuns aici înaintea noastră? Cum îl cheamă?

— Nu are un nume. Nu îi trebuie nume. Ar fi unul diferit pe fiecare planetă, domnule.

Căpitanul îşi fixă locotenentul cu ochi duri, cinici.

— Ei bine, ce a făcut aşa minunat de n-a venit nici măcar unul să se uite la nava noastră?

— În primul rând, spuse Martin fără ezitare, i-a vindecat pe bolnavi şi i-a alinat pe sărmani. A combătut ipocrizia

şi politica murdară şi a stat printre oameni vorbindu-le întreaga zi.

— Şi asta-i aşa de minunat?

— Da, căpitane.

— Nu pricep.

Căpitanul se uită la Martin, îi cercetă expresia feței şi privirea.

— Ai băut, ai? zise el suspicios, apoi se dădu înapoi. Nu înțeleg.

Martin privi către oraş.

— Căpitane, dacă nu înțelegeți, nu am cum să vă spun.

Hart îi urmări privirea. Oraşul era tihnit şi frumos. O mare linişte se aşternuse peste el. Căpitanul făcu un pas înainte, scoțându-şi trabucul din gură. Miji ochii întâi la Martin, apoi la turnurile aurii ale clădirilor.

— Nu vrei să zici că... *nu se poate* să zici că... Omul despre care vorbeşti nu poate fi...

Martin dădu aprobator din cap.

— Asta vreau să spun, domnule.

Căpitanul rămase liniştit, fără să mişte. Apoi se îndreptă de spate.

— Nu cred, spuse el în cele din urmă.

La amiază căpitanul Hart intră vioi în oraş, însoțit de locotenentul Martin şi de un asistent care căra nişte echipamente electrice. Din când în când căpitanul râdea tare, îşi punea mâinile în şold şi scutura din cap.

Primarul oraşului îi ieşi în față. Martin pregăti un trepied, înşurubă o cutie pe el şi cuplă bateriile.

— Sunteți primarul? îl întrebă căpitanul împungând în față cu degetul.

— Da, spuse bărbatul.

Între ei se afla delicatul aparat, mânuit şi ajustat de Martin şi de asistent. Cutia făcea traduceri instantanee din orice limbă. Cuvintele răsunau clar în aerul blând al oraşului.

— Despre evenimentul de ieri, spuse căpitanul. A existat?

— Da.

— Aveți martori?

— Avem.

— Putem sta de vorbă cu ei?

— Vorbiți cu oricare dintre noi, spuse primarul. Toți suntem martori.

Căpitanul i se adresă în şoaptă lui Martin:

— Halucinație în masă.

Către primar:

— Cum arăta acest om, acest străin?

— Ar fi greu de spus, zise primarul zâmbind puțin.

— De ce?

— S-ar putea ca părerile să fie uşor diferite.

— Oricum, aş dori părerea dumneavoastră, domnule, spuse căpitanul. Înregistrează asta, îi ordonă el iute lui Martin peste umăr.

Locotenentul apăsă pe butonul unui reportofon.

— Ei bine, spuse primarul oraşului, era un om foarte blând şi bun. Avea o inteligență măreață şi atotcunoscătoare.

— Da... da, ştiu, ştiu, zise căpitanul fluturându-şi degetele. Generalități. Vreau ceva specific. Cum arăta?

— Nu cred că are importanță, răspunse primarul.

— Este foarte important, zise sever căpitanul. Vreau o descriere a acestui individ. Dacă nu o pot obține de la dumneavoastră, o s-o obțin de la ceilalți.

Către Martin:

— Sunt sigur că a fost Burton, vreo glumă proastă de-a lui.

Martin nu îl privi în ochi. Tăcerea lui era plină de răceală.

Căpitanul pocni din degete.

— Mai era vreo chestie... vreo vindecare?

— Mai multe vindecări, spuse primarul.

— Pot să văd una?

— Puteți, răspunse primarul. Fiul meu, zise el dând din cap către un băiețel care veni în față. A avut brațul uscat. Şi priviți-l acum.

Căpitanul râse îngăduitor auzind una ca asta.

— Da, da. Asta nu e nici măcar o dovadă circumstanțială, ştiți. Nu am văzut brațul uscat al băiatului. Văd numai că are brațul întreg şi sănătos. Asta nu-i o dovadă. Ce dovadă aveți că brațul băiatului era uscat ieri şi azi e bine?

— Cuvântul meu e dovada, spuse simplu primarul.

— Dragul meu! strigă căpitanul. Doar nu te aştepți să mă iau după vorbe!? O, nu!

— Îmi pare rău, spuse primarul, privindu-l pe căpitan cu ceea ce părea a fi curiozitate şi milă.

— Aveți vreo fotografie dinainte a băiatului? întrebă căpitanul.

După o clipă, fu adus un portret mare în ulei ce îl reprezenta pe fiul primarului cu un braț uscat.

— Dragul meu prieten! zise căpitanul şi îndepărtă tabloul cu o fluturare a mâinii. Oricine poate face o pictură. Picturile mint. Vreau o fotografie a băiatului.

Nu aveau fotografii. Fotografia nu era o formă de artă cunoscută societății lor.

— Bine, oftă căpitanul cu fața zvâcnindu-i, lăsați-mă să vorbesc cu alți câțiva cetățeni. Aşa nu ajungem nicăieri.

Arătă spre o femeie.

— Dumneavoastră.

Femeia ezită.

— Da, dumneavoastră, veniți aici, îi ordonă căpitanul. Spuneți-mi despre acest om *minunat* pe care l-ați văzut ieri.

Femeia se uită fără ezitare la căpitan:

— A umblat printre noi şi era foarte frumos şi bun.

— Ce culoare aveau ochii lui?

— Culoarea soarelui, culoarea mării, culoarea unei flori, culoarea munților, culoarea nopții.

— Suficient.

Căpitanul îşi aruncă mâinile în aer.

— Vezi, Martin? Absolut nimic. Apare un şarlatan care le şopteşte dulci nimicuri şi...

— Vă rog, încetați, spuse Martin.

Căpitanul se dădu un pas înapoi.

— Poftim?

— Ați auzit ce am spus, zise Martin. Îmi plac oamenii aceştia. Eu cred ce spun ei. Aveți dreptul la o părere, dar păstrați-o pentru dumneavoastră, domnule.

— Nu poți să-mi vorbeşti aşa! strigă căpitanul.

— Mi-a ajuns aroganța dumneavoastră, replică Martin. Lăsați oamenii în pace. Sunt buni şi la locul lor, şi ați venit dumneavoastră să împroşcați cu noroi şi să-i luați în derâdere. Ei bine, şi eu am vorbit cu ei. Am fost prin oraş şi le-am văzut fețele. Au ceva ce dumneavoastră nu veți avea niciodată: un bob de credință. Şi vor muta munții din loc cu ea. Dumneavoastră sunteți furios pentru că ați fost eclipsat, pentru că cineva a ajuns aici înainte şi ați devenit neimportant.

— Îți dau cinci secunde să termini, comentă căpitanul. Înțeleg. E de înțeles. Eşti surmenat, Martin. Atâtea luni în spațiu, nostalgie, singurătate. Iar acum s-a întâmplat chestia asta. Te înțeleg, Martin. Voi trece cu vederea mărunta ta insubordonare.

— Eu nu voi trece cu vederea mărunta dumneavoastră tiranie, replică Martin. Mă retrag. Rămân aici.

— Nu poți face asta!

— Nu? Încercați să mă opriți. Eu asta căutam. Nu ştiam, dar asta era. Pentru mine asta e tot. Duceți-vă mizeria în altă parte şi împroşcați alte locuri cu îndoiala şi cu... metoda dumneavoastră ştiințifică!

Se uită scurt împrejur.

— Oamenii ăştia au avut parte de o experiență ieşită din comun, dar nu puteți înțelege că s-a întâmplat cu adevărat şi că am fost suficient de norocoşi încât să ajungem aproape la timp pentru a fi părtaşi la ea. Cei de pe Pământ au vorbit despre omul acesta timp de douăzeci de secole după ce a păşit pe bătrâna planetă. Toți am vrut să-l vedem şi să-l

auzim, dar n-am avut ocazia. Şi acum, astăzi, am ajuns cu câteva ore mai târziu.

Căpitanul Hart se uită la obrajii lui Martin.

— Plângi ca un copil. Încetează.

— Nu-mi pasă.

— Ei bine, mie da. Avem o imagine de păstrat în faţa acestor nativi. Eşti surescitat. După cum am spus, te iert.

— Nu vreau iertarea dumneavoastră.

— Imbecilule. Nu vezi că ăsta e unul dintre trucurile lui Burton? Ca să-i prostească pe oamenii ăştia, să-i înşele, îşi ascunde interesele pentru petrol şi minereuri sub o mască religioasă! Eşti un nătărău, Martin. Un nătărău absolut! Ar fi trebuit să-i cunoşti pe pământeni până acum. Ar face orice – ar huli, ar mințI, ar înşela, ar fura, ar ucide – pentru a-şi atinge scopurile. Orice este permis, dacă funcționează. Burton e pragmatic până în măduva oaselor. Îl cunoşti! Revino-ți, Martin, recunoaşte! îi zise cu dispreț căpitanul. E tipul de farsă murdară pe care ar putea-o face Burton ca să-i ducă cu zăhărelul pe cetățenii ăştia şi după să abuzeze de ei.

— Nu, spuse Martin reflectând.

Căpitanul îşi ridică mâinile:

— E Burton. El e. E mizeria lui, e stilul lui mârşav. Trebuie să-l admir pe bătrânul şarpe. Ce idee, să coboare aici într-un nimb de flăcări şi un halou, împărțind vorbe blânde şi atingeri iubitoare, leacuri medicinale şi raze tămăduitoare. E clar Burton!

— Nu, se auzi vocea uluită a lui Martin, care îşi acoperi ochii. Nu, nu o să cred.

Căpitanul Hart nu-l slăbi.

— Nu vrei să crezi. Recunoaşte acum. Recunoaşte! Este exact genul de şmecherie pe care ar face-o Burton. Încetează să visezi cu ochii deschişi, Martin. Trezeşte-te! E dimineață. E o lume reală, iar noi suntem oameni reali, murdari – Burton e cel mai murdar dintre noi toți!

Martin se întoarse cu spatele.

— Haide, haide, Martin, spuse Hart, bătându-l pe mecanic pe spate. Înțeleg. Un adevărat şoc pentru tine. Ştiu. O mare ruşine şi aşa mai departe. Burton ăla e un nemernic. Trebuie s-o iei încet. Lasă-mă pe mine să rezolv asta.

Martin porni încet spre rachetă.

Căpitanul Hart îl privi cum se îndepărtează. Apoi, inspirând adânc, se întoarse către femeia căreia îi punea întrebări.

— Ei bine. Povestiți-mi mai multe despre acest om. Ce spuneați, doamnă?

Mai târziu, ofițerii din nava spațială luară cina afară, pe mese pliante. Căpitanul îi povestea lui Martin ce aflase, dar acesta era tăcut, avea ochii roşii şi era pierdut în gânduri.

— Am intervievat peste treizeci de persoane, iar toți au zis aceleaşi aiureli, spuse căpitanul. E clar opera lui Burton, sunt sigur. O să apară din nou aici mâine sau săptămâna viitoare, să mai facă nişte miracole şi să ne-o ia înainte la contracte. Cred că o să rămân aici, ca să-i stric socotelile.

Martin aruncă o privire posacă în sus.

— O să-l omor, spuse el.

— Hai, hai, Martin. Lasă, băiete, lasă.

— O să-l omor... aşa să-mi ajute... îl omor.

— Îl oprim noi. Trebuie să recunoşti că e inteligent. Imoral, dar inteligent.

— E ticălos.

— Trebuie să promiți că n-o să fii violent. Conform datelor, spuse căpitanul Hart verificând cifrele, au fost făcute treizeci de tămăduiri miraculoase, unui orb i s-a redat văzul, un lepros a fost vindecat. O, Burton e eficient, nimic de zis.

Se auzi un gong. O clipă mai târziu, un bărbat veni în fugă.

— Domnule căpitan, un raport! Nava lui Burton coboară. La fel şi nava lui Ashley, domnule!

— Vezi! zise căpitanul Hart bătând în masă. Şacalii vin după pradă! Abia aşteaptă să se hrănească. Stai să dau ochii

cu ei. O să-i oblig să-mi dea o porție din festinul lor, chiar o s-o fac!

Martin părea bolnav. Se uita fix la căpitan.

— Afaceri, dragul meu băiat, afaceri, spuse căpitanul.

Toată lumea privea în sus. Două rachete se legănau, coborând din cer.

Când aterizară, aproape că se prăbuşiră.

— Ce s-a întâmplat cu nătărăii ăştia? strigă căpitanul sărind în sus.

Oamenii alergară peste pajişti, către navele care scoteau aburi. Căpitanul sosi şi el. Uşa pneumatică a navei lui Burton se deschise.

Un bărbat li se prăvăli în brațe.

— Ce s-a întâmplat? țipă Hart.

Bărbatul se întinse pe jos. Se aplecară peste el şi văzură că era ars, ars rău. Corpul îi era acoperit cu răni, cicatrici şi țesut inflamat şi fumegând. Se uită în sus cu ochii umflați, iar limba groasă i se mişcă între buzele crăpate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul, îngenunchind lângă bărbat şi scuturându-l de braț.

— Domnule, domnule, şopti bărbatul pe moarte, acum patruzeci şi opt de ore, în sectorul spațial Şaptezeci şi nouă DFS, lângă Planeta Unu din acest sistem, nava noastră şi cea a lui Ashley au intrat într-o furtună cosmică, domnule.

Din nările bărbatului se prelinse un lichid gri. Din gură îi picură sânge.

— Mort. Tot echipajul. Burton mort. Ashley a murit acum o oră. Numai trei supraviețuitori.

— Ascultă-mă! strigă Hart, aplecându-se peste omul muribund. Ați mai fost pe planeta asta mai înainte?

Tăcere.

— Răspunde-mi! zbieră Hart.

Bărbatul muribund spuse:

— Nu. Furtună. Burton a murit acum două zile. Asta e prima coborâre pe o planetă în şase luni.

— Eşti sigur? strigă Hart tremurând puternic şi apucându-l pe bărbat cu mâinile. Eşti sigur?

— Sigur, sigur, mormăi muribundul.

— Burton a murit acum două zile? Eşti convins?

— Da, da, şopti bărbatul.

Capul îi căzu în piept. Murise.

Căpitanul îngenunche lângă corpul tăcut. Fața îi zvâcnea, muşchii i se mişcau involuntar. Ceilalți membri ai echipajului stăteau în spatele lui, privind în jos. Martin aştepta. În cele din urmă, căpitanul ceru ajutor ca să se ridice şi îl primi. Priviră spre oraş.

— Asta înseamnă...

— Asta înseamnă? spuse Martin.

— Că suntem singurii care au ajuns aici, şopti căpitanul Hart. Şi omul acela...

— Ce-i cu omul acela, căpitane? întrebă Martin.

Fața căpitanului zvâcnea fără sens. Arăta foarte bătrân şi se făcuse cenuşiu. I se înceţoşase privirea. O luă înainte prin iarba uscată.

— Vino, Martin. Vino. Sprijină-mă. Pentru binele meu, oferă-mi sprijin. Mă tem că o să cad. Şi grăbeşte-te. Nu putem pierde timpul...

Se îndreptară împleticindu-se spre oraş, prin iarba înaltă şi uscată, prin vântul care bătea.

După câteva ore, se aflau în sala de audiențe a primarului. O mie de oameni veniseră, vorbiseră şi plecaseră. Căpitanul rămăsese aşezat, cu figura descompusă, ascultând, ascultând. Era atâta lumină pe fețele celor care veniseră, mărturisiseră şi vorbiseră, că nu suporta să-i vadă. Şi în tot acest timp îşi ținuse mâinile când pe genunchi, când pe centură, tresărind şi tremurând.

Când totul se termină, căpitanul Hart se întoarse spre primar şi-i spuse, cu privirea ciudată:

— Dar nu ştiți unde s-a dus?

— Nu a spus unde se duce, replică primarul.

— Spre una din celelalte lumi apropiate? întrebă căpitanul.

— Nu ştiu.

— Trebuie să ştiți.

— Îl vedeți? întrebă primarul arătând spre mulțime.

Căpitanul privi spre oamenii adunați:

— Nu.

— Atunci probabil că a plecat, spuse primarul.

— Probabil, probabil, se lamentă stins căpitanul. Am făcut o greşeală îngrozitoare şi acum vreau să-l văd. Tocmai mi-am dat seama că e cel mai neobişnuit lucru din istorie. Să iei parte la aşa ceva. Şansele sunt una la câteva miliarde să ajungem pe o planetă anume, dintre milioane de planete, în ziua de după sosirea *lui*! Trebuie să ştiți încotro s-a dus!

— Fiecare îl găseşte în felul său, replică primarul cu blândețe.

— Îl ascundeți.

Încet, fața căpitanului începu să se urâțească. Ceva din vechea duritate se întorcea, treptat. Vru să se ridice.

— Nu, spuse primarul.

— Atunci ştiți unde e?

Degetele căpitanului zvâcneau pe tocul de piele purtat în partea dreaptă.

— N-aş putea să vă spun cu exactitate unde se află, răspunse primarul.

— Vă sfătuiesc să începeți să vorbiți, zise căpitanul scoțând un pistol mic, de oțel.

— Nu am ce să vă spun, zise primarul.

— Mincinosule!

În timp ce îl privea pe Hart, pe fața primarului se citea mila.

— Sunteți foarte obosit, spuse el. Veniți de departe şi faceți parte dintr-un popor obosit, care a fost lipsit de credință mult timp, iar acum vreți atât de mult să credeți că

ați suferit un şoc. Dacă ucideți, nu faceți decât să complicați lucrurile. N-o să-l găsiți niciodată aşa.

— Unde s-a dus? Ți-a zis, ştii. Haide, spune-mi! îl somă căpitanul, fluturând arma.

Primarul neagă dând din cap.

— Spune-mi, spune-mi!

Arma răsună o dată, de două ori. Primarul căzu, cu brațul rănit.

Martin sări în față:

— Căpitane!

Arma fulgeră în direcția lui Martin:

— Nu te băga.

Pe podea, ținându-se de brațul rănit, primarul privi în sus.

— Lăsați arma. Vă faceți rău singur. Nu ați crezut niciodată, iar acum, când vi se pare că în sfârşit credeți, răniți oameni din cauza asta.

— N-am nevoie de tine, spuse Hart stând deasupra lui. Dacă am ajuns aici cu o întârziere de o zi, o să mă duc într-o altă lume. Apoi în alta, şi în alta. O să am o întârziere de o jumătate de zi pe următoarea planetă, poate, şi de un sfert de zi pe cea de-a treia planetă, pe următoarea, două ore, pe următoarea, o oră, o jumătate de oră pe următoarea şi un minut pe următoarea. Dar într-o zi, o să-l ajung din urmă! Auzi?

Acum striga, aplecându-se ostenit deasupra bărbatului de pe podea. Se clătina de oboseală.

— Vino, Martin.

Lăsă arma să-i atârne în mână.

— Nu, spuse Martin. Rămân aici.

— Eşti un nătărău. Rămâi, dacă vrei. Dar eu plec mai departe cu ceilalți, cât de departe pot.

Primarul se uită în sus la Martin.

— O să fiu în regulă. Mergeți. Ceilalți îmi vor îngriji rănile.

— O să mă întorc, spuse Martin. Mă duc numai până la rachetă.

Traversară oraşul cu o viteză nebunească. Se putea vedea efortul făcut de căpitan pentru a-şi arăta tăria din trecut, pentru a continua să meargă. Când ajunse la rachetă, o lovi cu palma într-o parte cu o mână tremurândă. Îşi puse arma în toc şi îl privi pe Martin.

— Ei bine, Martin?

Acesta se uită la el.

— Ei bine, căpitane?

Ochii căpitanului cercetau cerul.

— Sigur nu vrei... să vii... să vii cu mine, ai?

— Nu, domnule.

— O să fie o aventură măreață, pe Dumnezeul meu. Ştiu c-o să-l găsesc.

— Sunteți hotărât, nu-i aşa, domnule? întrebă Martin.

Fața căpitanului fremătă şi ochii i se închiseră.

— Da.

— Aş vrea să ştiu un lucru.

— Ce?

— Domnule, când o să-l găsiți... *dacă* o să-l găsiți, ce o să-i cereți?

— Păi...

Căpitanul ezită deschizându-şi ochii. Mâinile i se încleştau şi i se descleştau. Se frământă o clipă, apoi zâmbi ciudat.

— Păi o să-i cer un pic de... linişte, zise el atingând racheta. E foarte, foarte, foarte mult timp de când... de când nu m-am mai odihnit.

— Ați încercat măcar, căpitane?

— Nu înțeleg, spuse Hart.

— Nu contează. Cu bine, căpitane.

— Rămas-bun, domnule Martin.

Echipajul stătea lângă intrare. Dintre toți, numai trei mergeau cu Hart. Alți şapte anunțaseră că rămân cu Martin.

Căpitanul Hart îi scrută cu privirea şi dădu verdictul:

— Nătărăi!

Rămas ultimul, urcă în camera pneumatică, salută scurt şi râse ascuţit. Uşa se trânti.

Racheta se ridică la cer într-o coloană de foc.

Martin o privi îndepărtându-se şi dispărând.

La marginea pajiştii, primarul, sprijinit de câţiva oameni, îi făcu cu mâna.

— A plecat, spuse Martin, mergând spre ei.

— Da, sărmanul om, a plecat, zise primarul. Şi va merge mai departe, de pe o planetă pe alta, căutând şi tot căutând, mereu va ajunge cu o oră mai târziu, sau cu o jumătate de oră, sau cu zece minute, sau cu un minut. În cele din urmă va întârzia cu doar câteva secunde. Şi când va fi vizitat trei sute de lumi şi va avea şaptezeci sau optzeci de ani, va întârzia cu doar o fracţiune de secundă, apoi cu o fracţiune mai mică de secundă. Şi va continua tot aşa, crezând că poate găsi exact ceea ce a lăsat aici, pe această planetă, în acest oraş...

Martin nu-şi lua ochii de la primar.

Primarul întinse mâna.

— A existat vreo îndoială?

Le făcu semn celorlalţi şi se întoarse.

— Haideţi. Nu trebuie să-l facem să aştepte.

Intrară în oraş.

PLOAIA CONTINUĂ

Ploaia continua. Era o ploaie deasă, interminabilă, cu şiroaie şi aburi; era o burniță, o aversă, o fântână, o biciuire a ochilor, un curent submarin la nivelul gleznelor; era o ploaie care îneca toate ploile şi amintirea ploilor. Cădea cu livra şi cu tona, sfârteca jungla, tăia arborii ca o foarfecă, rădea iarba, săpa tuneluri în pământ şi chelea tufişurile. Încreța mâinile oamenilor, făcându-le să semene cu mâinile de maimuță; ploua o ploaie compactă, sticloasă, care nu se oprea.

— Cât mai avem, locotenente?

— Nu ştiu. Un kilometru, zece kilometri, o mie.

— Nu eşti sigur?

— Cum să fiu sigur?

— Nu-mi place ploaia asta. Dacă am şti măcar cât de departe e Domul Soarelui, m-aş simți mai bine.

— Încă o oră sau două de aici.

— Chiar crezi asta, locotenente?

— Desigur.

— Sau minți ca să fim noi fericiți?

— Mint ca să fiți voi fericiți. Taci din gură!

Cei doi bărbați stăteau amândoi în ploaie. În spatele lor se aflau alți doi bărbați care erau uzi, obosiți şi sleiți ca huma care se topea.

Locotenentul privi în sus. Fața lui fusese cândva cafenie, acum însă, decolorată de ploaie, era palidă, iar ochii lui, decoloraţi şi ei de ploaie, erau albi, aşa cum îi erau şi dinții, aşa cum îi era şi părul. Era alb cu totul. Chiar şi uniforma

începuse să i se albească, dar i se şi înverzise puțin, de la ciuperci.

Locotenentul simți ploaia pe obraji.

— Câte milioane de ani sunt de când nu a mai stat ploaia aici, pe Venus?

— Nu vorbi în dodii, spuse unul dintre bărbații din spate. Pe Venus ploaia nu stă niciodată. Plouă neîncetat. Sunt aici de zece ani şi n-am văzut niciun minut, nicio secundă măcar în care să nu toarne.

— E ca şi cum ai trăi sub apă, spuse locotenentul şi se ridică, săltându-şi armele pe umăr. Am face bine s-o pornim. Să găsim odată Domul ăla al Soarelui.

— Sau nu, spuse cinicul.

— E cam la o oră de aici, sau aşa ceva.

— Acum mă minți, locotenente.

— Nu, acum mă mint singur. E unul din momentele alea în care trebuie să minți. Nu mai suport mult situația asta.

Mergeau pe cărarea din junglă, uitându-se din când în când la busole. Nu exista niciun indicator, niciun semn nicăieri, numai ce spunea busola. Existau cerul gri, ploaia, jungla şi un drum, şi, undeva mult în spatele lor, racheta cu care se prăbuşiseră. O rachetă în care doi prieteni de-ai lor zăceau morți, udați de ploaie.

Mergeau în şir indian, fără să vorbească. Ajunseră la un fluviu întins, uniform şi maroniu, care curgea spre vasta Mare Unică. Ploaia îi străpungea suprafața în miliarde de locuri.

— În regulă, Simmons.

Locotenentul aprobă din cap şi Simmons luă un pachet mic din spate care, sub presiunea unei substanțe chimice, se umflă într-o barcă încăpătoare. Locotenentul coordonă tăierea lemnului şi confecționarea rapidă a ramelor, apoi intrară în fluviu, vâslind rapid peste suprafața netedă, în ploaie.

Locotenentul simțea ploaia rece pe obraji, pe gât, pe brațele care se mişcau. Frigul începea să-i pătrundă în plămâni. Simțea ploaia pe urechi, pe ochi, pe picioare.

— N-am dormit azi-noapte, spuse el.

— Cine a putut? Cine a dormit? Când? Câte nopți am *dormit*? Treizeci de nopți, treizeci de zile! Cine poate să doarmă cu ploaia bătându-i în țeastă, răsunând neobosită... Aş da orice pentru o pălărie. Orice, numai să nu mă mai lovească în cap. Am migrene. Mă doare tot capul rănit; mă doare tot timpul.

— Îmi pare rău că am venit în China, spuse unul dintre bărbați.

— E prima oară când aud pe cineva spunându-i China planetei Venus.

— Sigur, China. Cura chinezească de apă. Țineți minte vechea tortură? Te leagă cu spatele la un perete. Îți picură o picătură de apă în cap la fiecare jumătate de oră. Înnebuneşti aşteptându-o pe următoarea. Ei bine, aşa e Venus, la scară mare. Nu suntem făcuți pentru apă. Nu poți dormi, nu poți respira ca lumea şi o iei razna când eşti tot timpul ud leoarcă. Dacă am fi ştiut că o să ne prăbuşim, ne-am fi luat uniformele şi pălăriile impermeabile. Cel mai mult te termină ploaia asta care-ți bate în cap. E grea. Ca alicele. Nu ştiu cât mai suport.

— Ah, eu mi-s pentru Domul Soarelui. Ăl de s-a gândit la asta ştia el ce ştia.

Trecură fluviul, iar în timp ce-l traversau se gândeau la Domul Soarelui, undeva în fața lor, radiind în ploaia din junglă. O casă galbenă, rotundă şi strălucitoare ca soarele. O casă înaltă de cinci metri şi cu diametrul de treizeci, în care era căldură, linişte, mâncare caldă şi unde scăpai de ploaie. Iar în centrul Domului Soarelui, firește, era un soare. Un glob mic de foc galben, care plutea liber, alunecând într-un spațiu din vârful clădirii, şi îl puteai vedea din locul în care şedeai fumând, citind o carte sau bându-ți

ciocolata caldă presărată cu bucăți mari de bezea. Acolo se spunea că ar fi acel soare galben, fix de mărimea celui văzut de pe Pământ, cald şi constant, şi aveau să dea uitării lumea ploioasă a lui Venus cât timp stăteau în casa aceea, lenevind.

Locotenentul se întoarse şi privi în urmă la cei trei bărbați care vâsleau şi scrâşneau din dinți. Erau albi ca nişte ciuperci, la fel de albi ca el. Venus albea totul în câteva luni. Chiar şi jungla era un coşmar imens, animat; cum ar fi putut fi jungla verde în lipsa soarelui, când tot timpul ploua şi tot timpul era crepuscul? Jungla albă, albă, cu frunze spălăcite, de culoarea brânzei, cu pământul modelat din brânză Camembert umedă şi trunchiuri de copaci ca nişte uriaşe ciuperci otrăvitoare – totul alb-negru. Şi cât de des puteai vedea solul propriu-zis? Nu era el de cele mai multe ori un pârâu, o apă curgătoare, o băltoacă, o baltă, un lac, un râu şi, în cele din urmă, marea?

— Am ajuns!

Săriră pe mal, stropind şi aruncând apă în sus. Barca fu dezumflată şi pusă la păstrare într-un pachet de țigări. Apoi, pe malul ploios, încercară să-şi aprindă câte o țigară; după vreo cinci minute, tremurând de frig, folosiră bricheta cu aprindere inversă şi, făcându-şi palmele căuş, reuşiră să tragă câteva fumuri din țigările care le fură aproape imediat udate şi smulse dintre buze de o rafală de ploaie ca o palmă.

Merseră mai departe.

— Stați puțin, spuse locotenentul. Mi s-a părut că am văzut ceva în față.

— Domul Soarelui?

— Nu sunt sigur. Nu mai văd de ploaie.

Simmons începu să alerge:

— Domul Soarelui!

— Întoarce-te, Simmons!

— Domul Soarelui!

Simmons dispăru în ploaie. Ceilalți alergară după el.

Îl găsiră într-un mic luminiş. Se opriră şi se uitară la el şi la ce descoperise.

Racheta.

Era acolo unde o lăsaseră. Merseseră în cerc şi ajunseseră de unde porniseră. Printre rămăşițele rachetei, ciuperci verzi creşteau din gurile celor doi bărbați morți. În timp ce se uitau la ele, ciupercile înfloriră, petalele li se rupseră în ploaie, iar plantele muriră.

— Cum am reuşit?

— Probabil că e o furtună electrică prin apropiere. Ne-a dereglat busolele. Asta e explicația.

— Ai dreptate.

— Şi-acum ce facem?

— O luăm de la capăt.

— Dumnezeule mare, n-am ajuns nicăieri!

— Să încercăm să fim calmi, Simmons.

— Calm, calm! Ploaia asta mă înnebuneşte!

— Avem destulă mâncare pentru încă două zile, dacă avem grijă.

Ploaia le dansa pe piele şi pe uniformele ude. Le şiroia pe nas şi pe urechi, pe degete şi pe genunchi. Arătau ca nişte fântâni de piatră încremenite în junglă, scoțând neîncetat apă prin toți porii.

Şi, în timp ce stăteau acolo, din depărtare se auzi un răget.

Iar monstrul putea fi văzut prin ploaie.

Monstrul era susținut de o mie de picioare de un albastru electric. Înainta rapid şi înfiorător. Picioarele izbeau cu putere pământul. Oriunde păşea, un arbore cădea şi ardea. Rafale mari de ozon umpleau aerul ploios, iar fumul se ridica şi era împrăştiat de ploaie. Monstrul avea opt sute de metri lățime şi o mie şase sute de metri înălțime, şi înainta orbeşte. Uneori, preț de o secundă, nu avea deloc picioare.

Şi apoi, într-o clipă, o mie de bice îi ieşeau din burtă, bice alb-albastre, cu care înțepa jungla.

— Asta-i furtuna electrică, spuse unul dintre bărbați. Uite ce ne-a stricat busolele. Şi vine încoace.

— Toată lumea culcat, spuse locotenentul.

— Fugiți! țipă Simmons.

— Nu fi prost. Culcat. Nu vezi că loveşte punctele cele mai înalte? S-ar putea să scăpăm. Stați întinşi la vreo cincisprezece metri de rachetă. Poate îşi cheltuieşte energia acolo şi ne lasă în pace. Jos!

Oamenii se trântiră pe jos.

— Vine? se întrebară unii pe ceilalți în scurt timp.

— Vine.

— E aproape?

— La două sute de metri.

— Mai aproape?

— Uite-o!

Se opri deasupra lor. Lăsă să cadă zece fulgere albastre care izbiră racheta. Aceasta străluci ca un gong lovit şi răsună metalic. Monstrul aruncă încă cincisprezece fulgere care dansară împrejur într-o pantomimă ridicolă, lovind jungla şi solul apos.

— Nu, nu! strigă unul dintre bărbați, ridicându-se.

— Stai jos, prostule! spuse locotenentul.

— Nu!

Fulgerele mai loviră racheta de douăsprezece ori. Locotenentul îşi întoarse capul şi văzu razele albastre de foc. Văzu arborii despicați cum se prăbuşeau în bucăți. Văzu norul negru monstruos răsucindu-se ca un disc negru deasupra capetelor lor şi azvârlind alte o sută de raze de electricitate.

Bărbatul care se ridicase alerga acum, ca printr-un coridor uriaş plin de coloane. Alerga şi făcea slalom printre coloane, până când vreo douăsprezece piloni izbiră pământul şi se auzi sunetul pe care îl face o muscă atunci când se

aşază pe firele încinse ale unui exterminator. Locotenentul își amintea asta din copilăria petrecută la o fermă. Şi se simți mirosul unui om care tocmai fusese făcut scrum.

Locotenentul îşi coborî capul.

— Nu vă uitați în sus, le spuse el celorlalți.

Îi era teamă să n-o rupă şi el la fugă dintr-un moment într-altul.

Furtuna de deasupra lor mai aruncă o serie de fulgere, apoi se îndepărtă. Acum ploua doar şi ploaia elimină rapid mirosul de ars din aer, iar imediat după aceasta, cei trei bărbați care supraviețuiseră stăteau jos şi aşteptau să li se potolească bătăile inimii.

Se apropiară de corpul căzut, gândindu-se că încă mai puteau salva viața bărbatului. Nu le venea să creadă că nu îl mai puteau ajuta cu nimic. E comportamentul tipic al oamenilor care nu acceptă moartea până n-o ating, până n-o întorc pe toate părțile şi fac planuri să îngroape trupul sau să îl lase acolo ca să îl îngroape jungla care creştea repede într-o oră.

Cadavrul era oțel răsucit, învelit în piele arsă. Arăta ca o păpuşă de ceară aruncată într-un incinerator şi scoasă după ce s-a topit ceara pe scheletul de cărbune. Numai dinții îi erau albi şi străluceau ca o stranie brățară albă, pe jumătate căzută dintr-un pumn negru încleştat.

— Nu ar fi trebuit să se ridice, spuseră ceilalți, aproape deodată.

Chiar în timp ce stăteau aplecați deasupra cadavrului, acesta începu să dispară sub vegetația care creştea peste el: lujeri mici, iederă şi plante tărâtoare, chiar şi flori pentru morți.

Furtuna se îndepărta în zare, sprijinindu-se pe fulgerele ei albastre, şi dispăru.

Traversară un râu, un pârâu şi un torent, apoi o duzină de alte râuri, pârâuri şi torenți. În fața ochilor le apăreau, învolburate, râuri noi, iar râurile vechi îşi schimbau cursul – râuri

de culoarea mercurului, râuri de culoarea argintului şi a laptelui.

Ajunseră la mare.

Marea Unică. Pe Venus exista un singur continent, cu o suprafață de cinci mii de kilometri lungime şi şase sute de kilometri lățime, iar Marea Unică înconjura această insulă, acoperind întreaga planetă ploioasă. Marea Unică atingea foarte uşor țărmul palid...

— Pe aici, zise locotenentul făcând semn cu capul spre sud. Sunt sigur că într-acolo sunt două Domuri ale Soarelui.

— Dacă tot s-au apucat, de ce n-au mai construit încă o sută?

— Sunt o sută douăzeci acum, nu?

— O sută douăzeci şi şase, luna trecută. Acum un an, pe Pământ, au încercat să treacă o lege prin Congres ca să mai facă vreo douăzeci şi patru, dar na, ştii cum e. Preferă să înnebunească vreo câțiva oameni din cauza ploii.

O luară spre sud.

Locotenentul, Simmons şi al treilea bărbat, Pickard, mergeau prin ploaie, prin ploaia care ba cădea de rupea pământul, ba se domolea, când deasă, când rară; prin ploaia care turna, izbea şi nu înceta să cadă pe pământ, peste mare şi peste oamenii care mergeau.

Simmons îl văzu primul.

— Uite-l!

— Uite ce?

— Domul Soarelui!

Locotenentul clipi ca să-şi îndepărteze apa din ochi şi ridică mâinile pentru a se feri de rafalele pişcătoare ale ploii.

În depărtare se vedea ceva strălucind auriu la marginea junglei, lângă mare. Era, într-adevăr, Domul Soarelui.

Bărbații îşi zâmbiră.

— Se pare că ai avut dreptate, locotenente.

— Noroc.

— Frate, prind putere numai că-l văd. Haideți! Ultimul care ajunge e cel mai prost!

Simmons iuți pasul. Ceilalți se luară după el, gâfâind, obosiți, dar fără să rămână în urmă.

— O cană mare de cafea pentru mine, zise Simmons zâmbitor, cu respirația întretăiată. Şi o tavă de rulouri cu scorțişoară, Dumnezeule! Doar să stai, să laşi bătrânul soare să te perpelească. Ar trebui să-i dea o medalie cui a inventat Domurile Soarelui.

Alergară mai iute. Strălucirea devenea şi mai intensă.

— Cred că o grămadă de oameni au înnebunit până să se descopere leacul. Ai zice că-i evident! Imediat.

Simmons vorbea gâfâit, în cadența alergării.

— Ploaie, ploaie! Acum nişte ani. Găsit un prieten. De-al meu. În junglă. Rătăcind. În ploaie. Repeta: Nu ştii cum e să fii înăuntru, să scapi de ploaie. Nu ştii cum e să fii înăuntru să scapi de ploaie. Nu ştii cum e... şi tot aşa, la nesfârşit. Bietul nebun.

— Nu te mai osteni!

Alergau.

Râdeau cu toții. Ajunseră râzând la uşa Domului Soarelui.

Simmons dădu uşa de perete.

— Hei! strigă el. Aduceți cafeaua şi rulourile!

Nu răspunse nimeni.

Intrară.

Domul Soarelui era gol şi întunecat. Nu era niciun soare artificial sintetic care să plutească sfârâind gazos în centrul tavanului albastru. Nu îi aştepta niciun fel de mâncare. Era rece ca un cavou. Şi prin miile de găuri care fuseseră proaspăt făcute în tavan, apa curgea, ploaia cădea, îmbibând covoarele groase şi greoiul mobilier modern, împroşcând mesele de sticlă. Jungla creştea în încăpere ca muşchiul,

acoperind bibliotecile şi divanele. Ploaia şfichiuia prin găuri şi cădea pe feţele celor trei bărbaţi.

Pickard începu să râdă tăcut.

— Taci din gură, Pickard!

— O, zei, uite ce ne aşteaptă – nici mâncare, nici soare, nici nimic. Venusienii, ei au făcut-o! Sigur!

Simmons aprobă din cap, în timp ce ploaia îi şiroia pe faţă. Apa îi curgea prin părul argintiu şi peste sprâncenele albe.

— Din când în când venusienii ies din mare şi atacă un Dom al Soarelui. Ştiu că, dacă distrug Domurile Soarelui, ne pot distruge şi pe noi.

— Dar Domurile Soarelui nu-s protejate cu arme?

— Sigur, zise Simmons dându-se într-o parte, unde era mai uscat. Dar venusienii n-au mai încercat nimic de cinci ani. Apărarea a lăsat-o mai moale. Au luat Domul ăsta pe neaşteptate.

— Unde sunt corpurile?

— Le-au luat venusienii cu ei în mare. Am auzit că au un mod încântător de a te îneca. Le ia cam opt ore să te înece. Cu adevărat încântător.

— Pun pariu că nu e nimic de mâncare aici, zise Pickard.

Locotenentul se încruntă la el şi aprobă, ca Simmons să vadă. Acesta dădu nemulţumit din cap şi intră într-o cameră aflată pe o latură a salonului oval. Bucătăria era presărată cu bucăţi de pâine înmuiată şi carne pe care creş-cuse o blană verzuie. Ploaia cădea printr-o sută de găuri din tavanul încăperii.

— Genial, zise locotenentul privind în sus, la găuri. Presupun că nu putem să astupăm găurile alea şi să ne adăpostim aici.

— Fără mâncare, domnule? replică Simmons. Am obser-vat că maşinăria pentru soare e distrusă. Cel mai bine e să ne croim drum până la celălalt Dom al Soarelui. Cât de departe e?

— Nu-i departe. Parcă au construit două unul lângă altul aici. Poate că, dacă aşteptăm, o misiune de salvare de la celălalt ar putea...

— Probabil că a fost aici şi a plecat deja, acum câteva zile. O să trimită o echipă să repare locul ăsta în vreo şase luni, când primesc bani de la Congres. Nu cred că e o idee bună să aşteptăm.

— În regulă, atunci o să mâncăm ce ne-a rămas din raţii şi pornim spre următorul Dom.

— Dacă nu m-ar mai lovi ploaia în cap, măcar câteva minute, spuse Pickard. Dacă aş putea să-mi amintesc cum e să nu te sâcâie picăturile astea, zise el ţinându-se strâns cu mâinile de creştet. Mi-amintesc că la şcoală, stătea un bătăuş în spatele meu şi mă ciupea, mă ciupea, mă ciupea la fiecare cinci minute, toată ziua. A făcut asta săptămâni şi luni de-a rândul. Aveam braţele vinete şi mă dureau tot timpul. Am crezut că o să turbez. Într-o zi, am înnebunit probabil de atâta chin, m-am întors, am luat un echer metalic pe care îl foloseam la desen tehnic şi aproape că l-am omorât pe nenorocit. Aproape că i-am tăiat capul. Aproape că i-am scos un ochi înainte să fiu târât afară din clasă de ceilalţi, şi în tot timpul ăsta strigam: „De ce nu mă lasă în pace? De ce nu mă lasă în pace?“ Frate!

Mâinile i se încleştaseră pe craniu – tremura şi se strângea de cap, cu ochii închişi.

— Dar *acum* ce mă fac? În cine să dau, cui să-i spun să termine, să nu mă mai sâcâie? Ploaia asta blestemată, ca o ciupitură, întotdeauna *pe* tine, numai asta auzi, asta simţi!

— Ajungem la celălalt Dom al Soarelui la patru după-amiaza.

— Domul Soarelui? Uitaţi-vă la ăsta! Şi dacă toate Domurile Soarelui de pe Venus au dispărut? Ce facem? Dacă sunt găuri în toate tavanele şi plouă în ele?

— Trebuie să încercăm.

— Am obosit să tot încercăm. Nu vreau decât un acoperiş şi puţină linişte. Vreau să fiu singur.

— E la opt ore de aici, dacă rezişti.

— Nu vă faceţi griji, rezist eu.

Şi Pickard râse fără să-i privească.

— Să mâncăm, spuse Simmons uitându-se la el.

O luară în jos pe lângă ţărm, tot spre sud. După patru ore trebuiră să cotească spre interior pentru a ocoli un râu lat de o milă, până la locul în care ţâşnea clocotind din pământ, brusc, ca o rană mortală. În ploaie, merseră pe pământ ferm şi se întoarseră la mare.

— Trebuie să dorm, spuse Pickard în cele din urmă, prăbuşindu-se. N-am dormit de patru săptămâni. Am încercat, dar n-am putut. Să dormim aici.

Cerul se întuneca. Noaptea venusiană se instala şi era atât de neagră, încât era periculos să te deplasezi. Simmons şi locotenentul căzură şi ei în genunchi, iar locotenentul spuse:

— În regulă, o să vedem ce putem face. Am mai încercat şi înainte, dar nu ştiu. Nu prea se poate dormi pe o vreme ca asta.

Se întinseră, ţinându-şi capetele mai sus, ca să nu le intre apă în gură, şi închiseră ochii. Locotenentul tresări.

Nu dormea.

I se târau tot felul de lucruri pe piele. Tot felul de lucruri creşteau în straturi pe el. Picăturile cădeau, atingeau alte picături şi deveneau pâraie care i se prelingeau pe piele, iar în timp ce i se mişcau în jos pe trup, excrescenţele mici ale pădurii prindeau rădăcini în hainele lui. Simţea iedera căţărându-se pe el şi croindu-i un al doilea veşmânt; simţea floricelele îmbobocind, deschizându-se şi scuturându-şi petalele, în timp ce ploaia îi răpăia în continuare pe corp şi pe cap. În noaptea luminoasă – pentru că vegetaţia strălucea în întuneric – putea vedea siluetele celorlalţi doi bărbaţi, ca nişte buşteni culcaţi la pământ, înveliţi cu o pătură de catifea

din iarbă şi flori. Ploaia îi lovea faţa. Şi-o acoperi cu mâinile. Ploaia îi lovea gâtul. Se întoarse pe burtă în noroi, pe plantele cauciucate, dar ploaia îi lovea spatele şi picioarele.

Se ridică brusc în picioare şi începu să scuture apa de pe el. O mie de mâini îl atingeau şi nu mai voia să fie atins. Nu mai suporta să fie atins. Zbătându-se, se lovi de altceva, şi ştiu că era Simmons, care stătea în picioare în ploaie, strănutând din cauza umezelii, tuşind şi înecându-se. Iar apoi se ridică şi Pickard, ţipând, fugind.

— Stai aşa, Pickard!

— Gata, gata! ţipa acesta.

Îşi descărcă arma de şase ori în cerul nopţii. În fulgerările de lumină pulverizată putură vedea legiuni întregi de picături de ploaie, suspendate preţ de o clipă, ca într-un imens chihlimbar nemişcat, ezitând ca şi când ar fi fost şocate de explozie, cincisprezece miliarde de picături, cincisprezece miliarde de lacrimi, cincisprezece miliarde de ornamente, bijuterii aşezate în contrast, ca să-ţi ia ochii, pe o planşă de catifea albă. Iar când lumina dispăru, picăturile care aşteptaseră să fie fotografiate, care îşi opriseră goana în jos, căzură pe ei, pişcându-i, un nor de insecte făcut din răcoare şi durere.

— Gata, gata!

— Pickard!

Dar Pickard rămăsese nemişcat în picioare, singur. Când locotenentul aprinse o lanternă mică şi o îndreptă spre figura udă a lui Pickard, ochii bărbatului erau dilataţi, iar gura îi era deschisă, faţa întoarsă în sus, astfel încât apa îi lovea şi îi stropea limba, îi lovea şi îi îneca ochii larg deschişi, şi făcea clăbuci în spuma şuierătoare de pe nări.

— Pickard!

Bărbatul nu răspunse. Stătu pur şi simplu acolo vreme îndelungată, cu clăbucii ploii spărgându-se în părul lui alb, cu cătuşe de nestemate din ploaie picurându-i de pe încheieturi şi de pe gât.

— Pickard! Plecăm. Pornim mai departe. Vino după noi.

Ploaia picură din urechile lui Pickard.

— Mă auzi, Pickard?

Era ca şi cum ar fi strigat într-o fântână.

— Pickard!

— Lăsați-l în pace, spuse Simmons.

— Nu putem să plecăm fără el.

— Ce să facem, să-l cărăm? zise Simmons. Nu mai poate ajuta pe nimeni, nici pe noi, nici pe el. Ştiți ce o să facă? O să rămână aici şi o să se înece.

— Poftim?

— Ar fi trebuit să ştiți până acum. N-ați auzit? O să stea aici cu capul în sus şi o să lase ploaia să-i intre în nări şi în gură. O să respire apa.

— Nu.

— Aşa l-au găsit atunci pe generalul Mendt. Şezând pe o piatră, cu capul dat pe spate, inspirând apa de ploaie. Avea plămânii plini de apă.

Locotenentul întoarse lanterna spre chipul care nu clipea. Nările lui Pickard susurau încet, umed.

— Pickard! zise locotenentul şi îl plesni peste față.

— Nu simte nimic, spuse Simmons. Câteva zile în ploaia asta şi nu mai ai față, picioare sau mâini.

Locotenentul îşi privi consternat palma. Nu şi-o mai simțea nici el.

— Dar nu-l putem lăsa pe Pickard aici.

— O să vă arăt ce putem face, zise Simmons şi trase cu arma.

Pickard căzu pe pământul acoperit de apă.

Simmons spuse:

— Nu vă mişcați, locotenente. Am arma pregătită şi pentru dumneavoastră. Gândiți-vă bine, ar fi rămas aici, în picioare sau aşezat, şi s-ar fi înecat. E mai rapid aşa.

Locotenentul se uită clipind spre corp.

— Dar l-ai omorât.

— Da, pentru că ne-ar fi omorât el pe noi. Ar fi fost o povară. I-ați văzut fața. Înnebunise.

După o clipă, locotenentul dădu din cap aprobator.

— În regulă.

Porniră prin ploaie.

Era întuneric, iar lumina lanternelor reuşea să străpungă ploaia doar pe o distanță de câțiva paşi. După o jumătate de oră fură nevoiți să se oprească şi stătură pe loc tot restul nopții, suferind de foame, aşteptând sosirea zorilor; dimineața, când sosi, era la fel de cenuşie şi de ploioasă ca până atunci, iar bărbații porniră din nou.

— Am calculat greşit, spuse Simmons.

— Nu. Încă o oră.

— Vorbiți mai tare, nu vă aud, zise Simmons şi se opri zâmbind. Iisuse, spuse el atingându-şi urechile. Urechile mele. Nu mai aud. Ploaia asta a reuşit până la urmă să mă surzească de tot.

— Nu mai auzi deloc? întrebă locotenentul.

— Poftim?

Simmons privea în jur nedumerit.

— Nimic. Haide.

— Cred că o să aştept aici. Luați-o dumneavoastră înainte.

— Nu poți face asta.

— Nu vă aud. Luați-o dumneavoastră înainte. Am obosit. Nu cred că Domul Soarelui e în direcția asta. Şi, dacă e, probabil că are şi el găuri în acoperiş. Cred că o să mă aşez aici.

— Ridică-te de acolo!

— Rămas-bun, locotenente.

— Nu poți renunța acum.

— Am o armă care spune că rămân. Nu-mi mai pasă. Nu am înnebunit încă, dar nu mai am mult. Nu vreau să ajung acolo. După ce vă îndepărtați, o să folosesc arma pe mine.

— Simmons!

— Mi-ați spus numele. Atâta vă pot citi şi eu pe buze.

— Simmons.

— Ştiți, e o problemă de timp. Mor acum sau mor în câteva ore. Aşteptați până ajungeți la următorul Dom – dacă ajungeți – şi o să vedeți cum plouă prin acoperiş. N-ar fi drăguț?

Locotenentul aşteptă, apoi plecă, lipăind prin ploaie. La un moment dat se întoarse şi îl strigă, dar Simmons stătea cu arma în mâini, aşteptându-l să dispară. Dădu din cap în semn că nu şi îi făcu semn locotenentului să-şi vadă de drum.

Locotenentul nici nu auzi sunetul armei.

Începu să mănânce din flori, fără să se oprească din mers. Acestea îi rămaseră în stomac o vreme. Nu erau otrăvitoare, dar nu-i țineau nici de foame, aşa că le vomită, îngrețoşat, după vreun minut.

Luă nişte frunze şi mai încercă o dată să-şi facă o pălărie, dar tot degeaba: ploaia îi topea frunzele de pe cap. Odată culeasă, vegetația putrezea şi i se destrăma între degete, în grămăjoare cenuşii.

— Încă cinci minute, îşi spuse el. Încă cinci minute după aceea intru în mare. Nu suntem făcuți pentru asta. Niciun pământean n-a fost şi nu va fi în stare să suporte aşa ceva. Nervii, nervii.

Îşi croi cu greu drum printr-o mare de nămol şi frunziş, până ce ajunse la o colină.

În depărtare se zărea o umbră ştearsă, galbenă, prin vălurile reci de apă.

Celălalt Dom al Soarelui.

Printre copaci, o construcție galbenă, lungă şi rotundă, la mare distanță. Stătu o clipă nehotărât, privind-o.

Începu să alerge şi apoi încetini, căci îi era frică. Nu strigă. Dacă era acelaşi? Dacă era Domul Soarelui cel mort, fără soare în el? se gândi locotenentul.

Alunecă şi căzu. Rămâi întins aici, îşi zise el, e domul greşit. Rămâi aici. N-are rost. Înghite câtă apă vrei.

Dar reuşi să se ridice din nou în picioare şi traversă mai multe pâraie, iar lumina galbenă deveni foarte strălucitoare, aşa că începu să alerge din nou, spărgând cu picioarele oglinzi şi sticlă, înlăturând cu brațele diamante şi pietre prețioase.

Se opri în fața uşii galbene. Literele inscripționate deasupra spuneau: DOMUL SOARELUI. Ridică mâna amorțită ca să le pipăie. Apoi răsuci clanța şi intră împiedicându-se.

Stătu o clipă, privind în jur. În spatele lui, ploaia se învârtejea la uşă. În față, pe o masă joasă, era un vas argintiu cu ciocolată fierbinte, aburindă, şi o cană plină, cu o bezea în ea. În afară de astea, pe o altă tavă, se aflau sandviciuri groase cu carne gustoasă de curcan, roşii proaspăt tăiate şi ceapă verde. Pe o bară, chiar în fața ochilor lui, un prosop verde din bumbac gros, o pubelă în care să arunce hainele ude, iar în dreapta, o cabină mică în care te puteai usca instantaneu sub radiațiile calde. Pe un scaun, o uniformă nouă, pentru cine se nimerea – el sau oricare alt rătăcit. Iar mai încolo, cafea în ibrice de cupru aburinde, un fonograf din care se auzea încet muzica şi cărți legate în piele roşie şi maro. Lângă cărți, un pat de campanie moale şi adânc în care te puteai întinde în voie să absorbi razele sferei mari şi strălucitoare care domina camera lungă.

Îşi puse mâinile la ochi. Îi văzu pe ceilalți bărbați venind spre el, dar nu le spuse nimic. Aşteptă, deschise ochii şi privi. Apa se scurgea de pe uniformă la picioarele lui şi o simțea evaporându-i-se din păr, de pe față, de pe piept, brațe şi picioare.

Se uita la soare.

Acesta era suspendat în centrul camerei, mare, galben şi cald. Nu scoase niciun sunet şi nu se auzea nimic în încăpere. Uşa era închisă şi ploaia – doar o amintire a corpului care-l furnica. Soarele era suspendat sus în cerul albastru al camerei, cald, galben şi foarte primitor.

Porni înainte, rupându-şi hainele din mers.

ASTRONAUTUL

Licuricii electrici roiau deasupra părului întunecat al mamei, luminându-i calea. Stătea în uşa dormitorului ei, privindu-mă în timp ce traversam holul tăcut.

— O să mă *ajuți* să-l țin aici de data asta, nu-i aşa? întrebă ea.

— Aşa cred, am spus eu.

— Te rog.

Licuricii proiectau fragmente mişcătoare de lumină pe fața ei albă.

— De data asta nu trebuie să mai plece.

— În regulă, am spus eu după ce m-am oprit puțin. Dar nu o să servească la nimic. N-are rost.

Se îndepărtă, iar licuricii, pe circuitele lor electrice, zburară după ea ca o constelație rătăcitoare, arătându-i calea prin întuneric. Am auzit-o spunând cu voce slabă:

— Trebuie să încercăm, oricum.

Alți licurici mă urmară în camera mea. Când greutatea corpului meu a întrerupt un circuit în pat, licuricii pâlpâiră şi se stinseră. Era miezul nopții, iar mama şi cu mine aşteptam în paturile noastre, în camerele separate de întuneric. Patul începu să mă legene şi să-mi cânte. Am atins un întrerupător; cântecul şi legănatul încetară. Nu voiam să dorm. Nu voiam sub nicio formă să dorm.

Noaptea asta nu era deloc diferită de alte o mie de nopți din vremea noastră. Ne trezeam în timpul nopții şi simțeam aerul rece înfierbântându-se, simțeam focul din vânt sau vedeam pereții aprinşi într-o culoare strălucitoare, o

secundă numai, şi atunci ştiam că racheta *lui* trecuse peste casă – racheta lui – şi vedeam stejarii legănându-se în urma impactului. Iar eu stăteam întins, cu ochii larg deschişi, respirând greu, în timp ce mama se afla în camera cealaltă. Vocea ei ajungea la mine prin radioul intercameră:

— Ai simțit?

Şi răspundeam:

— El a fost, da.

Racheta tatălui meu trecea pe deasupra oraşului nostru, un orăşel unde nu ajungeau niciodată rachete *spațiale*, iar noi rămâneam treji următoarele două ore, gândindu-ne: „Acum Tata a aterizat în Springfield, acum e pe pistă, acum semnează hârtiile, acum e în elicopter, acum traversează râul, acum colinele, acum aşază elicopterul pe aeroportul micuț din Green Village...“ Iar noaptea era pe jumătate dusă când, în paturile noastre reci, mama şi cu mine ascultam, ascultam. „Acum merge pe Bell Street. Întotdeauna merge pe jos... nu ia niciodată taxiul... acum traversează parcul, acum dă colțul pe Oakhurst şi acum...“

Mi-am ridicat capul de pe pernă. Dinspre capătul străzii – din ce în ce mai aproape, mai energic, mai sprinten, mai apăsat – zgomot de paşi. Acum o lua spre casa noastră, urca scările verandei. Am zâmbit amândoi în întunericul rece, mama şi cu mine, când am auzit uşa din față deschizându-se şi salutându-l, urându-i încet bun venit, apoi închizându-se, la parter...

Trei ore mai târziu răsuceam încetişor clanța de alamă a camerei lor, ținându-mi răsuflarea, bâjbâind într-un întuneric mare cât spațiul dintre planete, întinzând mâna după cutia neagră de la picioarele patului părinților mei. Am luat-o şi am fugit în camera mea fără să fac zgomot, gândindu-mă: „El nu o să-mi spună, nu vrea ca eu să *ştiu*.“

Iar din cutia deschisă s-a revărsat uniforma lui neagră, ca o nebuloasă întunecată, cu stele sclipind ici şi colo, stins, în țesătură. Am frământat materialul negru în mâinile mele

calde; adulmecam planeta Marte, un miros de oțel, planeta Venus, un miros de iederă verde, şi planeta Mercur, un iz de sulf şi foc; puteam mirosi şi luna cea lăptoasă şi asprimea stelelor. Am băgat uniforma într-o centrifugă pe care o construisem în acel an la ora de atelier din clasa a noua, apoi am pornit-o. Curând, un praf fin s-a depus într-o retortă. L-am pus sub microscop. Şi, în timp ce părinții mei dormeau fără să ştie ce se petrece, în timp ce casa noastră dormea, cu toate cuptoarele automate, cu servitorii automați şi cu roboții de curățat cufundați într-un somn electric, am studiat firicelele scânteietoare ale prafului de meteoriți, ale cozilor de comete şi ale lutului de pe îndepărtatul Jupiter, strălucind ca nişte lumi ele însele, târându-mă printr-un tunel la miliarde de kilometri în spațiu, cu o viteză extraordinară.

La revărsatul zorilor, obosit de călătorie şi temându-mă să nu fiu prins, am pus uniforma în cutie şi am dus-o la loc în dormitorul lor.

După aceea m-am culcat, dar m-a trezit claxonul maşinii de la curățătorie care a oprit jos, în curte. Au luat cutia neagră şi uniforma cu ei. Mai bine că n-am aşteptat, mi-am zis eu. Peste o oră, când o să fie adusă înapoi, curată, uniforma n-o să mai aibă nimic din destinul şi călătoria ei.

M-am culcat iar, cu micul flacon cu praf magic în buzunarul pijamalei, în dreptul inimii.

Când am coborât, tata stătea la masa care pregătea micul dejun – tocmai muşca dintr-o felie de pâine prăjită.

— Ai dormit bine, Doug? m-a întrebat el, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul, ca şi cum nu ar fi fost plecat trei luni.

— Cât de cât, am răspuns eu.

— Vrei pâine prăjită?

Apăsă un buton şi masa de mic dejun scose patru felii aurii.

Mi-aduc aminte că în după-amiaza aceea tata a tot săpat în grădină, ca un animal care caută ceva. Brațele lui lungi şi bronzate se mişcau iute. Planta, bătătorea, fixa, tăia, curăța crengile, cu fața bronzată îndreptată tot timpul spre sol, cu ochii fixați neîntrerupt pe ceea ce făcea, niciodată ridicați spre cer, fără să mă privească vreodată, fără măcar să se uite la mama, cu excepția momentelor în care îngenuncheam alături de el. Simțeam atunci pământul umezindu-ne salopetele în genunchi, ne afundam mâinile în pământul negru şi nu ne uitam la cerul strălucitor, nebun. Atunci tata se uita într-o parte sau în cealaltă, la mama sau la mine, şi ne făcea afectuos cu ochiul, apoi se întorcea la treaba lui, aplecat, cu fața în jos, cu spatele la cerul care se holba la el.

În noaptea aceea am stat în leagănul mecanic de pe verandă, care ne-a legănat, a suflat o briză asupra noastră şi ne-a cântat. Era vară. Luna lumina. Am băut limonadă şi am ținut paharele reci în mâini, iar tata a citit ziarele stereo inserate în pălăria specială pe care o puneai pe cap şi care dădea paginile microscopice în fața lupei, dacă clipeai de trei ori la rând. Tata fuma şi povestea cum era când era el copil, în 1997. După o vreme a spus, cum spunea întotdeauna:

— De ce nu te joci de-a v-ați ascunselea, Doug?

N-am răspuns nimic, dar mama a zis:

— Se joacă, în serile în care nu eşti aici.

Tata s-a uitat la mine apoi, pentru prima dată în ziua aceea, la cer. Mama îl urmărea întotdeauna când arunca o privire către stele. În prima zi şi prima noapte după ce ajungea acasă, nu prea se uita la cer. Mă gândeam la el cum muncea în grădină cu înverşunare – cu fața aproape lipită de pământ. Dar a doua noapte se uita un pic mai mult la stele. Mamei nu-i era neapărat teamă de cer în timpul zilei. Stelele nopții erau cele pe care ar fi vrut ea să le stingă. Uneori aproape că o puteam vedea închipuindu-şi

că întinde mâna după întrerupător, fără să-l găsească însă vreodată. În a treia noapte, tata mai rămânea afară, pe verandă, mult după ce eram toți pregătiți de culcare, şi o auzeam pe mama chemându-l în casă, aproape la fel cum mă chema uneori pe mine din stradă, de la joacă. Apoi îl auzeam pe tata în timp ce încuia uşa. Iar în dimineața următoare, la micul dejun, vedeam cutia mică şi neagră la picioarele lui. El întindea untul pe felia de pâine, iar mama dormea până târziu.

— Ei bine, la revedere, Doug, spunea tata, apoi dădeam mâna.

— Ne vedem peste trei luni? Cam aşa?

— Corect.

Şi cobora strada pe jos. Nu lua nici elicopterul, nici maşina, nici autobuzul. Mergea pe jos, cu uniforma ascunsă în cutia mică de sub braț – nu voia să creadă cineva că se dă mare că e astronaut.

Mama cobora cam după o oră la micul dejun şi mânca o felie uscată de pâine prăjită.

Dar acum era noapte, prima noapte, noaptea bună, iar el nu se prea uita la stele.

— Să mergem la carnavalul TV, am spus eu.

— Bine, a răspuns tata.

Mama mi-a zâmbit.

Şi ne-am dus repede în oraş cu elicopterul, l-am plimbat pe tata printr-o mie de expoziții, ca să-l ținem cu fața şi cu capul în jos, să fie cu noi, să nu se uite în nicio altă parte. Şi, în timp ce ne uitam amuzați la lucrurile caraghioase, sau serioşi la cele serioase, mă gândeam: „Tatăl meu se duce pe Saturn, Neptun şi Pluto, dar nu-mi aduce niciodată cadouri. Alți copii, ai căror tați merg în spațiu, primesc bucăți de minereu de pe Callisto, fragmente de meteorit negru sau nisip albastru. Eu trebuie să-mi obțin propria colecție prin schimburi cu ceilalți băieți – pietrele de pe Marte şi

nisipurile de pe Mercur care îmi umplu camera, dar despre care tata nu comentează niciodată.

Odată, mi-am adus eu aminte, a venit cu ceva pentru mama. A plantat odată nişte floarea-soarelui de pe Marte la noi în curte, dar după ce fusese plecat o lună şi plantele crescură mari, mama s-a năpustit într-o zi afară şi le-a tăiat pe toate.

Fără să mă gândesc, când ne-am oprit la o expoziție tridimensională, i-am pus tatei întrebarea pe care i-o puneam întotdeauna:

— Cum e în spațiu?

Mama mi-a aruncat o privire speriată. Era prea târziu.

Tata a stat nemişcat o jumătate de minut, căutând un răspuns, apoi a ridicat din umeri:

— Este lucrul cel mai bun dintr-o viață plină de lucruri bune.

Apoi şi-a luat seama:

— O, e mai nimic, de fapt. Rutină. Nu ți-ar plăcea, a zis el şi m-a privit cu teamă.

— Dar *tu* întotdeauna te întorci acolo.

— Obişnuința.

— Când te duci din nou?

— Nu m-am hotărât încă. O să mă gândesc.

Întotdeauna se gândea. În zilele acelea piloții de rachetă erau rari, aşa că putea alege, putea lucra când poftea. La trei nopți după ce se întorcea acasă, îl puteai vedea alegând dintre stele.

— Haide, a spus mama. Să mergem acasă.

Era încă devreme când am ajuns acasă. Voiam ca tata să-şi pună uniforma. Nu ar fi trebuit să-l rog asta – o întrista întotdeauna pe mama –, dar nu mă puteam abține. Îl rugam insistent, deşi el întotdeauna refuza. Nu îl văzusem niciodată în uniformă şi, într-un târziu, a acceptat:

— Of, bine.

Am aşteptat în camera de zi, în timp ce el a urcat prin tubul pneumatic. Mama m-a privit mohorâtă, ca şi cum nu îi venea să creadă că propriul ei fiu îi putea face aşa ceva. Mi-am ferit privirea.

— Îmi pare rău, am spus eu.

— Nu mă ajuți deloc, a zis mama. Deloc.

O clipă mai târziu s-a auzit un foşnet în tubul pneumatic.

— Aici sunt, a spus tata simplu.

Ne-am uitat la el în uniformă.

Era neagră, lucioasă, cu nasturi argintii, cu borduri argintii la călcâiul cizmelor negre şi arăta ca şi cum cineva ar fi decupat brațele, picioarele şi corpul dintr-o nebuloasă neagră, cu steluțe lucind palid în ea. Era strânsă ca o mănuşă pe o mână lungă şi subțire şi mirosea a aer rece, a metal şi a spațiu. Mirosea a foc şi a timp.

Tata stătea în picioare, zâmbind încurcat, în centrul camerei.

— Întoarce-te, i-a spus mama.

Îl măsura cu o privire distantă.

Când era plecat, nu vorbea niciodată despre el. Nu vorbea decât despre vreme sau despre cum n-ar strica să folosesc un burete când mă spăl pe gât, sau despre faptul că nu putea să doarmă. Odată a spus că era prea multă lumină noaptea.

— Dar săptămâna asta nu se vede Luna, i-am spus eu.

— Se văd stelele, a răspuns ea.

Am mers la magazin şi i-am luat nişte storuri mai întunecate, verde-închis. Noaptea, din patul meu, o auzeam trăgându-le până jos, la marginea ferestrei. Făceau un zgomot prelung, foşnitor.

Odată am încercat să tund gazonul.

— Nu.

Mama stătea în uşă.

— Pune maşina deoparte.

Aşa că iarba a stat netăiată trei luni la rând. A tăiat-o tata când a venit acasă.

Şi mai erau lucruri pe care nu mă lăsa să le fac, cum ar fi să repar robotul care pregătea micul dejun sau cititorul mecanic de cărți. Punea totul deoparte, ca pentru Crăciun. Mai târziu le ciocănea şi le cârpea tata, cu zâmbetul pe buze, ca întotdeauna când trebăluia, iar mama îl sorbea din priviri.

Nu, niciodată nu vorbea despre el când era plecat. Cât despre tata, el niciodată nu lua legătura cu noi când era la milioane de kilometri distanță. Spusese odată:

— Dacă v-aş suna, aş dori să fiu cu voi. N-aş fi fericit.

Odată tata mi-a spus:

— Uneori mama ta mă tratează ca şi cum n-aş fi aici... ca şi cum aş fi invizibil.

O văzusem făcând asta. Se uita cumva prin el, peste umărul lui, la bărbia sau la mâinile lui, dar niciodată în ochii lui. Când se uita în ochii lui, privirea îi era acoperită cu o peliculă, ca ai unui animal care adoarme. Spunea da atunci când era cazul şi zâmbea, dar întotdeauna cu o jumătate de secundă mai târziu decât te-ai fi aşteptat.

— Nu sunt acolo pentru ea, spusese tata.

Dar în alte zile ea era acolo pentru el şi el era acolo pentru ea. Se țineau de mână şi se plimbau pe stradă, ori ieşeau cu maşina, iar mamei îi flutura părul pe spate ca unei fete; oprea toate dispozitivele mecanice din bucătărie şi îi făcea prăjituri, plăcinte şi biscuiți incredibili, privindu-l adânc în ochi, zâmbind din toată inima. Dar la sfârşitul unor astfel de zile, când tata era acolo, ea plângea întotdeauna. Iar tata stătea neajutorat, privind prin cameră parcă în căutarea unui răspuns, pe care nu-l găsea însă niciodată.

Tata s-a răsucit încet, în uniforma lui, ca să-l putem vedea.

— Întoarce-te din nou, i-a spus mama.

În următoarea dimineață, tata a intrat val-vârtej în casă cu mâinile pline de bilete. Bilete roz de rachetă spre California, bilete albastre pentru Mexic.

— Haideți! a spus el. O să cumpărăm haine de unică folosință şi le ardem când se murdăresc. Uite, luăm racheta de prânz spre Los Angeles, elicopterul de două până la Santa Barbara, avionul de nouă pentru Ensenada şi dormim acolo peste noapte!

Şi am plecat în California, în susul şi în josul Coastei Pacificului, vreme de o zi şi jumătate, oprindu-ne în cele din urmă pe nisipurile din Malibu, unde am fript cârnați noaptea. Tata asculta întotdeauna, sau cânta, sau privea lucrurile din jurul lui, agățându-se de ele ca şi cum lumea era o centrifugă ce se învârtea foarte repede şi în orice clipă ar fi putut fi azvârlit de lângă noi.

În ultima după-amiază la Malibu, mama era sus în camera de hotel. Tata stătea lungit pe nisip lângă mine de mult timp, sub soarele fierbinte.

— Of, zise el, asta e.

Avea ochii închişi uşor; stătea întins pe spate, sorbind soarele.

— *Asta* îți lipseşte, spuse el.

Voia să spună „în rachetă", desigur. Dar nu spunea niciodată „rachetă" şi nici nu pomenea de ea sau de toate lucrurile pe care nu le aveai în rachetă. Nu aveai vânt sărat în rachetă, şi nici cer albastru, sau soare galben, sau mâncarea gătită de mama. În rachetă nu puteai vorbi cu băiatul tău de paisprezece ani.

— Spune-mi, a zis el într-un târziu.

Şi ştiam că o să vorbim, cum vorbeam întotdeauna, trei ore încontinuu. Toată după-amiaza se auzeau murmurele noastre în soarele leneş. Vorbeam despre notele mele la şcoală, despre cât de sus puteam sări şi cât de repede puteam înota.

Tata încuviința de fiecare dată când vorbeam şi îmi dădea uşor cu palma peste piept, în semn de aprobare. Vorbeam. Nu vorbeam despre rachete sau spațiu, dar vorbeam despre Mexic, unde ajunsesem odată într-o maşină străveche, şi despre fluturii pe care îi prinsesem în pădurile tropicale ale Mexicului celui verde şi cald la prânz, despre cum văzusem sute de fluturi aspirați de radiatorul maşinii, murind acolo, bătând din aripile lor albastre şi purpurii, tresărind, frumoşi şi trişti. Despre astfel de lucruri vorbeam, în loc să vorbim despre lucrurile care mă interesau cu adevărat. Iar el mă asculta. Asta făcea cel mai mult, ca şi cum ar fi încercat să absoarbă toate sunetele pe care le putea auzi. Asculta vântul, vuietul oceanului şi vocea mea cu foarte mare atenție, cu o concentrare care aproape că excludea corpurile fizice, păstrând numai sunetele. Asculta cu ochii închişi. Îl vedeam ascultând maşina de tuns gazonul când tăia iarba ghidând aparatul cu propriile lui mâini, în loc să folosească aparatul cu telecomandă, şi îl vedeam mirosind iarba tăiată care sărea spre el din maşină într-un şuvoi verde.

— Doug, mi-a spus el pe la cinci după-amiaza, după ce ne-am strâns prosoapele şi am pornit spre hotel, pe lângă valurile care se spărgeau de țărm, vreau să-mi promiți ceva.

— Ce?

— Să nu te faci niciodată astronaut.

M-am oprit.

— Vorbesc serios, a zis el. Pentru că atunci când eşti acolo îți doreşti să fii aici, şi când eşti aici vrei să fii acolo. Să nu te bagi în aşa ceva. N-o lăsa să te stăpânească.

— Dar...

— Nici nu ştii ce ai. De fiecare dată când sunt acolo mă gândesc: dacă ajung vreodată înapoi pe Pământ, rămân acolo, nu mai plec niciodată. Dar plec, şi cred că întotdeauna o să plec.

— De mult timp mă gândesc să mă fac astronaut, i-am spus eu.

Nu m-a auzit.

— Vreau să rămân aici, încerc. De sâmbăta trecută, de când m-am întors, tot încerc, fac eforturi al naibii de mari să rămân aici.

Mi l-am amintit în grădină, asudând, şi toate călătoriile, lucrurile făcute şi ascultate, şi am ştiut că făcea asta pentru a se convinge pe sine că marea, oraşele, pământul şi familia sunt singurele lucruri reale, singurele lucruri bune. Dar ştiam unde o să fie noaptea: pe verandă, cu ochii la nestematele din Orion.

— Promite-mi că n-o să ajungi ca mine, a spus el.

Am avut un moment de ezitare.

— Bine, am spus eu.

Mi-a strâns mâna.

— Bun băiat.

Cina a fost bună în noaptea aceea. Mama alergase de colo-colo prin bucătărie cu mâinile pline de scorțişoară şi de aluat, printre tigăi şi oale clincănind. Iar acum un curcan mare stătea aburind pe masă, cu umplutură, sos de merişoare, mazăre şi plăcintă de dovleac.

— În mijlocul lui august? se miră tata.

— N-o să fii aici de Ziua Recunoştinței.

— N-o să fiu.

A mirosit mâncarea. A ridicat capacele de pe fiecare sosieră şi a lăsat aburii aromați să-i inunde fața arsă de soare. A spus „Ah“ la fiecare. S-a uitat prin cameră şi la mâinile lui. S-a uitat atent la picturile de pe perete, la scaune, la masă, la mine şi la mama. Şi-a dres glasul. L-am văzut luând hotărârea în minte.

— Lily?

— Da?

Mama s-a uitat peste masa pe care o aranjase ca pe o minunată cursă de argint, o capcană miraculoasă cu sos în

care, ca o fiară din trecut ce se zbate prinsă într-o baltă de smoală, soțul ei ar putea fi prins, pentru ca apoi să privească afară printre zăbrelele din iadeşuri, fiind în siguranță pentru totdeauna. Ochii ei străluceau.

— Lily, spuse tata.

Dă-i înainte, mi-am zis eu înnebunit. Spune-o repede. Spune c-o să rămâi acasă de data asta, pentru totdeauna, şi n-o să mai pleci niciodată... Spune!

În clipa aceea un elicopter a făcut camera să trepideze, iar geamurile s-au zgâlțâit cu un sunet cristalin. Tata s-a uitat pe fereastră.

Stelele albastre ale serii erau acolo, iar Marte, planeta roşie, răsărea în est.

Tata s-a uitat la Marte un minut întreg. Apoi a întins mâna spre mine, fără să mă privească.

— Dă-mi, te rog, mazărea, a spus el.

— Scuzați-mă, a zis mama, mă duc să aduc nişte pâine.

A zorit spre bucătărie.

— Dar e pâine pe masă, am zis eu.

Tata a început să mănânce fără să se uite la mine.

În noapte aceea n-am putut dormi. Am coborât la unu dimineața şi lumina Lunii era ca gheața pe toate acoperişurile, iar roua strălucea precum un câmp de zăpadă pe iarba noastră. Am stat în cadrul uşii, în pijama, simțind vântul cald al nopții, iar apoi am ştiut că tata şedea în leagănul mecanic de pe verandă, hâțânându-se uşor. I-am putut vedea profilul înclinat spre spate, în timp ce privea carusel de stele din cer. Ochii îi erau ca nişte cristale cenuşii şi în fiecare se vedea Luna.

Am ieşit şi m-am aşezat lângă el.

Ne-am legănat o vreme.

Într-un târziu am spus:

— În câte feluri poți muri în spațiu?

— Într-un milion.

— Spune-mi câteva.

— Te lovesc meteoriții. Pierzi aerul din rachetă. Sau te iau cometele cu ele. Lovire. Strangulare. Explozie. Forță centrifugă. Accelerație prea mare. Prea mică. Căldură, frig, soare, lună, stele, planete, asteroizi, planetoizi, radiații...

— Şi te înmormântează?

— Nu te găsesc niciodată.

— Unde te duci?

— La un miliard de kilometri distanță. Morminte călătoare, aşa li se spune. Devii un meteorit sau un planetoid, călătoreşti veşnic în spațiu.

Nu am zis nimic.

— Încă ceva, a spus el într-un târziu. În spațiu moartea e foarte rapidă. Se termină imediat. Nu întârzii. De cele mai multe ori nici nu ştii. Ai murit şi gata.

Ne-am dus la culcare.

Era dimineață.

Din prag, tata asculta canarul galben cântând în colivia lui aurie.

— Ei bine, m-am hotărât, a zis el. Data viitoare când mă întorc, voi rămâne acasă.

— Tată!

— Spune-i asta mamei tale când se trezeşte, mi-a zis el.

— Vorbeşti *serios*!

A încuviințat grav.

— Ne vedem peste vreo trei luni.

Şi a pornit în josul străzii, cu uniforma în cutia ei secretă, fluierând şi privind copacii înalți şi verzi, culegând fructe din tufele de cedru pe lângă care trecea şi aruncându-le în fața lui în timp ce se îndepărta în umbra strălucitoare a zorilor...

În dimineața aceea, la câteva ore după plecarea tatei, am întrebat-o pe mama unele lucruri.

— Tata spunea că uneori te porți ca şi cum nu l-ai vedea sau auzi, am spus eu.

Şi atunci mi-a explicat cu calm.

— Când a plecat în spațiu acum zece ani, mi-am spus: e mort. Sau ca şi mort. Gândeşte-te la el ca şi cum ar fi murit. Iar când se întoarce, de trei sau patru ori pe an, nu e el deloc, e numai o amintire vagă şi plăcută, sau un vis. Dacă o amintire sau un vis încetează, nu e nici pe jumătate atât de dureros. Aşa că de cele mai multe ori mă gândesc că e mort...

— Dar în alte dăți...

— În alte dăți nu mă pot abține. Fac plăcinte şi mă port cu el ca şi cum ar fi viu, iar apoi doare. Nu, e mai bine să mă gândesc că n-a fost aici de zece ani şi că n-o să-l mai văd niciodată. Doare mai puțin.

— N-a spus că data viitoare rămâne?

Mama scutură încet din cap.

— Nu, e mort. Sunt foarte sigură de asta.

— Atunci o să învie din nou, am zis eu.

— Acum zece ani mi-am zis: dacă moare pe Venus? N-o să ne mai putem uita niciodată la Venus. Dacă moare pe Marte? Nu ne vom mai putea uita niciodată la Marte cel roşu pe cer fără să vrem să intrăm şi să încuiem uşa. Sau dacă moare pe Jupiter, pe Saturn ori pe Neptun? În nopțile în care planetele astea sunt sus pe cer, o să vrem să nu mai ştim de ele.

— Presupun că ai dreptate, am zis eu.

Mesajul a ajuns în ziua următoare.

Curierul mi l-a dat mie şi l-am citit stând pe verandă. Soarele apunea. Mama stătea în pragul uşii, în spatele meu, şi m-a văzut împădurind mesajul şi punându-l în buzunar.

— Mamă, i-am spus eu.

— Nu-mi spune nimic din ceea ce ştiu deja, mi-a răspuns ea.

Nu a plâns.

Ei bine, nu-l omorâse Marte, nici Venus, nici Jupiter, nici Saturn. Nu trebuia să ne gândim la el de fiecare dată când Jupiter, Saturn sau Marte se aprindeau pe cerul serii.

Fusese altceva.

Nava lui intrase în Soare.

Iar Soarele era mare, incandescent şi nemilos, era tot timpul pe cer şi nu puteai fugi de el.

Aşa că mult timp după ce a murit tata, mama dormea ziua şi nu ieşea afară. Luam micul dejun la miezul nopții şi prânzul la trei dimineața, iar cina la ora şase, în răcoarea şi penumbra dimineții. Mergeam la spectacole care durau toată noaptea şi ne culcam la răsărit.

Şi, mult timp, nu ieşeam la plimbare decât în zilele în care ploua, când nu era soare.

BALOANELE DE FOC

Focul exploda peste peluze în noaptea de vară. Vedeai figurile strălucitoare ale unchilor şi mătuşilor. În ochii căprui şi luminoşi ai verişorilor de pe verandă se zăreau artificiile rostogolindu-se în sus. Bețele carbonizate şi reci ale acestora cădeau cu zgomot sec pe pajiştile uscate din depărtare.

Preasfântul părinte Joseph Daniel Peregrine deschise ochii. Ce vis: el şi verişorii lui jucându-se cu artificii, la casa străveche din Ohio a bunicului, cu atât de mulți ani în urmă!

Şedea întins, trăgând cu urechea la pustietatea imensă a bisericii, la chiliile în care se aflau ceilalți preoți. Oare se culcaseră şi ei în ajunul lansării rachetei *Crucifix*, amintindu-şi de zilele de 4 Iulie[4]? Da. Era ca în zorii Zilei Independenței, când aşteptai cu sufletul la gură şi, la cel dintâi bubuit, te repezeai afară, pe trotuarele înrourate, cu mâinile pline de artificii.

Şi iată-i pe părinții episcopi în adierea zorilor, înaintea plecării pe Marte, tămâind catedrala catifelată a spațiului.

— Oare ar trebui să mergem? şopti părintele Peregrine. N-ar trebui să ne îngrijim de păcatele de pe Pământ? Nu cumva fugim de viețile noastre de aici?

Se ridică urnindu-şi cu greu trupul rotofei, care trimitea cu gândul la căpşune, lapte şi friptură.

---

[4] Ziua Independenței Statelor Unite ale Americii.

— Ori e trândăvie? se întrebă el. Mi-e teamă de călătoria asta?

Intră sub duşul cu stropi fini.

— Dar o să te duc pe Marte, trupule, îşi spuse el. Lăsăm aici vechile păcate şi plecăm spre Marte în căutarea unora noi?

Un gând aproape încântător. Păcate la care nu se gândise nimeni. Ah, scrisese el însuşi o cărticică – *Problema păcatului în alte lumi,* ignorată de frații lui episcopali, care o considerau cumva insuficient de serioasă.

Abia cu o noapte în urmă, la un ultim trabuc, vorbise despre ea cu părintele Stone.

— Pe Marte păcatul poate părea o virtute. Trebuie să fim atenți, pentru că la un moment dat putem descoperi că acolo actele de virtute sunt păcate! spuse părintele Peregrine radios. Ce interesant! De secole întregi n-a mai fost perspectiva misionariatului atât de aventuroasă!

— *Eu* voi recunoaşte păcatul, spuse părintele Stone fără menajamente. *Chiar şi* pe Marte.

— O, noi, preoții, ne mândrim că suntem ca hârtia de turnesol, ne schimbăm culoarea în prezența păcatului, ripostă părintele Peregrine, dar dacă chimia marțiană e de aşa natură că nu ne vom colora *deloc*? Dacă există pe Marte simțuri noi, trebuie admisă posibilitatea existenței unui păcat irecognoscibil.

— Dacă răul e făcut fără voie, nu există păcat şi nici pedeapsă – Dumnezeu ne asigură de asta, a replicat părintele Stone.

— Pe Pământ, da. Dar e posibil ca păcatul, pe Marte, să-i comunice telepatic răul inconştientului, aşadar mintea conştientă este liberă să acționeze, aparent fără intenții rele. *Atunci* ce se întâmplă?

— Ce noi moduri de a păcătui ar *putea exista*?

Părintele Peregrine se aplecă greoi înainte.

— Adam *singur* nu a păcătuit. Adaug-o pe Eva şi adaugi ispita. Adaugă un al doilea bărbat şi faci posibil adulterul.

Adaugi sex sau oameni, adaugi păcatul. Dacă oamenii n-ar avea brațe, n-ar putea sugruma pe nimeni. N-ar exista acest păcat al crimei. Adaugă brațe şi ai adăugat posibilitatea unei noi violențe. Amibele nu pot păcătui, deoarece se reproduc prin diviziune. Nu râvnesc la nevestele altora şi nu se omoară între ele. Adaugă sex la amibe, adaugă brațe şi picioare, şi ai crimă şi adulter. Adaugă un braț, un picior sau o persoană, sau dă-le deoparte, şi adaugi sau scazi un rău posibil. Dacă există pe Marte cinci noi simțuri, organe, membre invizibile pe care nu ni le putem imagina, n-ar putea exista atunci cinci *păcate noi*?

Părintele Stone se sufoca.

— Cred că îți plac astfel de lucruri!

— Îmi păstrez mintea vie, părinte; vie, doar atât.

— Mintea ta jonglează tot timpul, nu-i aşa? Oglinzi, torțe, farfurii...

— Da. Pentru că uneori Biserica pare să fie unul dintre acele tablouri de la circ, în care cortina se ridică şi oamenii, statui albe de oxid de zinc şi pudră de talc, stau nemişcați ca să reprezinte Frumusețea abstractă. Absolut minunat. Dar sper că va fi întotdeauna loc şi pentru mine să alerg printre statui, nu crezi, părinte Stone?

Părintele Stone se îndepărtase.

— Cred că ar fi mai bine să mergem la culcare. În câteva ore o să urcăm şi-o să vedem aceste *noi* păcate, părinte Peregrine.

Racheta era gata de lansare.

După ce-şi terminară rugăciunile, mai mulți preoți eminenți din New York, Chicago şi Los Angeles – Biserica trimitea ce avea mai bun – traversau oraşul în răcoarea dimineții, îndreptându-se spre câmpul înghețat. Părintele Peregrine îşi aminti cuvintele episcopului:

— Părinte Peregrine, vei conduce misionarii, alături de părintele Stone. Găsesc că motivele mele de a te alege

pentru această sarcină serioasă sunt deplorabil de obscure, părinte, dar pamfletul dumitale despre păcatul planetar nu a rămas necitit. Eşti un om flexibil. Iar Marte este ca o debara dezordonată pe care am neglijat-o milenii la rând. Multe păcate s-au strâns acolo. Marte are de două ori vârsta Pământului şi de două ori mai multe nopți de sâmbătă, băi de lichior şi zgâieli la femei la fel de despuiate ca focile albe. Când vom deschide uşa acelei debarale, toate se vor revărsa peste noi. Avem nevoie de un om energic, flexibil, de cineva cu o minte ageră. Cineva mai dogmatic se poate rupe în două. Presimt că vei face față. Aceasta este misiunea dumitale, părinte.

Episcopul şi preoții îngenunchează.

Binecuvântarea fu rostită, iar racheta fu stropită cu apă sfințită. Episcopul se ridică şi le vorbi:

— Ştiu că veți merge cu Dumnezeu şi-i veți pregăti pe marțieni pentru primirea Adevărului Său. Vă doresc tuturor o călătorie *profundă*.

Trecură pe rând pe lângă episcop douăzeci de bărbați cu mantiile foşnind, lăsându-şi mâinile în mâinile lui blânde înainte de a urca în racheta purificată.

— Mă întreb, zise părintele Peregrine în ultimul moment, oare Marte este iadul? Poate ne aşteaptă pe noi ca să izbucnească în foc şi pucioasă.

— Dumnezeu fie cu noi, spuse părintele Stone.

Racheta decolă.

Ieşirea din spațiu era ca ieşirea din cea mai frumoasă catedrală pe care o văzuseră vreodată. Atingerea planetei Marte era ca atingerea caldarâmului ordinar din afara bisericii, la cinci minute după ce ai cunoscut *cu adevărat* dragostea pentru Dumnezeu.

Preoții ieşiră cu băgare de seamă din racheta ce scotea aburi şi îngenunchează în nisipul marțian, în timp ce părintele Peregrine aducea mulțumiri.

— Doamne, Îți mulțumim pentru călătoria prin încăperile Tale. Şi, Doamne, am ajuns pe un tărâm nou, avem nevoie de ochi noi. O să auzim sunete noi, avem nevoie de urechi noi. Şi vor fi păcate noi, drept care îți cerem darul unor inimi mai bune, mai puternice şi mai curate. Amin.

Se ridicară.

Şi iată că erau pe Marte, ca pe o mare pe fundul căreia îşi târau picioarele ca nişte biologi submarini în căutarea vieții. Iată teritoriul păcatului ascuns. O, cu câtă grijă aveau să-şi țină toți echilibrul, ca nişte pene cenuşii, în acest element nou, temându-se că mersul *însuşi* putea fi un păcat – sau respiratul, ori pur şi simplu postul!

Şi iată că venea primarul Primului Oraş să-i întâmpine, cu mâna întinsă:

— Ce pot face pentru dumneata, părinte Peregrine?

— Am dori să ştim cum sunt marțienii. Numai dacă ştim cum sunt putem avea un plan inteligent pentru biserica noastră. Dacă au trei metri facem uşi mari. Au pielea albastră, roşie, verde? Trebuie să ştim asta când punem figuri umane în vitralii, ca să folosim culoarea potrivită pentru piele. Dacă sunt solizi, facem scaune rezistente.

— Părinte, spuse primarul, nu cred că trebuie să vă faceți griji pentru marțieni. Sunt două rase. Una dintre ele e ca şi dispărută. Mai sunt doar câțiva care se ascund. Iar cealaltă rasă... ei bine, nu sunt chiar umani.

— Vai!

Părintelui Peregrine începu să-i bată inima mai repede.

— Sunt globuri rotunde şi strălucitoare de lumină, părinte, şi trăiesc pe dealurile acelea. Oameni sau animale – cine poate spune? Dar sunt inteligenți, din câte am auzit. Desigur, nefiind oameni, zise primarul ridicând din umeri, nu cred că vă interesează...

— Dimpotrivă, răspunse prompt părintele. Inteligenți, spuneți?

— Există o poveste. Un prospector şi-a rupt un picior pe dealurile alea şi putea să moară acolo. Sferele albastre de lumină au venit la el. Când s-a trezit, era pe o şosea, fără să ştie cum a ajuns acolo.

— Beat, spuse părintele Stone.

— Asta-i povestea, zise primarul. Părinte Peregrine, cum majoritatea marțienilor sunt morți şi nu mai există decât sferele astea albastre, sincer cred că ar fi mai bine să veniți în Primul Oraş. Marte se deschide. Acum e o frontieră, la fel ca în zilele de odinioară pe Pământ, cum era în Vest sau în Alaska. Oamenii se-nghesuie aici. În Primul Oraş există câteva mii de mecanici irlandezi negri, mineri şi muncitori cu ziua care au nevoie de salvare, pentru că odată cu ei au venit prea multe femei păcătoase şi există prea mult vin marțian vechi de zece secole...

Părintele Peregrine privea lung înspre colinele albastre, domoale.

Părintele Stone îşi drese glasul:

— Ei bine, părinte?

Părintele Peregrine nu auzi.

— Sfere de *foc* albastru?

— Da, părinte.

— Ah, suspină acesta.

— Baloane albastre, zise părintele Stone clătinând din cap. Un circ!

Părintele Peregrine îşi simți încheieturile pulsând. Văzu orăşelul de frontieră în care păcatul era brut, recent, şi văzu colinele vechi, unde păcatul era cel mai vechi şi, în acelaşi timp, poate, mai nou (pentru el).

— Primare, ar putea muncitorii dumitale irlandezi negri să se mai perpelească o zi în focurile iadului?

— O să-i întorc şi o să-i dau cu untură pentru dumneata, părinte.

Părintele Peregrine dădu din cap către dealuri şi spuse:

— Atunci într-acolo vom merge.

Se auzi un murmur general.

— Ar fi prea simplu, explică părintele Peregrine, să mergem în oraş. Prefer să cred că dacă Domnul ar fi venit aici şi oamenii i-ar fi spus: „Uite o cale bătută“, El ar fi răspuns: „Arătați-mi drumul năpădit de buruieni, am să *croiesc* o cale.“

— Dar...

— Părinte Stone, gândeşte-te cum ne-ar apăsa dacă am trece pe lângă păcătoşi şi nu le-am întinde mâna.

— Dar... sunt globuri de foc!

— Îmi închipui că omul a părut caraghios în fața altor animale, când am apărut pentru întâia oară. Şi totuşi are un suflet, cu toată urâțenia lui. Până când nu dovedim contrariul, hai să presupunem că aceste sfere aprinse au suflete.

— În regulă, fu de acord primarul, dar o să vă întoarceți în oraş.

— Vom vedea. Întâi de toate, micul dejun. Apoi dumneata şi cu mine, părinte Stone, vom merge singuri pe dealuri. Nu vreau să mergem în gloată şi să-i speriem pe acei marțieni de foc cu maşinăriile noastre. Luăm micul dejun?

Preotii mâncară în tăcere.

La căderea nopții, părintele Peregrine şi părintele Stone erau sus pe dealuri. Se opriră şi se aşezară pe o piatră, pentru a se bucura de un moment de relaxare şi aşteptare. Marțienii nu apăruseră încă, iar cei doi se simțeau vag dezamăgiți.

— Mă întreb..., zise părintele Peregrine ştergându-se pe față. Crezi că dacă am striga „Salut!“ ne-ar răspunde?

— Părinte Peregrine, n-o să fii niciodată serios?

— Nu, doar atunci când va fi şi bunul Dumnezeu. Hai, te rog, de ce eşti atât de şocat? Domnul nu e serios. De fapt, e cam greu să ştii ce altceva este El în afară de iubitor. Iar dragostea are de-a face cu umorul, nu? Pentru că nu poți iubi pe cineva dacă nu-l suporți, aşa-i? Şi nu poți suporta

încontinuu pe cineva dacă nu poți râde de el. Nu e adevărat? Cu siguranță suntem nişte animăluțe ridicole care se bălăcesc într-un bol cu ciocolată de casă, iar Dumnezeu cred că ne iubeşte cu atât mai mult cu cât suntem mai ispititori pentru umorul Lui.

— *Eu* nu m-am gândit niciodată la Dumnezeu ca fiind mucalit, spuse părintele Stone.

— Creatorul ornitorincului, al cămilei, al struțului şi al omului? Hai, fii serios! zise părintele Peregrine.

Dar în acel moment, dintre colinele în asfințit, ca nişte lămpi albastre aprinse pentru a le arăta drumul, apărură marțienii.

Părintele Stone îi văzu primul:

— Uite!

Părintele Peregrine se întoarse şi râsul i se opri pe buze.

Globurile albastre de foc pluteau printre stelele ce sclipeau, tremurând în depărtare.

— Monştri!

Părintele Stone sări ca ars, dar părintele Peregrine îl ținu pe loc.

— Aşteaptă!

— Trebuia să mergem în oraş!

— Nu, ascultă, uite! stărui părintele Peregrine.

— Mi-e teamă!

— Nu-ți fie. E lucrarea Domnului!

— A diavolului!

— Nu, taci! îl linişti părintele Peregrine şi se ghemuiră. Lumina blândă şi albastră li se reflecta pe fețele ridicate, pe măsură ce sferele de foc se apropiau.

Şi părintele Peregrine se gândi din nou la Noaptea Independenței, tremurând. Se simțea ca în copilărie, în serile de 4 Iulie, când cerul exploda spărgându-se în pulbere de stele şi sunete arzătoare, iar bubuiturile făceau ferestrele casei să zornăie ca pojghița de gheață care se crapă în acelaşi timp pe o mie de iazuri. Mătuşile, unchii şi verişorii strigau

„Aaa!“, ca în fața unui doctor celest. Culorile cerului de vară. Baloanele de Foc aprinse de bunicul îngăduitor, care le ținea în mâinile lui de o enormă blândețe. O, amintirea acelor Baloane de Foc încântătoare: bucăți de țesătură uşor luminate, umflate de căldură, ca aripile unor insecte, împăturite în cutii ca nişte viespi şi, în cele din urmă, după ziua de revoltă şi furie, scoase din cutiile lor, despăturite delicat, albastre, roşii, albe[5], patriotice – baloanele de foc! Văzu ca prin ceață fețele rudelor dragi, de mult moarte şi acoperite de muşchi, la lumina micii lumânări pe care o aprindea bunicul, lăsând aerul cald să umfle balonul rotund şi luminos în mâinile lui, o viziune strălucitoare de care nu le venea să se despartă; pentru că, odată eliberat, se mai ducea un an din viață, un alt 4 Iulie, un alt crâmpei de Frumusețe dispărea. Apoi Baloanele de Foc alunecau sus, sus, tot mai sus printre constelațiile nopții calde de vară, în timp ce ochi roşii, albi şi albaştri le urmăreau fără cuvinte de pe verandele caselor. Departe, în adâncul ținutului Illinois, peste râuri în noapte şi conace adormite, baloanele de foc se micşorau, dispărând pentru totdeauna...

Părintele Peregrine simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Deasupra lui pluteau marțienii: păreau nu unul, ci *o mie* de Baloane de Foc foşnitoare. În orice clipă putea să-şi găsească binecuvântatul bunic, mort de mult, stând lângă umărul său, cu privirea ridicată spre Frumusețe.

Dar lângă el era părintele Stone.

— Să mergem, te rog, părinte!

— Trebuie să le vorbesc.

Părintele Peregrine înaintă fremătând, neştiind ce să spună, pentru că nici baloanelor de foc de demult nu putuse să le spună în minte decât: „sunteți minunate, sunteți minunate“, or, asta nu era suficient acum. Nu putu decât să

---

[5] Culorile steagului american.

îşi ridice braţele greoaie şi să strige în sus, aşa cum deseori îşi dorise să strige după Baloanele de Foc fermecate:

— Salut!

Dar sferele de foc ardeau în continuare la fel, ca nişte imagini într-o oglindă întunecată. Păreau fixe, gazoase, miraculoase, veşnice.

— Venim cu Dumnezeu, spuse părintele Peregrine către cer.

— Neghiob, neghiob, neghiob, zise părintele Stone muşcându-şi dosul mâinii. Pentru numele lui Dumnezeu, părinte Peregrine, încetează!

Dar sferele fosforescente se îndepărtară în zbor printre coline şi dispărură într-o clipă.

Părintele Peregrine le strigă din nou, iar ecoul ultimului său ţipăt zgâlţâi dealurile de deasupra. Răsucindu-se, văzu o avalanşă care ridica praful şi care, după ce se opri puţin, prăvăli muntele peste ei cu un zgomot ca al roţilor de piatră.

— Uite ce-ai făcut! strigă părintele Stone.

Părintele Peregrine fu aproape fascinat, apoi îl cuprinse groaza. Se întoarse, ştiind că nu puteau alerga decât vreo câţiva metri înainte ca pietrele să-i sfărâme. Avu timp să şoptească: „O, Doamne!“ şi pietrele căzură!

— Părinte!

Ca grâul de neghină au fost despărţiţi. Globurile pâlpâiră albastru, stelele reci se deplasară, se auzi un muget şi cei doi se treziră stând pe o terasă, şaptezeci de metri mai încolo, privind locul în care corpurile lor ar fi trebuit să fie îngropate sub tone de piatră.

Lumina albastră se evaporase.

Cei doi preoţi se prinseră strâns unul de celălalt.

— Ce s-a întâmplat?

— Focurile albastre ne-au ridicat!

— Am alergat, *asta* a fost!

— Nu, globurile ne-au salvat!

— Nu se poate!

— Ba da!

Cerul era gol. Era ca atunci când un clopot mare se opreşte din bătut. Reverberațiile răsunau încă în dinții şi în măduva celor doi.

— Să plecăm de aici. O să ne omori.

— De mult timp nu mă mai tem de moarte, părinte Stone.

— N-am aflat nimic. Luminile alea albastre au dispărut la prima vorbă. E inutil.

— Nu.

Părințele Peregrine era cuprins de o uimire încăpățânată.

— Cumva ne-au salvat. Asta dovedeşte că au suflete.

— Dovedeşte numai că este *posibil* să ne fi salvat. Totul a fost confuz. E posibil să fi scăpat singuri.

— Nu sunt animale, părinte Stone. Animalele nu salvează vieți, mai ales nu pe ale străinilor. Aici e vorba despre milă şi compasiune. Poate mâine vom fi în stare să aflăm mai multe.

— Ce să aflăm? Cum?

Părintele Stone era acum înfiorător de obosit. Şocul suferit de trupul şi mintea lui se reflecta pe chipul lui rigid.

— Să-i urmărim cu elicopterele, să le citim capitole şi versete? Nu sunt umani. Nu au ochi, urechi şi trupuri ca ale noastre.

— Dar simt ceva în legătură cu ei, replică părintele Peregrine. Ştiu că o revelație esențială e iminentă. Ne-au salvat. *Gândesc*. Au avut de ales: să ne lase să trăim sau să murim. Asta arată că au liber arbitru!

Părintele Stone se pusese pe treabă. Făcea focul privind duşmănos bețele din mâinile lui, înecându-se cu fumul cenuşiu.

— Eu însumi voi deschide o mânăstire de maici pentru învățăcelele gâşte, o mânăstire de călugări pentru porcii canonizați şi o absidă în miniatură într-un microscop,

pentru ca paramecii să poată asista la slujbe şi să numere mătănii cu flagelii lor.

— Vai, părinte Stone.

— Îmi pare rău, zise acesta enervat. Dar e ca şi cum ai binecuvânta un crocodil înainte să te zdrobească. Pui în pericol toată această misiune. Ar trebui să fim în Primul Oraş, îndepărtând băutura de la gura oamenilor şi parfumul de pe mâinile lor!

— Nu recunoşti omenescul în neomenesc?

— Aş prefera să recunosc neomenescul în omenesc.

— Dar dacă eu dovedesc că lucrurile acestea păcătuiesc, cunosc păcatul, cunosc o viață morală, au liber arbitru şi intelect, părinte Stone?

— Va trebui să fii foarte convingător.

Noaptea se răcea rapid, iar ei se uitau concentrați la foc, răscoliți de cele mai bizare gânduri, în timp ce mâncau biscuiți şi fructe de pădure; curând se ghemuiră şi se culcară, legănați de acordurile stelelor. Şi, chiar înainte de a adormi, părintele Stone, care de mai multe minute se tot gândea cu ce să-l necăjească pe părintele Peregrine, privi stratul de cărbune de un roz palid şi spuse:

— Nu există Adam şi Eva pe Marte. Nici păcatul originar. Poate marțienii trăiesc într-o stare de grație a Domnului. În cazul ăsta putem să ne întoarcem în oraş şi să ne începem lucrarea asupra pământenilor.

Părintele Peregrine îşi aminti să spună o scurtă rugăciune pentru părintele Stone, că tare se mai supărase şi acum era răzbunător, Dumnezeu să-l ajute.

— Da, părinte Stone, dar marțienii ne-au ucis nişte colonişti. Ăsta e un păcat. Trebuie să fi existat un Păcat Originar, un Adam şi o Evă marțieni. O să-i găsim. Oamenii sunt oameni, din nefericire, indiferent de forma lor, şi sunt predispuşi la păcat.

Dar părintele Stone se făcea că doarme.

Părintele Peregrine nu închise ochii.

Desigur, nu-i puteau lăsa pe aceşti marţieni să ajungă în iad, nu-i aşa? Puteau ei să-şi calce pe conştiinţă şi să se întoarcă în noile oraşe coloniale, oraşele acelea pline de bărbaţi păcătoşi şi de femei cu ochi scânteietori şi trupuri albe ca scoica, care se zbenguiau în paturi cu muncitorii singuratici? Nu acolo ar fi trebuit să fie preoţii? Să fie aceas-tă explorare a dealurilor o chestiune mai degrabă perso-nală? Se gândea el cu adevărat la Biserica Domnului, sau potolea setea unei curiozităţi? Globurile acelea albastre şi rotunde ale focului sfântului Anton – cum mai ardeau în mintea lui! Ce provocare să găseşti omul din spatele măş-tii, omenescul neomenescului! Nu ar fi el mândru dacă ar putea spune, chiar şi în secret, în sinea lui, că a convertit o masă de biliard uriaşă plină de sfere de foc? Care păcat al mândriei?! Pentru aşa ceva merită să faci penitenţă! Dar multe lucruri trufaşe se făceau din dragoste, iar el îl iubea pe Dumnezeu atât de mult, iar asta-l făcea atât de fericit, încât dorea ca toţi ceilalţi să fie şi ei fericiţi.

Ultimul lucru pe care-l văzu înainte să adoarmă fu rea-pariţia focurilor albastre, ca un stol de îngeri incandescenţi, al căror cântec de leagăn tăcut îl scufundă într-un somn neliniştit.

Sferele albastre erau încă pe cer când părintele Peregrine se trezi dimineaţa devreme.

Părintele Stone dormea buştean, în tăcere. Părintele Pere-grine văzu marţienii plutind şi privindu-l. Erau umani – o *ştia*. Dar trebuia s-o dovedească, altminteri avea să dea piept cu un episcop cu gura uscată şi ochii uscaţi, care i-ar fi spus amabil să se dea la o parte.

Dar cum să le dovedeşti umanitatea dacă se ascund în arcadele înalte ale cerului? Cum să-i apropii şi să oferi răs-punsuri multelor întrebări?

— Ne-au salvat din avalanşă.

Părintele Peregrine se ridică, ieşi dintre stânci şi începu să se cațere pe cel mai apropiat deal, până ce ajunse în locul unde o stâncă se surpa abrupt într-o prăpastie de şaptezeci de metri. Simțea că se înnecă din cauza efortului şi a aerului înghețat. Se opri să-şi tragă răsuflarea.

— Dacă alunec aici o să mor cu siguranță.

Lăsă o pietricică să cadă. Câteva clipe mai târziu o auzi lovindu-se de pietrele de dedesubt.

— Domnul nu m-ar ierta niciodată.

Aruncă o altă pietricică.

— N-ar fi sinucidere, nu-i aşa, dacă aş face-o din dragoste...?

Ridică ochii spre sferele albastre.

— Dar, mai înainte, încă o încercare. Salut! Salut! strigă spre ele.

Ecourile se prăvăliră unele peste altele, dar focurile albastre nu clipiră şi nu mişcară.

Le vorbi preț de cinci minute. Când se opri, privi în jos şi-l văzu pe părintele Stone dormind în continuare încruntat în mica tabără de dedesubt.

— Trebuie să le dovedesc, zise părintele Peregrine şi păşi pe marginea stâncii. Sunt un om bătrân. Nu mi-este teamă. Cu siguranță Domnul va înțelege că fac asta pentru El.

Trase aer adânc în piept. Toată viața îi trecu prin fața ochilor, iar el îşi zise: într-o clipă o să mor? Mă tem că iubesc viața mult prea mult. Dar iubesc alte lucruri şi mai mult.

Şi, gândind acestea, păşi pe lângă stâncă.

Căzu.

— Nebunule! strigă el rostogolindu-se. Te-ai înşelat!

Stâncile grăbeau spre el şi se văzu izbindu-se de ele şi fiind azvârlit în slava cerurilor.

— De ce am făcut asta?

Dar ştia răspunsul şi, o clipă mai târziu, se linişti. Vântul urla în jurul lui, iar stâncile săgetau spre el.

Apoi stelele alunecară, lumina albastră pâlpâi şi se simți înconjurat de albastru, suspendat. După un moment fu aşezat, cu o scuturătură blândă, pe stânci, unde şezu o clipă, viu, atingându-se şi privind în sus la luminile albastre, care se retrăseseră instantaneu.

— M-ați salvat! şopti el. Nu m-ați lăsat să mor. Ştiați că greşesc.

Grăbi spre părintele Stone, care dormea în continuare liniştit.

— Părinte, părinte, trezeşte-te! strigă el scuturându-l şi trezindu-l. Părinte, m-au salvat!

— Cine te-a salvat? zise părintele Stone clipind şi se ridică în capul oaselor.

Părintele Peregrine îi povesti prin ce trecuse.

— Un vis, un coşmar! Culcă-te la loc, spuse părintele Stone iritat. Dumneata şi baloanele dumitale caraghioase.

— Dar eram treaz!

— Haide, haide, părinte, linişteşte-te, gata.

— Nu mă crezi? Ai o armă? Da, acolo, dă-mi-o.

— Ce-ai de gând să faci?

Părintele Stone îi dădu pistolul mic pe care îl adusese-ră ca să se apere de şerpi şi de alte animale periculoase. Părintele Peregrine înhăță pistolul.

— O să-ți dovedesc!

Îndreptă arma spre propria mână şi trase.

— Stai!

O lumină străluci şi, chiar sub ochii lor, glonțul se opri în aer, suspendat la trei centimetri de palma lui deschisă. Rămase aşa o clipă, înconjurat de o lumină fosforescentă albastră. Apoi glonțul căzu şuierând în praf.

Părintele Peregrine descărcă arma de trei ori – în mână, în picior, în corp. Cele trei gloanțe plutiră, lucitoare, şi căzură la picioarele lor, ca nişte insecte moarte.

— Ai văzut? zise el coborându-şi brațul şi lăsând pistolul să cadă. Ei ştiu. Înțeleg. Nu sunt animale. Gândesc

şi judecă şi trăiesc într-un mediu moral. Ce animal m-ar fi salvat astfel de mine însumi? Niciun animal nu ar fi făcut asta. Doar un alt om, părinte. Acum crezi?

Părintele Stone privea cerul şi luminile albastre şi, în tăcere, se lăsă într-un genunchi, ridică gloanțele calde şi le cuprinse în palmă. Închise mâna strâns.

Soarele răsărea în spatele lor.

— Cred că ar fi mai bine să coborâm, să le spunem şi celorlalți despre asta şi să-i aducem aici sus, spuse părintele Peregrine.

Când soarele se ridicase, erau deja în drum spre rachetă.

Părintele Peregrine trasă un cerc rotund în mijlocul tablei.

— Acesta este Hristos, Fiul Tatălui.

Se făcu atunci că nu-i aude pe ceilalți preoți pufnind.

— Acesta este Hristos, în toată gloria Lui, continuă el.

— Arată ca o problemă de geometrie, remarcă părintele Stone.

— O comparație oportună, pentru că aici avem de-a face cu simboluri. Hristos nu este mai puțin Hristos, trebuie să recunoaşteți, dacă este reprezentat printr-un cerc sau un pătrat. Vreme de secole crucea a simbolizat dragostea şi agonia Lui. Aşadar, acest cerc va fi Hristosul marțian. Aşa îl vom aduce pe Marte.

Preoții se foiau neliniştiți, uitându-se unii la alții.

— Dumneata, frate Mathias, vei crea o copie de sticlă a acestui cerc, un glob umplut cu lumină. Îl vom aşeza pe altar.

— O scamatorie ieftină, bombăni părintele Stone.

Părintele Peregrine continuă cu răbdare:

— Dimpotrivă. Îl prezentăm pe Dumnezeu într-o imagine pe care o pot înțelege. Dacă Hristos ar fi venit la noi pe Pământ ca o caracatiță, l-am fi acceptat cu dragă inimă? S-a folosit Dumnezeu de o scamatorie ieftină când ni l-a

adus pe Hristos în forma unui bărbat? zise el desfăcându-şi braţele. După ce vom binecuvânta biserica pe care o construim aici şi-i vom sfinţi altarul şi simbolul, credeţi că Hristos va refuza să locuiască forma dinaintea noastră? Ştiţi în inimile voastre că El nu va refuza.

— Dar... e trupul unui animal fără suflet! spuse fratele Mathias.

— Am trecut deja de mai multe ori prin asta de dimineaţă de când ne-am întors, frate Mathias. Aceste creaturi ne-au salvat din avalanşă. Ele ştiu că sinuciderea este un păcat şi au împiedicat săvârşirea lui în mai multe rânduri. Trebuie, aşadar, să construim o biserică pe dealuri, să trăim cu ei, să descoperim în ce feluri păcătuiesc, altele decât cele cunoscute nouă, şi să-i ajutăm să-L descopere pe Dumnezeu.

Preoţii nu păreau încântaţi.

— E din cauză că arată ciudat? se miră părintele Peregrine. Dar ce e o formă? Un simplu vas pentru sufletul arzător pe care ni L-a dat Dumnezeu. Dacă mâine aflu că leii de mare au, dintr-odată, liber arbitru, intelect, că ştiu când să nu păcătuiască, ştiu ce este viaţa şi nu sepără justiţia de milă, nici viaţa de dragoste, aş construi o catedrală sub mare. Şi dacă vrăbiile ar căpăta mâine, în mod miraculos, prin vrerea Domnului, suflete nemuritoare, aş umple o biserică cu heliu şi aş porni după ele, căci toate sufletele, indiferent de formă, dacă au liber arbitru şi sunt conştiente de păcatele lor, vor arde în iad dacă nu vor primi împărtăşania care li se cuvine. La fel, n-aş lăsa o sferă marţiană să ardă în iad, doar pentru că ce văd e o sferă. Când închid ochii, am în faţa mea o inteligenţă, un suflet... şi nu trebuie să-l neg.

— Dar globul acela de sticlă pe care-l vrei pus pe altar..., protestă părintele Stone.

— Gândeşte-te la chinezi, răspunse imperturbabil părintele Peregrine. Ce fel de Hristos venerează creştinii chinezi?

Un Hristos oriental, desigur. Ați văzut cu toții scene orientale cu Naşterea Domnului. Cum e îmbrăcat Hristos? În haine orientale. Unde călătoreşte? Prin peisaje chinezeşti cu bambuşi, munți în ceață şi copaci strâmbi. Pleoapele îi sunt subțiate, pometii îi sunt ridicați. Fiecare țară, fiecare rasă adaugă ceva Domnului nostru. Asta mi-aminteşte de Fecioara din Guadalupe, față de care tot Mexicul îşi arată dragostea. Pielea ei? Ați observat picturile cu ea? O piele închisă la culoare, la fel cum e cea a adoratorilor ei. E asta o blasfemie? Nicidecum. Nu e logic ca oamenii să accepte un Dumnezeu, indiferent cât de real, de o altă culoare. Mă întreb deseori cum reuşesc misionarii noştri să ducă în Africa un Hristos alb ca zăpada. Poate pentru că albul este o culoare sacră de la albinoşi până la triburile africane. Cu timpul, nu e oare posibil ca pielea lui Hristos să se întunece şi acolo? Forma nu contează. Conținutul e totul. Nu putem să le pretindem acestor marțieni să accepte o formă străină. Trebuie să li-L dăm pe Hristos după chipul şi asemănarea lor.

— E o greşeală în raționamentul dumitale, părinte, spuse părintele Stone. Nu ne vor suspecta marțienii de ipocrizie? Vor realiza că noi nu venerăm un Hristos rotund, sferic, ci un om cu membre şi cap. Cum explicăm diferența?

— Arătându-le că nu există niciuna. Hristos ia forma vasului sferic care I se oferă. Trup sau glob, El este acolo şi toți venerăm acelaşi lucru sub o altă înfățişare. Mai mult, trebuie să *credem* în acest glob pe care-l dăm marțienilor. Trebuie să credem într-o structură care nu are nicio semnificație pentru noi ca formă. Acest sferoid *este* Hristos. Şi trebuie să ne amintim că noi înşine şi forma Hristosului nostru de pe Pământ am fi nesemnificativi, ridicoli, o risipă de material pentru aceşti marțieni.

Părintele Peregrine lăsă creta deoparte.

— Să pornim, aşadar, spre coline şi să ne construim biserica.

Preoții începură să-şi strângă lucrurile.

Biserica nu era o biserică, ci o zonă curățată de bolovani, un platou pe unul dintre munții scunzi, o suprafață netedă şi măturată, cu un altar pe care fratele Mathias pusese globul incandescent pe care îl construise.

La sfârşitul a şase zile de muncă, „biserica“ era gata.

— Ce facem cu ăsta? întrebă părintele Stone bătând uşor într-un clopot de fier pe care îl aduseseră cu ei. Ce înseamnă un clopot pentru *ei*?

— Cred că l-am adus ca să ne simțim noi mai bine, admise părintele Peregrine. Avem nevoie de câteva lucruri familiare. Biserica asta seamănă atât de puțin cu o biserică. Şi ne simțim întrucâtva nelalocul nostru aici... chiar şi eu. Treaba asta cu convertirea creaturilor din alte lumi e ceva nou. Mă simt uneori ca un actor caraghios. Şi atunci mă rog Domnului să-mi dea putere.

— Mulți dintre preoți sunt nefericiți. Unii dintre ei glumesc pe seama lucrurilor care se petrec, părinte Peregrine.

— Ştiu. O să punem clopotul ăsta într-un turn mic, ca să se simtă mai bine.

— Şi orga?

— O să cântăm la ea mâine, la prima slujbă.

— Dar marțienii...

— Ştiu. Dar, cum spuneam, ca să ne simțim mai bine, o să cântăm propria noastră muzică. S-ar putea să o descoperim şi pe a lor, mai târziu.

Duminică dimineață se treziră foarte devreme şi se mişcară prin frig, străvezii ca nişte fantome. Bruma le zornăia pe veşminte; erau acoperiți cu clopoței, cascade tremurătoare de apă argintie.

— Mă întreb dacă *este* duminică aici, pe Marte..., spuse părintele Peregrine îngândurat, dar, văzându-l pe părintele Stone tresărind, se grăbi să continue: S-ar putea să fie

marți sau joi – cine ştie? Dar nu contează. Imaginația mea. E duminică pentru *noi*. Haideți.

Părinții ajunseră în zona plată a bisericii şi îngenunchează, tremurând şi cu buzele vinete.

Părintele Peregrine zise o rugăciune scurtă şi îşi puse degetele reci pe clapele orgii. Muzica se înalță ca un stol de păsări fermecătoare. Bărbatul atingea clapele ca şi cum şi-ar fi plimbat mâinile printre ierburile dintr-o grădină sălbatică, trimițând spre dealuri valuri imense de frumusețe.

Muzica linişti atmosfera din jur. Avea mirosul proaspăt al dimineții. Muzica pătrunse prin munți şi scutură pulberile de minerale într-o ploaie prăfoasă.

Preoții aşteptară.

— Ei bine, părinte Peregrine, spuse părintele Stone privind cerul gol în care se ridica soarele, roşu ca un furnal. Nu-i văd pe prietenii noştri.

— Să încerc din nou.

Părintele Peregrine transpira.

Construi o arhitectură de Bach, punând câte o piatră magnifică peste alta, ridicând din muzică o catedrală atât de vastă, încât altarele ei cele mai îndepărtate erau în Ninive, iar cupola cea mai îndepărtată, la mâna stângă a Sfântului Petru. Muzica continuă să existe când totul se termină. Deveni parte dintr-un şir de nori albi şi fu purtată în depărtare, în alte locuri.

Cerul era în continuare gol.

— Vor veni!

Dar părintele Peregrine simțea cum panica îi creştea în piept.

— Să ne rugăm. Să le cerem să vină. Ne pot citi gândurile. Ei *ştiu*.

Părinții se plecară din nou, foşnindu-şi veşmintele şi şuşotind. Se rugară.

Iar dinspre est, din munții înghețați ai celei de-a şaptea ore dintr-o dimineață marțiană de duminică, sau poate de joi, ori de luni, sosiră globurile incandescente.

Plutiră, coborâră şi umplură locul din jurul preoților înfiorați.

— Îți mulțumim, o, Îți mulțumim, Doamne!

Părintele Peregrine închise strâns ochii şi cântă mai departe, iar când termină se întoarse şi privi îndelung congregația uimită.

O voce îi atinse mintea, iar vocea spuse:

— Am venit pentru puțin timp.

— Puteți rămâne, zise părintele Peregrine.

— Numai pentru puțin timp, răspunse vocea liniştită. Am venit să vă spunem anumite lucruri. Ar fi trebuit să vorbim mai de mult. Dar am sperat că o să mergeți să vă vedeți de drum, dacă vă lăsăm în pace.

Părintele Peregrine începu să vorbească, dar vocea îl reduse la tăcere.

— Suntem Cei Bătrâni, zise vocea, intrând în el sub forma unei flăcări gazoase albastre şi arzând în camerele din capul lui. Suntem vechii marțieni, am părăsit oraşele noastre de marmură şi am venit printre coline, dând uitării viața materială pe care am dus-o. E multă vreme de când am devenit lucrurile care suntem acum. Am fost cândva oameni, cu corpuri, cu picioare şi cu mâini ca voi. Legenda spune că unul dintre noi, un om bun, a descoperit un mod de a elibera sufletul şi intelectul, de a-l elibera de suferințele trupeşti şi de melancolii, de moarte şi transformări, de țâfnă şi slăbiciuni. Şi astfel ne-am transformat în lumină şi în foc albastru, şi de atunci trăim în vânt, în ceruri şi în munți, fără mândrie sau aroganță, fără bogăție sau sărăcie, fără patimă sau nepăsare. Trăim separat de cei pe care i-am lăsat în urmă – ceilalți locuitori ai acestei lumi – şi nu se mai ştie cum am ajuns aşa, procesul a fost uitat. Dar nu vom muri niciodată, nici nu vom face rău. Am renunțat la păcatele

trupeşti şi trăim în graţia Domnului. Nu râvnim bunurile nimănui şi nu avem niciun fel de bunuri. Nu furăm, nu ucidem, nu poftim, nu urâm. Trăim fericiţi. Nu ne putem reproduce. Nu mâncăm, nu bem, nu purtăm războaie. Toate poftele şi păcatele trupului au pierit odată cu corpurile noastre. Am renunţat la păcate, părinte Peregrine, iar ele au ars ca frunzele toamna, au dispărut ca zăpada murdară a unei ierni ticăloase, ca florile sexuale ale unei primăveri roşii şi galbene, ca nopţile înăbuşitoare ale celei mai fierbinţi veri. Anotimpul nostru este temperat şi clima e bogată în gândire.

Părintele Peregrine se ridicase, pentru că vocea îl atinsese atât de profund, încât aproape că-l lăsase fără simţuri. Extaz şi foc curgeau acum prin el.

— Vrem să vă spunem că apreciem ce aţi construit pentru noi, dar nu avem nevoie de aşa ceva, pentru că fiecare dintre noi este un templu pentru sine şi nu ne trebuie un loc în care să ne curăţăm. Iertaţi-ne că nu am venit mai curând, dar trăim separaţi, solitari, şi n-am vorbit cu nimeni de zece mii de ani, nici nu am participat în vreun fel la viaţa acestei planete. Vă gândiţi acum că suntem asemenea crinilor de pe câmp: nici nu toarcem, nici nu ţesem[6]. Aveţi dreptate. Aşa că vă sugerăm să duceţi aceste bucăţi de templu în noile voastre oraşe şi acolo să-i curăţaţi pe ceilalţi. Puteţi fi încredinţaţi că noi suntem fericiţi şi împăcaţi.

Preoţii, inclusiv părintele Peregrine, stăteau în genunchi în imensa lumină albastră şi plângeau. Nu conta că pierduseră timpul, nu conta absolut deloc.

Sferele albastre murmurau şi începeau să se ridice din nou, pe o adiere de aer rece.

---

[6] Referinţă la Matei 6:28: Luaţi seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. (*Biblia*, ediţia jubiliară a Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2001.)

— Aş putea..., strigă părintele Peregrine neîndrăznind să întrebe, cu ochii închişi. Aş putea să mă întorc aici la un moment dat să învăț de la voi?

Focurile albastre luciră. Aerul tremură.

Da. Se va putea întoarce. La un moment dat.

Apoi Baloanele de Foc fură purtate în depărtare şi dispărură, iar el rămase ca un copil, în genunchi, cu lacrimile pe obraji, strigând în sinea lui: „Întoarceţi-vă, întoarceți-vă!" Şi în orice clipă bunicul putea să-l ridice şi să-l ducă sus, în dormitor, într-un oraş de mult uitat din Ohio...

Coborâră dealurile unul în urma celuilalt, în amurg. Privind înapoi, părintele Peregrine văzu focurile albastre arzând. „Nu", gândi el, „nu putem clădi o biserică pentru cei asemeni vouă. Sunteți Frumusețea însăşi. Ce biserică ar putea concura cu focurile de artificii ale sufletului pur?"

Părintele Stone mergea în tăcere alături de el. Şi, în cele din urmă, spuse:

— Din punctul meu de vedere, există câte un Adevăr pe fiecare planetă. Toate sunt parte din Marele Adevăr. Într-o zi se vor lega toate, ca piesele unui puzzle. Ce am trăit aici a fost o experiență cutremurătoare. Nu mă voi mai îndoi niciodată, părinte Peregrine. Pentru că Adevărul de aici este la fel de autentic ca Adevărul de pe Pământ şi stau unul lângă celălalt. Şi vom merge şi în alte lumi, însumând părțile Adevărului, până ce, într-o zi, Suma va sta în fața noastră în întregul ei, ca lumina unei zile noi.

— Asta înseamnă mult, venind din partea dumitale, părinte Stone.

— Cumva îmi pare rău, acum, că mergem în oraş să ne ocupăm de cei de-un fel cu noi. Luminile acelea albastre... Cum s-au aşezat deasupra noastră... şi *vocea* aceea..., zise el şi se cutremură.

Părintele Peregrine se întinse şi-l luă de braț. Merseră unul lângă altul.

— Şi ştii..., spuse părintele Stone într-un târziu, cu ochii la fratele Mathias, care mergea în față cu paşi mari, ținând cu mare grijă sfera de sticlă în brațe, acea sferă de sticlă înăuntrul căreia strălucea pentru totdeauna o lumină albastră fosforescentă. Ştii, părinte Peregrine, globul acela...

— Aşa...?

— Este El. Chiar *este* El, la urma urmei.

Părintele Peregrine zâmbi şi coborâră dealurile spre oraşul cel nou.

ULTIMA NOAPTE A LUMII

— Ce-ai face dacă ai şti că asta-i ultima noapte a lumii?

— Ce-aş face? Serios?

— Da, serios.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit.

Bărbatul turnă cafea. În fundal, cele două fete se jucau cu cuburile pe covorul din salon, în lumina lămpilor de gaz verzi. Aroma uşoară, curată, a cafelei plutea în aerul serii.

— Ar fi bine să începi să te gândeşti la asta, spuse el.

— Doar nu vorbeşti serios!

El încuviință din cap.

— Un război?

Bărbatul clătină din cap în semn că nu.

— Cumva bomba cu hidrogen sau cea atomică?

— Nu.

— Sau un război biologic?

— Nimic din toate astea, spuse el amestecând încet în cafea. Doar, să spunem, închiderea unei cărți.

— Nu cred că înțeleg.

— Nu, nici eu nu prea înțeleg de fapt. E doar o senzație. Uneori mă sperie, alteori nu sunt deloc speriat, doar împăcat.

Bărbatul aruncă o privire fetelor şi văzu cum le strălucea părul blond în lumina lămpii.

— Nu ți-am spus nimic, continuă el. Prima oară s-a întâmplat acum vreo patru nopți.

— Ce?

— Am avut un vis. Am visat că totul se va termina, şi o voce a confirmat – nu vreo voce pe care să mi-o pot aminti, dar o voce, în orice caz, care a spus că lucrurile se vor sfârşi aici pe Pământ. A doua zi nu m-am gândit prea mult la asta, dar când am ajuns la birou l-am văzut pe Stan Willis privind pe fereastră în mijlocul după-amiezii şi i-am spus: „Un bănuț pentru gândurile tale, Stan“, iar el a zis: „Am avut un vis azi-noapte“ şi, chiar înainte să-mi povestească visul, ştiam ce visase. Aş fi putut să i-l povestesc eu, dar mi l-a povestit şi eu l-am ascultat.

— Era acelaşi vis?

— Acelaşi. I-am spus lui Stan că am visat acelaşi lucru. Nu a părut surprins. De fapt s-a relaxat. Apoi am început să ne plimbăm prin birou, fără vreun motiv anume. Nu era nimic planificat. N-am zis: „Hai să ne plimbăm.“ Pur şi simplu am făcut-o de capul nostru. Iar peste tot am văzut oamenii privindu-şi birourile, mâinile, sau uitându-se pe fereastră. Am vorbit cu câțiva. La fel şi Stan.

— Şi toți visaseră?

— Toți. Acelaşi vis, fără deosebire.

— Crezi în el?

— Da. N-am fost niciodată atât de sigur.

— Şi când se va sfârşi? Lumea, vreau să zic.

— Cândva în timpul nopții, pentru noi, iar pe măsură ce noaptea se lasă în jurul lumii, o să se termine şi pentru ceilalți. În douăzeci şi patru de ore o să dispară tot.

Stătură o vreme fără să se atingă de cafea. Apoi îşi ridi-cară încet ceştile şi băură privindu-se.

— Meritățm asta? întrebă ea.

— Nu e o problemă de meritat sau nu. Doar că treaba n-a mers. Văd că nu ai încercat deloc să mă contrazici.

— Se pare că am un motiv.

— Acelaşi ca toată lumea de la birou?

Femeia dădu încet din cap.

— N-am vrut să spun nimic. S-a întâmplat azi-noapte. Iar azi femeile din cartier vorbeau între ele despre asta. Au visat. Am crezut că era doar o coincidență. În ziar nu scrie nimic despre aşa ceva, zise ea ridicând ziarul de seară.

— Toată lumea ştie, aşa că nu e nevoie.

Se lăsă pe spătarul scaunului, uitându-se la ea:

— Ți-e teamă?

— Nu. Întotdeauna am crezut că o să-mi fie, dar nu mi-e.

— Unde e aşa-numitul instinct de conservare despre care se vorbeşte atâta?

— Nu ştiu. Nu te pierzi cu firea când simți că lucrurile sunt logice. Chestia asta e logică. Nu s-ar fi putut întâmpla altceva, la cum am trăit.

— N-am fost prea răi, nu?

— Nu, şi nici nemaipomenit de buni. Presupun că asta e problema: n-am fost nicicum, am fost doar noi înşine, în timp ce o mare parte din lume a fost preocupată să fie o grămadă de chestii destul de îngrozitoare.

Fetele râdeau în salon.

— Întotdeauna am crezut că într-un asemenea moment oamenii vor ieşi țipând pe stradă.

— Se pare că nu. Nu țipi când se întâmplă de-adevăratelea.

— Ştii, doar tu şi fetele o să-mi lipsiți. Nu mi-au plăcut niciodată oraşele, nici munca mea, sau orice altceva în afară de voi trei. N-o să-mi lipsească nimic, cu excepția poate a schimbărilor de vreme şi a unui pahar de apă cu gheață când e cald, şi s-ar putea să-mi lipsească şi somnul. Cum putem să stăm aici şi să vorbim aşa?

— Pentru că nu-i nimic altceva de făcut.

— Asta e, desigur. Pentru că, dacă ar fi, am face. Cred că e prima dată în istoria oamenirii când toată lumea ştie ce-o să facă în timpul nopții.

— Mă întreb ce fac alții în seara asta, în următoarele câteva ore.

— O să meargă la un spectacol, o să asculte ceva la radio, o să se uite la televizor, o să joace cărți, o să-şi culce copiii, o să se culce şi ei – ca întotdeauna.

— Într-un fel, e ceva cu care te poți mândri – ca întotdeauna.

Rămaseră nemişcați un moment, apoi el îşi mai turnă o cafea.

— De ce crezi că se întâmplă în noaptea asta?

— De-aia.

— De ce nu în altă noapte din ultimul secol, sau acum cinci ori zece secole?

— Poate pentru că nu a fost niciodată 19 octombrie 1969, iar acum pentru prima oară în istorie este, şi asta este. Pentru că e anul în care lucrurile sunt aşa cum sunt în toată lumea şi de aceea e sfârşitul.

— În noaptea asta, în ambele direcții peste ocean, sunt bombardiere care nu vor ajunge la țărm.

— Asta-i o parte din răspuns.

— Ei bine, spuse el ridicându-se. Ce facem? Spălăm vasele?

Spălară vasele şi le aranjară cu mare grijă. La opt şi jumătate fetele fură puse în pat, sărutate de noapte bună, iar luminițele de lângă paturile lor fură aprinse şi uşa fu lăsată întredeschisă.

— Mă întreb..., spuse soțul în timp ce ieşea din dormitor aruncând o privire în urmă, oprindu-se puțin în loc, cu pipa în mână.

— Ce?

— ...dacă să închid de tot uşa sau să o las întredeschisă, ca să intre puțină lumină.

— Mă întreb dacă ştiu şi copiii.

— Nu, bineînțeles că nu.

Se aşezară şi citiră ziarele, vorbiră şi ascultară muzică la radio, apoi se aşezară împreună lângă şemineu, privind jarul chihlimbariu, pe când ceasul bătea de zece şi jumătate, apoi de unsprezece, de unsprezece şi jumătate. Se gândeau la toți oamenii din lume care-şi petrecuseră seara fiecare în felul lui.

— Ei bine, spuse el în cele din urmă.

Îşi sărută mult timp soția.

— Am fost potriviți unul pentru celălalt, în orice caz.

— Vrei să plângi? o întrebă el.

— Nu cred.

Merseră prin casă şi stinseră luminile, apoi intrară în dormitor şi stătură în întunericul rece al nopții, dezbrăcându-se şi dând la o parte cuverturile.

— Cearşafurile sunt aşa curate şi plăcute.

— Sunt obosită.

— *Toți* suntem obosiți.

Se vârâră în pat şi se întinseră.

— Numai o clipă, spuse ea.

O auzi ridicându-se din pat şi ducându-se la bucătărie. După un moment se întoarse:

— Am uitat să închid apa la bucătărie.

Era ceva atât de comic în asta, încât el începu să râdă.

Râse şi ea, ştiind de ce era comic ce făcuse. În cele din urmă se opriră din râs şi rămaseră întinşi în patul rece, strângându-se tare de mână, cu capetele lipite.

— Noapte bună, spuse el după o clipă.

— Noapte bună.

EXILAȚII

Vrăjitoarele aveau ochi de foc şi pe nas scoteau flăcări când se aplecau să încerce cazanul cu un băț unsuros sau cu un deget osos.

Când ne-om mai întâlni tustrele
In tunet, fulger sau ploi rele?

Dansau bete pe țărmul unei mări secate, şi trei limbi lungi mânjeau aerul, iar scânteile răuvoitoare din ochii lor de pisică îl ardeau:

Acum să înconjurăm cazanul
Maţe negre să-i dăm cu toptanul...
Aleargă, aleargă, osteneşte
Foc, arzi! cazan, bolboroseşte!

Se opriră şi aruncară o privire în jur:

— Unde e cristalul? Unde-s acele?

— Aici!

— Bun!

— S-a îngroşat ceara galbenă?

— Da!

— Toarn-o în matrița de fier!

— S-a făcut figura de ceară?

O modelară ca şi cum ar fi fost melasă picurându-le pe mâinile verzi.

— Înfige acul în inimă!

— Cristalul, cristalul, adu-l din săculețul de tarot. Scutură-l de praf, uită-te în el!

Se aplecară desupra cristalului, albe la față.

— *Uite, uite, uite...*

O rachetă se deplasa prin spațiu, dinspre Pământ spre Marte. Pe rachetă, oamenii mureau.

Căpitanul înălță capul, obosit.

— Trebuie să-i dăm morfină.

— Dar, căpitane...

— Vezi şi tu în ce hal e.

Căpitanul ridică pătura de lână şi bărbatul, prins sub cearşaful umed, se mişcă şi gemu. Aerul era plin de un miros sulfuros.

— Am văzut... Am văzut.

Bărbatul deschise ochii şi privi spre hublou: numai spații negre, stele clătinându-se, Pământul care se îndepărta şi planeta Marte, mare şi roşie, tot mai aproape.

— Am văzut... un liliac, ceva uriaş, un liliac cu față de om, întins peste hubloul din față. Fâl-fâl, fâl-fâl.

— Pulsul? întrebă căpitanul.

Infirmierul îi luă pulsul.

— O sută treizeci.

— Aşa nu supraviețuieşte. Dă-i morfină. Vino, Smith.

Se îndepărtară. Dintr-odată podelele se umplură de oase şi cranii albe care țipau. Căpitanul nu îndrăzni să se uite în jos.

— Aici e Perse? întrebă el acoperind țipetele şi se întoarse spre o ecluză.

Un chirurg în halat alb se îndepărtă de un trup.

— Pur şi simplu nu înțeleg.

— Cum a murit Perse?

— Nu ştim, căpitane. N-a fost nici inima, nici creierul, nici şocul. Pur şi simplu... a murit.

Căpitanul prinse încheietura medicului, care se transformă într-un şarpe sâsâitor şi-l muşcă. Acesta nu tresări.

— Ai grijă de tine. Şi tu ai pulsul anormal.

Doctorul încuviință.

— Perse se plângea de dureri – ace, le spunea – la încheieturi şi picioare. Spunea că şi le simte ca de ceară şi că se topesc. A căzut. L-am ajutat să se ridice. Plângea ca un copil. Spunea că avea un ac de argint în inimă. A murit. Uite-l. Putem repeta autopsia pentru dumneavoastră. Totul e normal din punct de vedere fizic.

— Imposibil! *Ceva* i-a cauzat moartea!

Căpitanul se duse spre un hublou. Mâinile lui îngrijite, cu manichiura făcută, îi miroseau a mentol, iod şi săpun verde. Dinții albi fuseseră spălați cu o pastă specială de curățare, iar urechile, ca şi obrajii, fuseseră spălate până deveniseră roz. Uniforma lui era de culoarea sării noi, iar cizmele erau oglinzi negre ce-i străluceau în picioare. Părul proaspăt tuns mirosea a alcool tare. Chiar şi respirația îi era viguroasă, proaspătă şi curată. Era impecabil. Era un instrument curat, honuit şi pregătit, abia scos din cuptorul chirurgului.

Bărbații care-l însoțeau erau după acelaşi tipar. Te aşteptai să vezi chei uriaşe de alamă răsucindu-li-se încet în spate. Erau jucării bine unse, costisitoare, talentate, ascultătoare şi rapide.

Căpitanul privi planeta. Marte creştea foarte mare în spațiu.

— O să ajungem în locul ăla blestemat într-o oră, Smith, ai mai văzut lilieci, ai mai avut coşmaruri?

— Da, domnule. Cu o lună înainte ca racheta să decoleze din New York, domnule. Şobolani albi mă muşcau de gât şi-mi beau sângele. N-am spus. Mi-era teamă că nu o să mă lăsați să vin.

— Nu contează, zise căpitanul oftând. Şi eu am avut vise. În toți cei cincizeci de ani ai mei n-am visat o dată, până în săptămâna dinaintea plecării de pe Pământ. Atunci am visat în fiecare noapte că eram un lup alb, părăsit pe o colină înzăpezită. Împuşcat cu un glonț de argint. Îngropat cu un țăruş în inimă.

Arătă cu capul către Marte.

— Crezi că *ei* ştiu că sosim, Smith?

— Nu ştim dacă *există* marțieni, domnule.

— Nu? Au început să ne sperie acum opt săptămâni, înainte de a porni la drum. L-au omorât pe Perse şi acum pe Reynolds. Ieri l-au orbit pe Grenville. Cum? Nu ştiu. Lilieci, ace, vise, oamenii mor fără motiv. Dacă am fi trăit în alte vremuri aş fi spus că este vrăjitorie. Dar suntem în anul 2120, Smith. Suntem oameni raționali. Aşa ceva nu se poate întâmpla. Dar se întâmplă! Indiferent cine sunt, cu acele şi liliecii lor, se străduie să ne termine pe toți.

Se întoarse brusc.

— Smith, adu cărțile alea din dulap. Le vreau când ate-rizăm.

Două sute de cărți fură stivuite pe puntea rachetei.

— Mulțumesc, Smith. Te-ai uitat prin ele? Crezi că-s nebun? Poate. E o bănuială nebunească. Am comandat cărțile astea de la Muzeul de Istorie în ultima clipă. Din cauza viselor. Douăzeci de nopți am fost înjunghiat, măcelărit, ca un liliac care țipă țintuit pe o muşama chirurgicală, ca o chestie care putrezeşte în subteran într-o cutie neagră. Vise rele, îngrozitoare. Tot echipajul a visat vrăjitoare şi pricolici, vampiri şi fantome, lucruri despre care *nu* aveau habar. De ce? Pentru că toate cărțile despre astfel de subiecte supranaturale au fost distruse acum un secol. Prin lege. Nimeni n-a mai avut voie să dețină asemenea volume sinistre. Cărțile pe care le vezi aici sunt *ultimele* exemplare, păstrate în scopuri istorice, în depozitele încuiate ale muzeului.

Smith se aplecă şi citi titlurile prăfuite:

— *Poveşti misterioase şi imaginare* de Edgar Allan Poe. *Dracula* de Bram Stoker. *Frankenstein* de Mary Shelley. *O coardă prea întinsă* de Henry James. *Legenda călărețului fără cap* de Washington Irving. *Fiica lui Rappaccini* de Nathaniel Hawthorne. *O vedenie la Owl Creek* de Ambrose Bierce. *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll. *Sălciile* de Algernon

Blackwood. *Vrăjitorul din Oz* de L. Frank Baum. *Coşmarul din Innsmouth* de H.P. Lovecraft. Şi altele! Cărți de Walter de la Mare, Wakefield, Harvey, Wells, Asquith, Huxley – toți autori interzişi. Toate arse în acelaşi an în care Halloweenul a fost scos în afara legii şi Crăciunul, interzis! Dar, domnule, la ce ne folosesc nouă astea în rachetă?

— Nu ştiu, oftă căpitanul. Încă nu ştiu.

Cele trei cotoroanțe ridicară cristalul în care pâlpâia imaginea căpitanului, iar vocea delicată a acestuia răsună din sticlă:

— Nu ştiu, oftă căpitanul. Încă nu ştiu.

Cele trei vrăjitoare se priviră cu ochii roşii.

— Nu avem mult timp, spuse una dintre ele.

— Mai bine să *îi* avertizăm pe *Cei* din Oraş.

— O să vrea să ştie despre cărți. Nu e bine. Căpitan nebun!

— Cam într-o oră racheta lor va fi aici.

Cele trei cotoroanțe se înfiorară şi se uitară în sus, la Oraşul de Smarald de la marginea mării marțiene secate. La fereastra cea mai de sus, un bărbat scund dăduse la o parte draperia sângerie. Privea pustietatea în care cele trei vrăjitoare hrăneau cazanul şi modelau figurinele din ceară. În depărtare, zece alte mii de focuri albastre şi miresme de dafin, fum negru de tutun şi ace de brad, scorțişoară şi praf de oase se ridicau molatic în noaptea marțiană. Bărbatul numără focurile mânioase, magice. Apoi, pe când cele trei vrăjitoare îl priveau, se întoarse. Eliberată, draperia purpurie căzu şi arcada îndepărtată clipi ca un ochi galben.

Domnul Edgar Allan Poe stătea în picioare în dreptul ferestrei din turn şi respirația îi mirosea vag a alcool.

— Prietenele Hecatei sunt ocupate în noaptea asta, spuse el, văzând vrăjitoarele în depărtare.

O voce din spatele lui zise:

— L-am văzut pe Will Shakespeare pe țărm, mai devreme. Le spunea să dea zor. Pe tot țărmul, numai armata lui

Shakespeare are câteva mii în noaptea asta: cele trei vrăjitoare, Oberon, tatăl lui Hamlet, Puck... toți, sunt toți câteva mii! Dumnezeule, o adevărată mare de oameni.

— Bunul William.

Poe se întoarse. Lăsă draperia purpurie să cadă. Preț de o clipă se uită atent la camera din piatră brută, la masa de lemn negru, la flacăra lumânării, la celălalt bărbat, domnul Ambrose Bierce care lenevea, aprinzând chibrituri şi privindu-le cum ardeau, şuierând sub răsuflarea lui. Apoi râdea din când în când cufundat în gânduri.

— Trebuie să-i spunem domnului Dickens, zise domnul Poe. Am amânat prea mult. E o chestiune de ore. Mergeți cu mine la el acasă, domnule Bierce?

Bierce privi cu veselie în sus.

— Chiar mă gândeam... Oare ce se va întâmpla cu noi?

— Dacă nu-i putem omorî pe cei din rachetă şi nu-i putem face să plece de frică, atunci va trebui să plecăm noi, desigur. Vom merge pe Jupiter şi, când vor veni şi ei pe Jupiter, mergem pe Saturn, iar când vin pe Saturn, mergem pe Uranus, sau pe Neptun, pe urmă pe Pluto...

— Şi pe urmă?

Domnul Poe era tras la față. Avea în ochi un foc asemenea tăciunilor care se sting, un entuziasm melancolic în vorbă şi o sfârşeală în mâini şi în felul dezordonat în care îi cădea părul peste fruntea uimitor de albă. Era ca un lucifer întunecat al unei cauze pierdute. Îşi rodea mustața neagră, moale, mătăsoasă, cu buzele meditative. Era atât de scund, încât fruntea părea să-i plutească, mare şi fosforescentă, de una singură în camera întunecată.

— Avem avantajul unor forme superioare de călătorie, spuse el. Şi nădăjduim că vor trece din nou printr-un război atomic, o dezintegrare, un Ev Întunecat. Întoarcerea superstițiilor. Am putea reveni toți pe Pământ într-o singură noapte.

Ochii negri ai domnului Poe cugetau sub fruntea sa rotundă şi luminoasă. Contemplă tavanul.

— Deci vin să distrugă şi lumea asta? Nu lasă *nimic* neprofanat, nu?

— O haită de lupi se opreşte înainte să-şi ucidă prada şi să-i înfulece măruntaiele? O să fie un război pe cinste. Voi sta în liniile laterale şi voi ține scorul. Atâția pământeni fierți în ulei, atâtea Manuscrise găsite într-o sticlă[7] arse, atâția pământeni împunşi cu ace, atâtea morți roşii[8] puse pe fugă de injecții hipodermice... ha!

Poe se clătina furios, uşor amețit de vin.

— Ce am făcut noi? Fii cu noi, Bierce, pentru numele lui Dumnezeu! Am avut parte de o judecată cinstită în fața unui juriu format din critici literari? Nu! Cărțile noastre au fost smulse de pensa curată, sterilă a chirurgului şi azvârlite în cazane, ca să fiarbă, să moară toți germenii lor funebri. Blestemați fie cu toții!

— Găsesc amuzantă situația noastră, spuse Bierce.

Fură întrerupți de un țipăt isteric dinspre scara turnului.

— Domnule Poe! Domnule Bierce!

— Da, da, venim!

Poe şi Bierce coborâră şi găsiră un bărbat care-şi trăgea sufletul rezemat de peretele din piatră al pasajului.

— Ați aflat veştile? strigă el de îndată, agățându-se de ei asemeni unui om gata să cadă de pe o stâncă. Într-o oră ajung aici! Vrăjitoarele au spus că aduc cărți cu ei... cărți *vechi*! Ce faceți în turn într-un astfel de moment? De ce nu acționați?

Poe spuse:

— Facem tot ce putem, Blackwood. Pentru tine sunt noi toate astea. Vino cu noi, mergem la domnul Charles Dickens acasă...

---

[7] Trimitere la *Manuscris găsit într-o sticlă*, povestire a scriitorului american E.A. Poe, publicată în 1833.

[8] Aluzie la povestirea *Masca morții roşii* de E.A. Poe, publicată în 1842, în care personajul încearcă să evite o molimă.

— ...să ne contemplăm soarta, neagra noastră soartă, spuse Bierce făcându-i cu ochiul.

Merseră prin coridoarele răsunătoare ale castelului, spre zone de un verde din ce în ce mai întunecat, spre mucegai, putregai, păianjeni şi pânze ce păreau ieşite dintr-un vis.

— Nu te îngrijora, spuse Poe, care mergea înaintea lor.

Coborau din ce în ce mai jos şi fruntea lui le lumina calea ca o uriaşă lampă albă. Le-am zis şi celorlalți să vină în noaptea asta, o să fim toți la marea moartă. Prietenii voştri şi ai mei, domnilor Blackwood şi Bierce. Sunt toți aici. Animalele, bătrânele, bărbații înalți cu dinți albi, ascuțiți. Capcanele aşteaptă; hrubele, da, şi pendulele[9]. Moartea Roşie, zise el râzând încet. Da, chiar şi Moartea Roşie. Nu m-am gândit niciodată... nu, nu m-am gândit niciodată că va veni o vreme când Moartea Roşie chiar *va exista*. Dar *ei* au cerut-o şi ei o s-o aibă!

— Dar suntem suficient de puternici?

— Ce înseamnă puternici? Cel puțin nu vor fi pregătiți pentru noi. Nu au imaginația necesară. Tinerii aceia neprihăniți din rachete, cu pantalonaşi antiseptici şi căşti ca nişte acvarii, cu noua lor religie... Poartă bisturie la gât, atârnate de lanțuri de aur. Pe capete, diademe de microscoape. Între degetele sfinte, cădelnițe fumegânde, care de fapt sunt cuptoare cu germicide care alungă superstițiile. Numele Poe, Bierce, Hawthorne, Blackwood... blasfemie pentru buzele lor neprihănite.

După ce ieşiră din castel, înaintară pe o suprafață mlăştinoasă, un iezer care nu era iezer, ale cărui cețuri se întindeau în fața lor ca materialul din care sunt făcute coşmarurile. În aer se auzea fâlfâit de aripi şi vâjâitul întunericului. Voci care discutau, siluete care se clătinau în lumina focului de tabără. Domnul Poe urmărea acele

---

[9] Trimitere la povestirea *Hruba şi pendulul,* publicată de Poe în 1842.

care împleteau de zor la lumina focului; împleteau durere şi nefericire, împleteau ticăloşie în marionetele de ceară şi în păpuşile de lut. Mirosurile de usturoi sălbatic, ardei iute şi şofran se ridicau şuierând din cazane, umplând noaptea cu un iz înțepător, nefast.

— Continuați! zise Poe. Mă întorc!

Pe țărmul sterp, siluete negre se întindeau şi se destră-mau, creşteau şi se împrăştiau, în dâre negre de fum pe cer. Clopotele răsunară în turnurile din munți, iar corbii smoliți se revărsară odată cu sunetele de bronz şi se îndepărtară într-o învolburare de cenuşă.

Poe şi Bierce traversară grăbiți o mlaştină solitară şi o vale mică, ajungând apoi destul de repede pe o stradă pietruită, unde era întunecat şi frig de crăpau pietrele, cu oameni ce tropăiau în curțile pietruite pentru a-şi încălzi picioarele; unde mai pui că era şi ceață, iar lumânările pâl-pâiau la ferestrele birourilor şi magazinelor în care atârnau curcanii de Crăciun. La o oarecare distanță, un grup de puştani răsuflând încet în aerul iernatic, colindau *God Rest Ye Merry, Gentlemen,* în timp ce dangătele asurzitoare ale unui ceas uriaş băteau întruna miezul nopții. Copiii fugeau pe lângă ei, ținând în mâinile lor murdare cina fierbinte luată de la brutărie, pe tăvi şi în boluri argintii.

În dreptul unui semn pe care scria SCROOGE, MARLEY ŞI DICKENS, Poe ciocăni uşor cu inelul de metal pe care era chipul lui Marley şi, dinăuntru, când uşa se deschise câțiva centimetri, o răbufnire neaşteptată a muzicii aproape că îi luă pe sus la dans. Îi puteau vedea, pe după umărul unui bărbat ce îi întâmpină cu o mustață şi un barbişon fercheş, pe domnul Fezziwig, care bătea din palme, şi pe doamna Fezziwig, cu un zâmbet larg şi substanțial, care dansa şi se lovea de ceilalți petrecăreți, în timp ce scripca țârâia şi râsetele dădeau ocol mesei precum cristalurile unui can-delabru mişcate de o adiere pornită din senin. Masa mare

era încărcată cu friptură de porc, de curcan şi de gâscă; cu crenguțe de ilex, cu plăcinte cu carne, purcei de lapte, ghirlande de cârnați, portocale şi mere; erau acolo Bob Cratchit, Mica Dorrit, Micul Tim şi domnul Fagin însuşi, precum şi un bărbat care arăta ca un dumicat nedigerat de carne de vită, o pată de muştar, o firimitură de brânză, o bucată de cartof necopt – cine altul decât domnul Marley, cu lanțuri şi toate cele. Iar vinul curgea şi aburii se ridicau din curcanii *rumeniți*.

— Ce doriți? întrebă domnul Charles Dickens.

— Am venit să stăruim din nou pe lângă dumneata, Charles. Avem nevoie să ne ajuți, spuse Poe.

— Ajutor? Credeți că o să vă ajut să luptați împotriva acestor oameni cumsecade care vin cu racheta? Oricum locul meu nu e aici. Cărțile mele au fost arse din greşeală. Nu am scris despre supranatural, despre orori şi terori ca dumneata, Poe, ca dumneata, Bierce, sau ca ceilalți. Nu vreau să am nimic de-a face cu nişte oameni îngrozitori ca voi!

— Eşti un orator convingător, zise Poe. Ai putea să te întâlneşti cu cei din rachetă, să-i linişteşti, să le adormi bănuielile şi apoi... apoi aveam noi grijă de ei.

Domnul Dickens cercetă cu privirea faldurile capei negre ce ascundea mâinile lui Poe. Acesta scoase zâmbitor din capă o pisică neagră.

— Pentru *unul* dintre vizitatorii noştri.

— Şi pentru ceilalți?

Poe zâmbi din nou, încântat:

— Îngropați de vii[10]?

— Eşti un om cumplit, domnule Poe.

— Sunt un om speriat şi furios. Sunt un zeu, domnule Dickens, după cum şi dumneata eşti un zeu, după cum

---

[10] Trimitere la titlul unei povestiri scurte a lui Poe, publicate în 1844.

toți suntem zei, iar plăsmuirile noastre – oamenii noştri, dacă doreşti – nu au fost doar amenințate, ci exilate şi arse, sfâşiate şi cenzurate, distruse şi nimicite. Lumile pe care le-am creat cad în ruină. Până şi zeii trebuie să lupte!

— Aşa? zise domnul Dickens înclinându-şi capul, nerăbdător să se întoarcă la petrecere, muzică şi mâncare. Poate poți explica de ce suntem aici? Cum am ajuns aici?

— Războiul naşte război. Distrugerea naşte distrugere. Pe Pământ, acum un secol, în 2020, cărțile noastre au fost interzise. Vai, ce lucru teribil... să fie distruse creațiile noastre literare în modul acela! Ne-a întors din... ce? Moarte? Lumea de dincolo? Nu-mi plac lucrurile abstracte. Nu ştiu. Ştiu doar că lumile şi creațiile noastre ne-au chemat şi am încercat să le salvăm, iar singura salvare era să aşteptăm, aici pe Marte, să treacă secolul în speranța că Pământul ar putea ajunge supraîncărcat cu oameni de ştiință şi îndoielile lor. Dar acum vin să ne alunge de aici, pe noi şi lucrurile noastre oculte, pe alchimişti, pe vrăjitoare, pe vampiri, toate creaturile care, una câte una, s-au retras în spațiu, pe măsură ce ştiința a invadat fiecare țară de pe Pământ şi, în cele din urmă, exodul a rămas singura alternativă. Trebuie să ne ajuți. Vorbeşti bine. Avem nevoie de tine.

— Repet, nu sunt unul dintre voi, nu sunt de acord cu dumneata şi cu ceilalți, țipă Dickens furios. Nu m-am jucat cu vrăjitoare, vampiri şi lucruri din miez de noapte.

— Cum e cu *Un colind de Crăciun*?

— Ridicol! *O* povestire. O, am scris altele câteva despre fantome, poate, dar ce-i cu asta? Opera mea principală n-a tratat astfel de prostii!

— Din greşeală sau nu, te-au pus alături de noi. Ți-au distrus cărțile... şi lumile. N-ai cum să nu-i urăşti, domnule Dickens!

— Recunosc că sunt netoți şi mojici, dar asta-i tot. Bună ziua!

— Lasă-l măcar pe domnul Marley să vină!

— *Nu!*

Uşa se trânti. Pe când Poe se îndepărta, din josul străzii, lunecând pe pământul înghețat şi cu vizitiul cântând o arie veselă în goarnă, apăru o diligență mare din care, roşii ca nişte cireşe, râzând şi cântând, ieşiră membrii Clubului Pickwick. Băteau în uşă şi zbierau: „Crăciun fericit!“ când uşa fu deschisă de băiatul cel gras.

Domnul Poe mergea grăbit de-a lungul țărmului de miazănoapte al mării secate. Întârzie lângă focuri şi fum, dând ordine, controlând cazanele care clocoteau, otrăvurile şi pentagramele trasate cu cretă.

— Bun! spuse el şi fugi mai departe. Bine! strigă el şi fugi din nou.

Oamenii i se alăturau şi alergau cu el. Veniră şi domnul Coppard şi domnul Machen. Şerpi duşmănoşi, demoni furioşi, dragoni de bronz scoțând flăcări, vipere care scuipau venin şi vrăjitoare care tremurau ca țepii, urzicile şi spinii, şi toate lucrurile aruncate în marea imaginației, stăteau abandonate, scâncind, spumegând şi blestemând pe tărmul melancoliei.

Domnul Machen se opri. Se aşează ca un copil pe nisipul rece. Începu să suspine. Ceilalți încercară să-l liniştească, dar nu-i ascultă.

— Mă tot gândesc..., spuse el. Ce-o să se întâmple cu noi în ziua în care vor fi distruse şi *ultimele* exemplare din cărțile noastre?

Aerul se învârteji.

— Nu vorbi despre asta!

— Trebuie, se văicări domnul Machen. Acum, acum, pe când racheta coboară, dumneata, domnule Poe, şi dumneata, Coppard, şi dumneata, Bierce... toți deveniți din ce în ce mai străvezii. Ca fumul. Vă ia vântul. Fețele voastre se topesc...

— Moartea! Moartea *adevărată* pentru noi toți.

— Am existat numai pentru că ne-a îngăduit Pământul. Dacă un edict final, în această noapte, distruge ultimele noastre câteva lucrări, vom fi ca nişte lumini stinse.

Coppard spuse meditativ:

— Mă întreb cine sunt. În ce minte de pe Pământ exist în noaptea asta? Într-o colibă africană? Vreun ermit îmi citeşte oare poveştile? El să fie lumânarea singuratică în bătaia vântului timpului şi ştiinţei? Globul licăritor care mă sprijină aici, în exilul prin care m-am răzvrătit? Să fie el? Ori m-a găsit vreun băieţandru într-un pod abandonat, înainte să fie prea târziu! O, azi-noapte m-am simţit bolnav, bolnav, bolnav până în măduvă, pentru că există un corp al sufletului, după cum există şi un corp al corpului, şi acest corp al sufletului bolea în toate ungherele lui strălucitoare, iar azi-noapte m-am simţit ca o lumânare din care şiroieşte ceara. Când, dintr-odată, m-am animat, ajutat de o lumină nouă! Poate că vreun copil, strănutând din cauza prafului, a găsit într-un pod îngălbenit de pe Pământ, o carte jerpelită, pătată de timp! Şi astfel am primit un scurt răgaz!

Uşa unei mici colibe de pe ţărm se deschise larg, cu zgomot. Un bărbat scund şi descărnat ieşi apoi fără a le acorda atenţie celorlalţi, se aşeză şi-şi privi îndelung pumnii încleştaţi.

— De el îmi pare rău, şopti Blackwood. Uitaţi-vă la el cum se stinge şi moare. Cândva a fost mai real decât noi, care suntem oameni. L-au luat, deşi doar un schelet, şi veacuri la rând l-au înveşmântat în carne rozalie, i-au pus o barbă albă ca neaua, un costum roşu de catifea şi cizme negre; i-au dat reni, beteală şi plante ornamentale. Şi după veacuri întregi în care au meşteşugit la el, l-au înecat într-o cadă cu dezinfectant, putem spune.

Bărbaţii tăcură.

— Cum o fi pe Pământ? se întrebă Poe. Fără Crăciun? Nu tu castane fierbinţi, nu tu brad, nu tu globuri ori tobe,

ori lumânări... nimic. Nimic, doar zăpadă, vânt şi oameni singuri, reali...

Îl priviră cu toții pe bătrânelul scund şi slab, cu barba răvăşită şi costumul de catifea roşie decolorat.

— Ați auzit povestea lui?

— Mi-o pot imagina. Psihiatrul cu ochi sclipitori, sociologul isteț, pedagogul nemulțumit, cu spume la gură, părinții antiseptici...

— O situație regretabilă, zise Bierce zâmbind, pentru negustorii din perioada Crăciunului care, cam în vremea ultimului Crăciun, pe câte îmi amintesc, începuseră să pună podoabe şi să cânte colinde cu o zi înainte de Halloween, încă de la sfârşitul lui octombrie. Cu puțin noroc, anul ăsta ar fi putut începe de Ziua Muncii[11]!

Bierce nu continuă. Căzu în față scoțând un suspin. Pe când zăcea întins, apucă să mai spună doar:

— Ce interesant.

Apoi, sub privirile îngrozite ale celorlalți, trupul lui arse şi se transformă în praf albastru şi oase carbonizate, iar cenuşa i se împrăştie în aer, ca nişte zdrențe negre.

— Bierce, Bierce!

— S-a dus!

— A dispărut şi ultima lui carte. Cineva de pe Pământ tocmai a ars-o.

— Dumnezeu să-l odihnească. N-a mai rămas nimic din el acum. Căci ce altceva suntem noi decât cărți, iar când ele se duc, nu mai rămâne nimic de văzut.

Un iureş se auzi în aer.

Țipară terifiați şi priviră în sus. În cer, orbindu-i cu nori sfârâitori de flăcări, era racheta! Pe țărm, în jurul bărbaților, felinarele se legănau; se auzeau țipete ascuțite şi un clocotit şi mirosea a vrăji gata preparate. Dovleci scobiți, cu

---

[11] În Statele Unite ale Americii, prima duminică din septembrie.

lumânări în ei, se ridicară în aerul limpede şi rece. Mâinile cu degete subțiri se încleştară şi o vrăjitoare țipă cu gura ei ofilită:

Navă, navă, rupe-ți gâtul!
Navă, navă, arzi cu totul!
Crăpi, sări, zgâlțâie-te şi băşică!
Praf de mumie, piei de pisică!

— E timpul să plecăm, murmură Blackwood. Să mergem pe Jupiter, pe Saturn sau pe Pluto.

— Să fugim? strigă Poe în vânt. Niciodată!

— Sunt un bătrân obosit!

Poe cercetă fața bătrânului şi îl crezu. Se urcă pe un bolovan imens şi se înfățişă celor zece mii de umbre cenuşii, luminilor verzi şi ochilor galbeni din vântul şuierător.

— Pulberile! strigă el.

Un miros greu şi înțepător de migdale amare, zibetă, chimion, pelin şi stânjenel.

Racheta coborî fără ezitare, țipând ca un duh blestemat. Poe o blestemă. Işi flutură pumnii încleştați, iar orchestra formată din aburi fierbinți, mirosuri şi ură izbucni într-o simfonie. Ca nişte bucăți cojite de copac țâşniră liliecii. Inimi în flăcări, zburând precum rachetele, explodau în artificii însângerate în aerul pârjolit. Jos, tot mai jos, racheta cobora ca un pendul. Iar Poe urla furios, dând înapoi cu fiecare balans al rachetei care tăia şi devora aerul. Toată marea moartă părea o fundătură în care cei adunați acolo aşteptau captivi ca maşinăria groazei, toporul sclipitor, să se scufunde. Erau prinşi sub avalanşă!

— Şerpii! strigă Poe.

Iar serpentine luminoase de verde unduiră către rachetă. Aceasta coborî tremurând ca un foc şi se aşeză suflând aburi roşii pe nisip, la un kilometru şi jumătate depărtare.

— Pe ea! țipă Poe. Planul s-a schimbat! Avem o singură şansă! Fugiți! Pe ea! Pe ea! Să-i înecăm cu corpurile noastre! Să-i omorâm!

Şi, ca şi cum i-ar fi poruncit unei mări violente să-şi schimbe cursul, să se resoarbă singură din albiile primordiale ca să se elibereze, vârtejurile şi stropii sălbatici de foc se împrăştiară şi alergară împreună, iuți ca vântul, ca ploaia şi ca fulgerele puternice peste nisipurile mării, de-a lungul deltelor goale ale râurilor, întunecând pământul şi țipând, fluierând, scâncind şi bolborosind spre racheta care, oprită acum, stătea ca o torță de metal curat în cea mai îndepărtată vale. Ca şi cum uriaşe cazane carbonizate de lavă aprinsă ar fi fost răsturnate, oamenii şi animalele se prăvăleau învolburându-se în adâncurile uscate.

— Omorâți-i! zbieră Poe alergând.

Bărbații de pe rachetă săriră din navă, cu armele pregătite. Stăteau la pândă, amuşinând aerul, ca ogarii. Nu văzură nimic. Se relaxară.

Căpitanul ieşi în față ultimul. Dădu comenzi scurte. Adunară lemne, le aprinseră, iar focul se înălță într-o clipită. Căpitanul îşi strânse oamenii într-un semicerc în jurul său.

— O lume nouă, spuse el, forțându-se să vorbească calm, deşi arunca din când în când priviri neliniştite peste umăr către marea secată. Lumea veche a fost lăsată în urmă. Un nou început. Ce poate fi mai simbolic? Ne dedicăm, o dată în plus, științei şi progresului.

Dădu scurt din cap către locotenent:

— Cărțile.

Focul lumina titlurile aurii, şterse: *Sălciile, Străinul, Visătorul, Doctorul Jekyll şi domnul Hyde, Vrăjitorul din Oz, Pellucidar, Tărâmul uitat de timp, Visul unei nopți de vară* şi numele monstruoase ale lui Machen, Edgar Allen Poe,

Cabell, Dunsany, Blackwood şi Lewis Caroll – numele, numele vechi, numele malefice.

— O lume nouă. Cu un gest, ardem ultimele rămăşiţe din cea veche.

Căpitanul smulse pagini din cărți. Pagină după pagină, le azvârli în foc.

Un țipăt!

Sărind înapoi, oamenii se holbară dincolo de lumina focului, la marginile mării nelocuite, care îi înconjura.

Un alt țipăt! Ascuțit şi jeluitor, ca sunetele scoase de un balaur pe moarte sau ca mişcările violente ale unei balene arămii lăsate fără suflare, când apele unei mări a leviatanului se scurg pe pietrele de pe mal şi se evaporă.

Era sunetul aerului grăbindu-se să umple un gol acolo unde, cu o clipă înainte, fusese *ceva*!

Căpitanul scăpă de ultima carte, punând-o pe foc.

Aerul încetă să freamăte.

Linişte!

Bărbaţii de pe rachetă se întinseră să asculte.

— Căpitane, aţi auzit?

— Nu.

— Ca un val, domnule. Pe fundul mării! Mi s-a părut că văd ceva. Acolo. Un val negru. Mare. Venind spre noi.

— Ţi s-a părut.

— Acolo, domnule!

— Ce?

— Vedeţi? Acolo! Oraşul! Acolo departe! Oraşul acela verde, lângă lac! Se crapă în două. Se prăbuşeşte!

Oamenii mijiră ochii şi făcură câţiva paşi ezitanţi înainte.

Smith tremura între ei. Îşi duse mâna la cap de parcă ar fi vrut să prindă un gând:

— Îmi amintesc. Da, acum îmi amintesc. Acum mult timp. Când eram copil. O carte pe care am citit-o. O poveste. Oz cred că era. Da, Oz. *Oraşul de smarald din Oz*...

– Oz? N-am auzit niciodată de el.

— Da, Oz, asta era. Tocmai l-am văzut, exact ca în poveste. L-am văzut prăbuşindu-se.

— Smith!

— Da, domnule?

— Prezintă-te mâine la psihanaliză.

— Da, domnule! salută el energic.

— Ai grijă.

Apoi bărbaţii porniră în vârful picioarelor, cu armele pregătite, dincolo de lumina aseptică a rachetei, şi rămaseră cu privirea aţintită la marea nesfârşită şi la colinele joase.

— Vai, şopti Smith dezamăgit, nu-i nimeni aici, nu-i aşa? Chiar nu-i nimeni aici.

Vântul îi suflă nisip peste încălţări, tânguitor.

O NOAPTE SAU O DIMINEAȚĂ OARECARE

Fumase un pachet de țigări în două ore.

— Cât suntem de departe în spațiu?

— Un miliard de kilometri.

— Un miliard de kilometri în raport cu ce? întrebă Hitchcock.

— Depinde, spuse Clemens, care nu mai fuma. La un miliard de kilometri distanță de-acasă, poți spune.

— Atunci *spune-o*.

— De acasă. De Pământ. De New York. De Chicago. De oriunde te-ai fi născut.

— Nici măcar nu-mi amintesc, spuse Hitchcock. Acum nici măcar nu cred că există vreun Pământ. Tu?

— Eu da, spuse Clemens. L-am visat în dimineața asta.

— Nu există dimineață în spațiu.

— Atunci în timpul nopții.

— Întotdeauna e noapte, spuse Hitchcock calm. La care noapte te referi?

— Taci din gură, zise Clemens iritat. Lasă-mă să termin.

Hitchcock își mai aprinse o țigară. Mâna nu îi tremura, dar părea să vibreze, sub pielea bronzată, din propria voință; un tremur mic părea să-i străbată mâinile şi un tremur mare, invizibil, tot corpul. Cei doi bărbați stăteau jos pe podeaua unui coridor de observare, privind stelele de afară. Lui Clemens îi sclipeau ochii, dar cei ai lui Hitchcock nu se concentrau pe nimic, erau goi şi confuzi.

— Eu m-am trezit la 05.00, spuse Hitchcock, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu mâna sa dreaptă. Şi m-am auzit strigând:

„Unde sunt? Unde sunt?“ Şi răspunsul a fost: „Nicăieri!“ Am întrebat: „Unde am fost?“ Şi am răspuns: „Pe Pământ!“ „Ce e Pământul?“ am zis eu mirat. „Locul unde m-am născut“, am spus. Dar nu era nimic, mai mult decât nimic. Nu cred în ceva ce nu pot vedea sau auzi, sau atinge. Nu văd Pământul, aşadar de ce aş crede în el? E mai sigur aşa, să nu crezi.

— Uite Pământul, zise Clemens zâmbind. Punctul ăla luminos.

— Ăla nu e Pământul, e Soarele nostru. Pământul nu se vede de aici.

— Eu îl văd. Am memorie bună.

— Nu e *totuna,* prostule, spuse deodată Hitchcock, cu o umbră de mânie în voce. Vreau să zic să-l *vezi*. Eu întotdeauna am fost aşa. Când sunt la Boston, New Yorkul e mort. Când sunt la New York, Bostonul e mort. Când nu văd pe cineva o zi, e mort. Când îl văd pe stradă, Dumnezeule, a înviat. Aproape că îmi vine să dansez de bucurie că-l văd. Aşa făceam, în orice caz. Acum nu-mi mai vine să dansez. Doar mă uit. Iar când se îndepărtează, e mort din nou.

Clemens zise râzând:

— Pur şi simplu pentru că mintea ta lucrează la un nivel primitiv. Nu poți să-ți amintești lucruri. N-ai pic de imaginație, bătrâne Hitchcock. Trebuie să înveți să reții.

— De ce ar trebui să reţin lucrurile pe care nu le pot folosi? spuse Hitchcock cu ochii larg deschişi privind tot în gol în spațiu. Sunt pragmatic. Dacă Pământul nu e aici pentru mine ca să am pe ce călca, vrei să calc pe o amintire? Asta *doare*. Amintirile, cum spunea odată tata, sunt porci spinoşi. La naiba cu ele! Stai departe de ele. Te fac nefericit. Îți afectează munca. Te fac să plângi.

— Eu calc pe Pământ chiar acum, spuse Clemens îngustându-şi ochii mici şi suflând fumul de țigară.

— Te loveşti de porci spinoşi. Mai târziu, peste zi, nu o să fii în stare să-ți mănânci prânzul şi o să te întrebi de ce, spuse Hitchcock cu o voce frântă. Şi asta pentru că o să te doară, în sinea ta, talpa plină de ghimpi. La naiba! Dacă nu pot s-o beau, s-o ciupesc, să o lovesc sau să mă întind pe ea, e bună de aruncat în soare. Eu sunt mort pentru Pământ. El e mort pentru mine. Nu plânge nimeni în New York după mine în noaptea asta. În mă-sa cu New Yorkul. Nu-i niciun anotimp aici, iarna şi vara au dispărut. La fel şi primăvara, şi toamna. Nu există noapte sau dimineață. Doar spațiu şi iar spațiu. Nu existăm acum decât tu, eu şi racheta. Şi singurul lucru de care sunt sigur sunt *eu*. Asta-i tot.

Clemens îl ignoră.

— Pun o fisă într-un telefon chiar acum, spuse el, mimând gestul cu un zâmbet abia schițat. Şi-mi sun fata în Evanston. Bună, Barbara!

Racheta îşi continuă zborul prin spațiu.

Se sună de prânz la ora 13.05. Bărbații alergară încălțați în tenişi uşori de cauciuc şi se aşezară la mesele capitonate.

Lui Clemens nu-i era foame.

— Vezi? Ce ți-am spus? zise Hitchcock. Tu şi blestemații tăi de porci spinoşi! Lasă-i în pace, cum ți-am spus. Uită-te la mine cum hăpăi mâncarea.

Vorbea mecanic, rar şi fără umor.

— Uită-te la mine.

Îşi vârî o bucată mare de plăcintă în gură şi o simți pe limbă. Se uită la plăcinta din farfurie, ca pentru a-i studia textura. O mişcă apoi cu furculița. Simți mânerul furculiței. Zdrobi umplutura de lămâie şi o privi țâşnind printre dinții de metal. Apoi atinse peste tot o cutie de lapte şi îşi turnă un sfert din ea într-un pahar, ascultând cum curge. Privi laptele, ca şi când aşa s-ar fi făcut mai alb. Îl bău atât de repede, că era imposibil să-i fi simțit gustul. Mâncă tot în câteva minute, febril, iar acum, ghiftuit, se uita în jur

după ceva în plus, dar nu mai era nimic. Privi în gol pe fereastra rachetei.

— Nici alea nu sunt reale, spuse el.

— Ce? întrebă Clemens.

— Stelele. Cine a atins una vreodată? Pot să le văd, desigur, dar la ce foloseşte să vezi un lucru care e la milioane sau miliarde de kilometri depărtare? Dacă-i aşa departe, nu merită să-ți bați capul cu el.

— De ce ai venit în călătoria asta? întrebă deodată Clemens.

Hitchcock se uită în paharul de lapte uimitor de gol şi îl ținu strâns, apoi îşi relaxă degetele şi îl strânse din nou.

— Nu ştiu.

Işi plimbă limba pe marginea paharului.

— Am simțit că trebuie s-o fac, atât. Cum poți să ştii de ce faci lucrurile pe care le faci în viață?

— Ți-a plăcut ideea de a călători în spațiu? De a te duce în alte locuri?

— Nu ştiu. Da. Nu. Nu neapărat mersul în alte locuri. Mai degrabă cum e să fii *între*.

Hitchcock încercă pentru prima oară să-şi concentreze privirea pe ceva, dar totul era atât de neclar şi de departe, încât ochii lui nu se puteau adapta, oricât de mult îşi încorda fața şi mâinile.

— Din ce în ce mai mult spațiu. Atâta spațiu. Mi-a plăcut ideea că nu există nimic deasupra, nimic dedesubt, că-i mult nimic între, iar eu sunt în mijlocul nimicului.

— Explicația asta n-am mai auzit-o până acum.

— Tocmai am spus-o *eu*. Sper că ai ascultat.

Hitchcock îşi scoase țigările, aprinse una şi trase câteva fumuri la rând.

— Ce fel de copilărie ai avut, Hitchcock?

— N-am fost niciodată tânăr. Indiferent cine am fost cândva, omul ăla e mort acum. Ăştia-s alți ghimpi de-ai tăi. Nu vreau să fiu perniță de ace, mersi. Întotdeauna m-am

gândit că în fiecare zi mori şi fiecare zi e un sicriu, ştii, fiecare numerotat şi pus în ordine, dar nu te duci niciodată înapoi să ridici capacul, pentru că ai murit de câteva mii de ori în viață, şi asta înseamnă o mulțime de cadavre, fiecare mort în alt fel, fiecare cu o expresie şi mai urâtă. Fiecare din zilele astea e un alt tu, cineva pe care nu-l cunoşti, nu-l înțelegi şi nu vrei să-l înțelegi.

— Aşa pierzi legătura cu tine.

— De ce aş vrea să am ceva de-a face cu un Hitchcock mai tânăr? Era un nătărău, era hărțuit şi folosit şi se profita de el. Tatăl lui nu era de nicio ispravă, iar când i-a murit mama s-a bucurat, pentru că şi ea era la fel. De ce aş vrea să-i văd fața din ziua aia şi să mă bucur de asta? Era un prost.

— Toți suntem proşti, spuse Clemens. Tot timpul. Doar că suntem în alt fel în fiecare zi. Ne gândim: azi nu sunt prost. Mi-am învățat lecția. Eram un prost ieri, dar nu şi în dimineața asta. Apoi mâine descoperim că da, şi ieri am fost proşti. Cred că singurul mod în care putem creşte şi trăi în lumea asta este să acceptăm că nu suntem perfecți şi să trăim ca atare.

— Nu vreau să-mi amintesc de lucrurile imperfecte, spuse Hitchcock. Nu pot să dau mâna cu Hitchcock cel tânăr, nu? Unde e? Poți să-l găseşti pentru mine? E mort, aşa că la naiba cu el! Nu-mi stabilesc acțiunile de mâine după o nenorocire pe care am făcut-o ieri.

— Ai înțeles greşit.

— Atunci lasă-mă aşa.

Hitchcock terminase de mâncat şi privea prin hublou. Ceilalți bărbați se uitau la el.

— Există meteoriți? întrebă Hitchcock.

— Ştii foarte bine că da.

— Pe maşinăriile noastre radar... da, ca linii de lumină în spațiu. Nu, nu cred în nimic din ce nu există şi nu acționează în prezența mea. Uneori...

Dădu din cap spre bărbații care îşi terminau mâncarea.

— Uneori nu cred în nimic şi în nimeni în afară de mine, zise el şi se ridică. Nava asta are etaj?

— Da.

— Trebuie să-l văd imediat.

— Nu te ambala.

— Aşteaptă aici, mă întorc imediat.

Hitchcock ieşi repede. Ceilalți stăteau pe scaune şi mâncau fără grabă. Trecu o clipă, iar unul dintre bărbați ridică capul şi întrebă:

— De cât timp e Hitchcock aşa?

— De azi.

— S-a purtat ciudat şi ieri.

— Da, dar e mai rău azi.

— I-a spus cineva psihiatrului?

— Am crezut că o să-şi revină. Spațiul te face să te porți mai ciudat când ieşi prima oară. Şi eu am pățit la fel. Devii filosofic până la delir, apoi speriat. Te trec toate apele, te îndoieşti de ascendența ta, nu mai crezi în Pământ, pe urmă te îmbeți, te trezeşti mahmur şi gata.

— Dar Hitchcock nu s-a îmbătat, spuse cineva. Dacă era beat era altceva, era mai bine.

— Cum a reuşit să treacă de comisia de examinare?

— Noi cum am trecut? Au nevoie de oameni. Celor mai mulți le e frică de spațiu ca de dracu'. Comisia îi mai acceptă şi pe unii care-s la limită.

— Omul ăsta nu-i la limită, spuse cineva. E în cădere liberă.

Aşteptară cinci minute. Hitchcock nu se întoarse.

În cele din urmă Clemens se ridică, ieşi, apoi urcă scările circulare spre puntea superioară. Hitchcock era acolo, mângâia peretele.

— E aici, spuse el.

— Sigur că este.

— Mă temeam că s-ar putea să nu fie. Şi tu eşti viu, zise el privindu-l cu atenție pe Clemens.

— Sunt de-o bună bucată de vreme.

— Nu, spuse Hitchcock. Acum, *acum*, în *secunda* asta, cât eşti aici cu mine, eşti viu. Acum o secundă nu erai nimic.

— Eram, pentru mine.

— N-are nicio importanță. Nu erai aici cu mine, răspunse Hitchcock. Numai asta contează. Echipajul e jos?

— Da.

— Poți s-o dovedeşti?

— Uite, Hitchcock, ar fi bine să mergi la doctorul Edwards. Cred că ai nevoie de un control.

— Nu, sunt bine. Apropo, cine-i doctorul? Poți să dovedeşti că e pe navă?

— Pot. Nu trebuie decât să-l chem.

— Nu. Vreau să zic, stând aici, în secunda asta, nu poți să dovedeşti că-i aici, nu-i aşa?

— Fără să mă mişc, nu.

— Vezi? Nu ai nicio dovadă mentală. Asta vreau, o dovadă mentală pe care să o pot *simți*. Nu vreau dovezi fizice, dovezi pe care trebuie să le cauți în altă parte. Vreau dovezi pe care le poți purta în minte, să poți oricând să le atingi, să le miroşi, să le simți. Dar e imposibil. Pentru a crede într-un lucru, trebuie să-l cari cu tine. Nu poți căra Pământul, ori un om, în buzunar. Vreau să fie posibil, să port lucrurile cu mine tot timpul, astfel încât să pot crede în ele. E peste mână să fii nevoit să te duci să aduci ceva fizic, ca să poți *dovedi* ceva. Detest lucurile astea fizice, pentru că pot fi abandonate, şi atunci nu mai ai cum să crezi în ele.

— Astea-s regulile jocului.

— Vreau să le schimb. N-ar fi minunat dacă ai putea *dovedi* lucrurile în minte, să ai convingerea că sunt întotdeauna la locul lor? Mi-ar plăcea să ştiu cum *arată* un loc când *nu sunt acolo*. Mi-ar plăcea să fiu *sigur*.

— Asta nu se poate.

— Ştii, spuse Hitchcock, ideea de a ieşi în spațiu mi-a venit prima dată acum vreo cinci ani. În perioada în care

mi-am pierdut serviciul. Ştii că am vrut să fiu scriitor? O, da, unul dintre oamenii ăia care vorbesc întruna despre scris, dar scriu rar. Şi sunt cam temperamentali. Aşa că am pierdut un serviciu bun, am părăsit domeniul editorial, nu mi-am putut găsi o altă slujbă şi am luat-o la vale. Apoi soția mea a murit. Vezi tu, nimic nu rămâne acolo unde-l pui... nu poți avea încredere în lucrurile materiale. A trebuit să-mi las băiatul în grija unei mătuşi şi mi-a mers din ce în ce mai rău. Apoi într-o zi mi s-a publicat o povestire, cu numele meu pe ea, dar nu eram eu.

— Nu te înțeleg.

Fața lui Hitchcock era palidă şi transpirată.

— Pot să spun doar că m-am uitat la pagina cu numele meu sub titlu. De Joseph Hitchcock. Dar era altcineva. Era imposibil să *dovedesc*, să *dovedesc* cu-adevărat, că acel bărbat eram eu. Povestea îmi era cunoscută, ştiam că eu am scris-o, dar numele de pe hârtie nu eram eu. Era un simbol, un nume. Îmi era străin. Şi atunci am realizat că, şi dacă aş fi avut succes cu scrisul, n-ar fi însemnat nimic pentru mine, pentru că nu m-aş fi putut identifica vreodată cu acel nume. Ar fi fost ca un fum. Aşa că n-am mai scris. Oricum nu eram niciodată sigur dacă povestirile pe care le aveam în sertar mai erau ale mele peste câteva zile, deşi îmi aminteam că le-am bătut la maşină. Îmi lipsea întotdeauna dovada. Simțeam golul dintre a face şi a fi făcut. Ce-i făcut e mort şi nu există nicio dovadă, pentru că nu mai e o acțiune. Numai acțiunile sunt importante. Iar toate bucățile de hârtie erau rămăşițe ale acțiunilor făcute, terminate şi de nevăzut în prezent. Dovada facerii era încheiată şi sfârşită. Nu mai rămânea decât în amintire, iar eu nu am încredere în memoria mea. Puteam *dovedi* într-adevăr că am scris acele povestiri? Nu. Poate *vreun* autor să dovedească? Şi prin dovadă înțeleg acțiune. Nu. Nu cu adevărat. Cu excepția cazului când cineva stă în cameră în timp ce culegi textul, şi atunci poate că o faci din memorie. Iar odată lucrul sfârşit, nu există nicio dovadă, doar amintirea. Şi atunci

am început să găsesc lacune peste tot. M-am îndoit că am fost însurat, că am avut un copil sau că am avut vreodată vreun serviciu. M-am îndoit că m-am născut în Ilinois, că am avut un tată beţiv şi o mamă brutală. N-am putut dovedi nimic. O, desigur, oamenii ar putea spune: „Eşti aşa şi pe dincolo", dar asta n-ar însemna nimic.

— N-ar trebui să te mai gândeşti la lucruri dintr-astea, spuse Clemens.

— Nu pot. Toate acele goluri şi spaţii. Aşa am ajuns să mă gândesc la stele. M-am gândit cum o fi într-o rachetă, în spaţiu, în nimic, în *nimic,* mergând spre nimic, în ceva foarte subţire, o coajă subţire de metal care să mă poarte departe de toate lucrurile cu goluri în ele şi care nu se pot dovedi. Am ştiut atunci că singurul loc în care puteam fi fericit era spaţiul. Când o să ajung pe Aldebaran II mă voi înscrie pentru călătoria de cinci ani spre Pământ, şi tot aşa, dintr-o parte într-alta, tot restul vieţii mele, ca un fluturaş de badminton.

— Ai vorbit cu psihiatrul despre asta?

— Ca să încerce să umple cu mortar golurile în locul meu, să umple abisurile cu zgomot, cu apă caldă, cu vorbe şi mâini care mă ating şi aşa mai departe? Nu, mersi.

Hitchcock se opri.

— Sunt din ce în ce mai rău, nu? Mă gândeam eu. În dimineaţa asta, când m-am trezit, mi-am zis: „Sunt mai rău sau sunt mai bine?"

Făcu din nou o pauză şi îi aruncă o privire lui Clemens întrebând:

— Eşti acolo? Eşti cu *adevărat* acolo? Hai, dovedeşte-o.

Clemens îl plesni cu putere peste braţ.

— Da, spuse Hitchcock frecându-şi braţul, privindu-l atent, minunându-se, masându-l. Erai acolo. O scurtă fracţiune de secundă. Dar mă întreb dacă eşti... *acum.*

— Pe mai târziu, zise Clemens şi plecă să-l caute pe doctor.

Se auzi o sonerie. Două, trei sonerii. Racheta se clătină ca şi cum ar fi încasat o palmă. Se auzi ceva precum zgomotul

scos de un aspirator pornit. Clemens auzi țipetele şi simți aerul rarefiindu-se. Aerul îi şuiera pe la urechi. Dintr-odată nu mai avea nimic în nas şi în plămâni. Se împiedică, iar şuieratul se opri.

Auzi pe cineva țipând.

— Un meteorit.

Altcineva spuse:

— S-a reparat!

Şi era adevărat. Păianjenul de urgență al navei alergase pe carcasa exterioară, lipise un petic cald pe metal şi îl sudase bine.

Cineva vorbea, vorbea, apoi începu să strige de la distanță. Clemens alergă de-a lungul coridorului prin aerul proaspăt, din ce în ce mai dens. Când coti pe lângă un perete despărțitor, văzu o gaură proaspăt sigilată în peretele de oțel, văzu fragmente de meteorit răspândite prin cameră, ca nişte bucăți dintr-o jucărie. Îi văzu pe căpitan, pe membrii echipajului şi un bărbat întins pe jos. Era Hitchcock. Avea ochii închişi şi plângea.

— A încercat să mă omoare, repeta întruna. A încercat să mă omoare.

Îl ridicară în picioare.

— Nu poate să facă asta, spuse Hitchcock. Nu aşa ar trebui să fie. Aşa ceva nu se poate întâmpla, nu? A venit după *mine*. De ce-a făcut asta?

— În regulă, în regulă, Hitchcock, spuse căpitanul.

Doctorul bandaja o zgârietură de pe brațul lui Hitchcock. Acesta privea în sus, palid la față, şi-l zări pe Clemens acolo, uitându-se la el.

— A încercat să mă *omoare*, spuse el.

— Ştiu, îi răspunse Clemens.

Trecuseră şaptesprezece ore. Nava îşi continua drumul prin spațiu.

Clemens trecu printr-un coridor şi aşteptă. Psihiatrul şi căpitanul erau acolo. Hitchcock zăcea pe podea, cu picioarele strânse la piept, cu brațele prinse în jurul lor.

— Hitchcock, spuse căpitanul.

Niciun răspuns.

— Hitchcock, ascultă-mă, spuse psihiatrul.

Se întoarseră către Clemens.

— Eşti prietenul lui?

— Da.

— Vrei să ne ajuți?

— Dacă pot.

— Afurisitul ăla de meteorit, zise căpitanul. Poate nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă nu era meteoritul ăla.

— S-ar fi întâmplat, mai devreme sau mai târziu. Poți să vorbeşti cu el, îi spuse apoi doctorul lui Clemens.

Clemens se apropie tăcut, se ghemui lângă Hitchcock şi începu să-l scuture blând de braț, vorbindu-i încet:

— Hei, Hitchcock.

Niciun răspuns.

— Hei, sunt eu. Eu, Clemens. Uite, sunt aici.

Îl lovi uşor peste braț. Îi masă cu blândețe gâtul rigid şi ceafa aplecată. Aruncă o privire către psihiatru, iar acesta oftă uşor. Căpitanul ridică din umeri.

— Tratament de şoc, doctore?

Psihiatrul încuviință.

— Începem într-o oră.

Da, îşi zise Clemens, tratament de şoc. Pune-i nişte jazz, flutură-i pe sub nas o sticlă de clorofilă verde proaspătă şi păpădii, pune-i iarbă sub picioare, câțiva stropi de Chanel în aer, tunde-i părul, taie-i unghiile, adu-i o femeie, țipă la el, loveşte-l, prăjeşte-l cu electricitate, umple-i golurile şi abisul, dar unde ți-e dovada? Nu poți să-i aduci dovezi încontinuu. Nu poți să amuzi un copil cu cârâitori şi fluiere toată noaptea, vreme de treizeci de ani de-acum încolo. La un moment dat trebuie să te opreşti. Şi, când te-ai oprit, e pierdut din nou. Asta dacă-ți acordă vreo atenție.

— Hitchcock! țipă el cât de tare putu, aproape frenetic, ca şi cum el însuşi ar fi fost în cădere liberă. Sunt eu. Prietenul tău! Hei!

Clemens se întoarse şi ieşi din camera tăcută.

Douăsprezece ore mai târziu, se auzi o altă alarmă.

După ce toată agitația se potoli, căpitanul explică:

— Hitchcock a ieşit din starea aia cam un minut. Era singur. Şi-a pus un costum spațial. A deschis uşa pneumatică. Apoi a ieşit în spațiu... singur.

Clemens aruncă o privire prin hubloul imens de sticlă, dincolo de care se vedea păienjenişul de stele şi întunericul nesfârşit.

— E afară acum?

— Da. La un milion de kilometri în spatele nostru. Nu-l vom găsi niciodată. Mi-am dat seama că e în afara navei când emițătorul din casca lui a fost captat de receptorul din camera de control. L-am auzit vorbind singur.

— Ce spunea?

— Ceva de genul: „Nu mai e nicio navă acum. N-a existat niciodată. Fără oameni. Fără oameni în tot universul. N-au existat niciodată. Fără planete. Fără stele.“ Asta a spus. Şi apoi a spus ceva despre mâinile, tălpile şi picioarele lui. Fără mâini, zicea. „Nu mai am niciun fel de mâini. N-am avut niciodată. Fără picioare. N-am avut niciodată. Nu se poate dovedi. Fără trup. N-am avut niciodată. Fără buze. Fără față. Fără cap. Nimic. Numai spațiul. Numai spațiul. Numai golul.“

Oamenii se întoarseră şi priviră prin hubloul de sticlă spre stelele îndepărtate şi reci.

Spațiul, îşi zise Clemens. Spațiul pe care Hitchcock îl iubea atât de mult. Spațiul, fără nimic deasupra, fără nimic dedesubt, o mulțime de nimic gol între, iar Hitchcock cade în miezul nimicului, în drumul lui spre o noapte sau o dimineață oarecare...

VULPEA ŞI PĂDUREA

Chiar din prima noapte erau artificii, lucruri de care ar trebui să te temi, probabil, pentru că îți pot aminti de alte lucruri şi mai oribile, dar acestea erau minunate – rachete ce urcau în aerul blând şi străvechi al Mexicului şi spărgeau stelele în fragmente albastre şi albe. Totul era bine şi frumos, în aer era un amestec de moarte şi viață, de ploi şi colburi, de miros de tămâie de la biserică şi de alamă de la tubele de pe estradă, dinspre care se auzeau frânturi din *La Paloma*. Uşile bisericii fuseseră larg deschise şi părea că o uriaşă constelație galbenă ar fi căzut din cerul de octombrie şi s-ar fi aşezat, cu răsuflarea-i de foc, pe zidurile bisericii – un milion de lumânări îşi răspândeau culorile şi fumul. Focuri de artificii mai noi şi mai bune goniră ca nişte comete care fac echilibristică de-a curmezişul pieței pavate cu dale reci, se izbiră de pereții cafenelei, apoi zoriră pe filamente fierbinți pentru a lovi turnul înalt al bisericii, în care nu se vedeau decât picioarele goale ale băieților care loveau din nou şi din nou clopotele monstruoase, înclinându-le şi făcându-le să răsune într-o muzică monstruoasă. Un taur furios orbecăia prin piață, alergând bărbații, care râdeau, şi copiii, care țipau.

— Anul este 1938, spuse William Travis, stând zâmbitor lângă soția lui, la marginea mulțimii ce striga. Un an bun.

Taurul zori spre ei. Ferindu-se, cei doi alergară loviți de mingi de foc, şi lăsară în urmă muzica şi hărmălaia, biserica, orchestra, îmbrățişându-se şi râzând sub stele. Taurul trecu mai departe, cărat cu uşurință pe umerii unui

mexican, pe un cadru de bambus încărcat cu praf de puşcă sulfuros.

— Nu m-am distrat atât de bine în viața mea!

Susan Travis se oprise să-şi tragă răsuflarea.

— E uimitor, spuse William.

— O să continue, nu-i aşa?

— Toată noaptea.

— Nu, vreau să spun călătoria noastră.

Bărbatul se încruntă şi-şi bătu buzunarul de la piept.

— Am suficiente cecuri de călătorie pentru o viață de om. Bucură-te. Uită. N-o să ne găsească niciodată.

— Niciodată?

— Niciodată.

Acum cineva aprindea petarde uriaşe şi le azvârlea sfârâind şi fumegând din marea clopotniță a bisericii, în timp ce mulțimea de dedesubt dădea înapoi în fața amenințării, iar petardele explodau cu pocnete minunate printre picioarele care dansau şi trupurile care se legănau. O aromă încântătoare de *tortillas* plutea peste tot, iar în cafenele oamenii stăteau la mese privind afară, ținând halbe de bere în mâinile lor cafenii.

Taurul era mort. Din tuburile de bambus nu mai ieşea foc şi taurul se stinsese. Muncitorul îşi dădu jos cadrul de pe umeri. Băieții veniră să atingă minunatul cap din *papier-mâché* şi coarnele adevărate.

— Hai să ne uităm la taur, spuse William.

Pe când treceau prin dreptul intrării în cafenea, Susan văzu un bărbat privindu-i. Acesta avea pielea albă şi purta un costum alb ca sarea, cu o cravată albastră şi o cămaşă albastră. Avea fața netedă şi arsă de soare! Avea părul blond şi drept şi ochii albaştri. Se uita la ei.

Nu l-ar fi observat dacă nu i-ar fi atras atenția sticlele de lângă brațul lui imaculat: o sticlă durdulie de cremă de mentă, o sticlă transparentă de vermut, o sticlă de coniac şi şapte alte sticle de alcool, şi, lângă acestea, zece pahare

mici pe jumătate umplute din care, fără să-şi ia ochii de la stradă, sorbea, mijind din când în când ochii şi strângându-şi buzele subțiri pentru a simți savoarea băuturii. În cealaltă mână liberă avea o havană subțire, stinsă, iar pe un scaun, douăzeci de cartuşe de țigări turceşti, şase cutii de trabucuri şi câteva cutii cu apă de colonie.

— Bill..., şopti Susan.

— Relaxează-te. E doar un necunoscut.

— L-am văzut în piață azi-dimineață.

— Nu te uita înapoi, continuă să mergi. Priveşte cu interes taurul din pastă de hârtie. Aşa, pune întrebări.

— Crezi că-i de la Căutători?

— N-aveau cum să ne urmărească!

— Ba aveau!

— Ce taur frumos, se adresă William proprietarului acestuia.

— Nu e posibil să ne fi urmărit cale de două sute de ani, nu?

— Controlează-te, pentru Dumnezeu, spuse William.

Susan se clătină. Bărbatul o apucă strâns de braț.

— Nu leşina, zise el şi zâmbi, ca totul să pară în regulă. O să fii bine. Să mergem în cafeneaua aia şi să ne aşezăm la o masă în fața lui, astfel încât, dacă el *este* ceea ce credem noi, să-i îndepărtăm orice bănuială.

— Nu, nu mă simt în stare.

— *Trebuie*. Haide. Şi aşa i-am spus lui David: ce ridicol!

Rostise ultima frază cu vocea tare, în timp ce urcau treptele cafenelei.

„Suntem aici", îşi zise Susan. „Cine suntem? Unde mergem? De ce ne temem? Începi cu începutul", îşi spuse ea încercând să-şi păstreze cumpătul, simțind podeaua cafenelei sub picioare.

Numele meu este Ann Kristen. Numele soțului meu este Roger. Ne-am născut în anul 2155 d.H. Şi am trăit într-o lume ticăloasă. O lume ca o imensă navă neagră

ce se îndepărta de țărmul bunului-simț şi al civilizației, mugind în noapte din cornul ei negru, luând două miliarde de oameni cu ea, indiferent dacă voiau sau nu să meargă, ducându-i către moarte, către hăul de la marginea pământului şi a mării, în nebunie şi flăcări radioactive.

Intrară în cafenea. Bărbatul îi privea lung.

Sună un telefon.

Susan tresări, amintindu-şi de un telefon ce sunase peste două sute de ani, în viitor, în acea dimineață albastră de aprilie din 2155, şi modul în care răspunsese.

— Ann, sunt Rene! Ai auzit? Ai aflat de compania Călătorii în timp? Excursii la Roma în anul 21 î.H., călătorii la Waterloo pe vremea lui Napoleon... oricând, oriunde!

— Rene, glumeşti.

— Nu. Clinton Smith a plecat în dimineața asta spre Philadelphia anului 1776. Compania Călătorii în Timp aranjează totul. Costă ceva. Dar *gândeşte-te*... să *vezi* de-adevăratelea incendierea Romei, să-i vezi pe Kubilai Han, pe Moise şi Marea Roşie! Probabil că ai deja un pliant în tubul de poştă.

Deschisese tubul poştei pneumatice, iar înăuntru găsise prezentarea pe o foiță de metal:

ROMA ŞI FAMILIA BORGIA!
FRAȚII WRIGHT LA KITTY HAWK!

Compania Călătorii în Timp vă poate costuma şi plasa în mulțime în timpul asasinării lui Lincoln sau a lui Cezar! Vă garantăm învățarea oricărei limbi necesare pentru a vă mişca liber în orice civilizație, în orice an, fără neînțelegeri. Latina, greaca, vechea limbă americană. Luați-vă o vacanță într-un anume *timp* şi într-un anume loc!

Vocea lui Rene bâzâia în telefon.

— Tom şi cu mine plecăm mâine spre 1492. Au aranjat ca Tom să navigheze cu Columb. Nu e uimitor?

— Da, murmură Ann, copleşită. Ce spune guvernul despre compania asta cu maşina timpului?

— O, poliția îi ține sub observație. Se tem ca oamenii să nu evite recrutarea, să nu fugă şi să se ascundă în Trecut. Fiecare trebuie să-şi lase gaj casa şi bunurile, pentru a garanta întoarcerea. În fond, e război.

— Da, războiul, murmură Ann. Războiul.

Stând acolo şi ținând telefonul, se gândise: „Iată şansa despre care soțul meu şi cu mine am vorbit şi pentru care ne-am rugat atâția ani. Nu ne place lumea lui 2155. Vrem să fugim – el, de munca lui la fabrica de bombe, eu, de postul meu la unitatea de cultură a virusurilor. Poate există o şansă pentru noi să scăpăm, să mergem cu câteva secole înapoi, într-o țară sălbatică, unde nu ne vor putea găsi niciodată, de unde nu ne vor putea aduce înapoi ca să ne ardă cărțile, să ne cenzureze gândurile, să ne spele pe creier cu teamă, să ne pună să mărşăluim, să țipe la noi prin radiouri...

Erau în Mexic, în anul 1938.

Femeia privi peretele pătat al cafenelei.

Lucrătorilor merituoşi în sprijinul Viitorului Stat li se permiteau vacanțe în Trecut pentru a scăpa de oboseală. Aşa se face că ea şi soțul ei se mutaseră în 1938, într-o cameră din New York, şi se bucuraseră de teatre şi de verdea Statuie a Libertății care se afla deja în port. Iar în a treia zi îşi schimbaseră hainele şi numele şi fugiseră să se ascundă în Mexic!

— El *trebuie* să fie, şopti Susan privindu-l pe străinul aşezat la masă. Țigările alea, trabucurile, lichiorul... Îl trădează. Ți-aminteşti prima noastră noapte în Trecut?

Cu o lună în urmă, în prima lor noapte la New York, înainte de zbor, băuseră tot felul de băuturi ciudate, se delectaseră cu mâncăruri bizare, cu parfumuri, cu țigări din zece duzini de mărci rare, pentru că abia le găseai în Viitor,

unde războiul era totul. Aşa că se prostiseră, dând iama în magazine, saloane, tutungerii, după care se întorceau în cameră cu o senzație încântătoare de rău.

Iar acum străinul acesta, făcea şi el la fel, făcea exact ceea ce ar fi făcut cineva din Viitor, care de mulți ani ducea dorul băuturii şi al țigărilor.

Susan şi William se aşezară şi comandară ceva de băut.

Străinul le studia hainele, părul, bijuteriile... felul în care mergeau şi stăteau.

— Stai liniştită, zise William. Poartă-te ca şi cum ai fi purtat felul ăsta de haine toată viața.

— N-ar fi trebuit să încercăm să evadăm.

— Doamne, spuse William, vine încoace. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Străinul se înclină în fața lor. Îşi ciocni foarte uşor călcâiele. Susan înțepeni. Acel sunet milităresc era la fel de inconfundabil ca oribilul răpăit în uşă în miez de noapte.

— Domnule Roger Kristen, spuse străinul, nu ți-ai ridicat pantalonii când te-ai aşezat.

William îngheță. Se uită la mâinile lui aşezate inocent pe picioare. Inima lui Susan bătea rapid.

— M-ați confundat, spuse William iute. Nu mă numesc Krisler.

— *Kristen,* îl corectă străinul.

— Sunt William Travis. Şi nu văd ce au pantalonii mei de-a face cu dumneavoastră.

— Scuze, zise străinul şi îşi trase un scaun. Să spunem că am crezut că vă cunosc, deoarece *nu* v-ați ridicat pantalonii când v-ați aşezat. Toată lumea şi-i ridică. Altminteri, pantalonii fac imediat genunchi. Sunt foarte departe de casă, domnule... Travis şi am nevoie de companie. Mă numesc Simms.

— Domnule Simms, îmi pare rău că vă simțiți singur, dar suntem obosiți. Mâine plecăm la Acapulco.

— Un loc minunat. Tocmai ce-am fost acolo, în căutarea unor prieteni de-ai mei. Undeva trebuie să fie ei. O să-i găsesc în cele din urmă. Vai, doamna se simte rău?

— Noapte bună, domnule Simms.

Porniră spre uşă. William o ținea strâns de braț pe Susan. Nu priviră înapoi când domnul Simms spuse:

— Ah, încă ceva.

Făcu o pauză, apoi rosti încet cuvintele:

— 2155 d.H.

Susan închise ochii şi simți pământul clătinându-i-se sub picioare. Continuă să meargă spre piața scăldată în lumini, fără să vadă nimic.

Încuiară uşa camerei de hotel. Apoi femeia începu să plângă. Stăteau pe întuneric şi simțeau cum camera se învârtea cu ei. În depărtare explodau artificii, iar în piață se auzeau râsete.

— Ce tupeu blestemat, spuse William. Cum stătea acolo şi ne măsura cu privirea ca pe nişte animale, fumându-şi țigările blestemate, sorbind din pahare. Trebuia să-l omor pe loc!

Vocea îi deveni aproape isterică:

— A avut chiar tupeul să ne folosească numele reale. Şeful Căutătorilor. Şi chestia cu pantalonii. Doamne, ar fi trebuit să-i ridic când m-am aşezat. E un gest instinctiv în vremurile astea. Pentru că n-am făcut-o, m-a diferențiat de ceilalți; i-a atras atenția. Uite un bărbat care n-a purtat niciodată pantaloni, un bărbat obişnuit cu uniforma şi cu obiceiurile din viitor. Îmi vine să mă omor că ne-am dat de gol din cauza mea!

— Nu, nu, a fost felul meu de a merge... tocurile astea înalte... din cauza lor. Tunsorile noastre sunt prea noi. Totul legat de noi e ciudat şi nelalocul lui.

Bărbatul aprinse lumina.

— Încă ne testează. Nu e sigur... nu în întregime. Aşa că nu putem fugi de el. Nu trebuie să-l ajutăm să fie sigur. O să mergem în Acapulco.

— Poate că *e* sigur, dar se joacă cu noi.

— Îl cred în stare. Are tot timpul din lume. Poate să tragă de timp cât vrea şi să ne aducă înapoi în Viitor la şaizeci de secunde după ce l-am părăsit. Poate să ne țină în şah zile la rând, doar ca să-şi râdă de noi.

Susan se aşează pe pat şi-şi şterse lacrimile de pe față, trăgând în piept mirosul străvechi de cărbune şi tămâie.

— Nu o să facă o scenă, nu?

— Nu o să îndrăznească. Trebuie să ne prindă când suntem singuri, ca să ne pună în maşina timpului şi să ne trimită înapoi.

— Atunci asta e o soluție, spuse ea. Să nu fim niciodată singuri, să fim mereu în mulțime. Să ne facem un milion de prieteni, să vizităm târgurile, să dormim în Palatele Oficiale din fiecare oraş, să-l plătim pe Şeful Poliției să ne păzească până când găsim o cale să-l omorâm pe Simms şi să evadăm, deghizați în haine noi, poate ca mexicani.

Dincolo de uşa lor încuiată se auziră paşi.

Stinseră lumina şi se dezbrăcară în linişte. Paşii se îndepărtară. O uşă se închise.

Susan stătea lângă geam, privind în jos către piața cufundată în întuneric.

— Deci clădirea de acolo e o biserică?

— Da.

— M-am întrebat de multe ori cum arată o biserică. A trecut atâta timp de când n-a mai văzut nimeni vreuna. Putem s-o vizităm mâine?

— Desigur. Haide în pat.

Stăteau în pat pe întuneric.

O jumătate de oră mai târziu sună telefonul. Femeia ridică receptorul.

— Iepurii se pot ascunde în pădure, spuse o voce, dar o vulpe îi va găsi întotdeauna.

Femeia puse receptorul în furcă şi se întinse la loc în pat, țeapănă şi rece.

Afară, în anul 1938, un bărbat cântă trei cântece la o chitară, unul după celălalt.

În timpul nopții, femeia aproape că putea atinge anul 2155 cu mâna. Îşi simțea degetele alunecând peste spațiile reci ale timpului, ca peste o suprafață striată, putea auzi loviturile surde şi insistente ale picioarelor mărşăluind, un milion de fanfare care cântau un milion de cântece militărești, putea vedea cincizeci de mii de rânduri de culturi de virusuri în eprubetele lor aseptice, şi mâna ei se întindea să le atingă. Era la muncă, în uriaşa fabrică din Viitor, printre eprubete cu lepră, ciumă bubonică, febră tifoidă, tuberculoză, când veni marea explozie. Îşi vedea mâna arzând până ajungea ca o prună zbârcită, o simțea retrăgându-se în momentul unei zdrucinături puternice care zgudui lumea întreagă, ridicând-o şi lăsând-o să cadă, în timp ce clădirile se prăbuşeau, oamenii sângerau în tăcere, întinşi pe jos. Vulcani măreți, maşinării, vânturi, avalanşe alunecau în tăcere, iar ea se trezi suspinând în pat, în Mexic, la mulți ani distanță...

Dimineața devreme, amețiți de singura oră de somn de care reuşiseră în cele din urmă să aibă parte, cei doi se treziră şi auziră sunetul automobilelor gălăgioase din stradă. Susan examină din balconul de fier mica adunare de opt persoane care tocmai ieşeau, sporovăind şi strigând, din camionete şi maşini cu litere roşii pe ele. Mai mulți mexicani se luaseră după camionete.

— *Qué pasa?* îl întreabă Susan pe un băiețel.

Băiatul răspunse.

Susan se întoarse către soțul ei:

— A venit o companie americană de cinema.

— Sună interesant, zise William de sub duş. Să mergem să-i vedem. Cred c-ar fi mai bine să nu plecăm azi. Să-ncercăm să-i adormim bănuielile lui Simms. Să vedem cum sunt făcute filmele. Se zice că felul în care se făceau filmele la început e chiar interesant. Să mai uităm de ale noastre.

„De ale noastre", îşi zise Susan. Preț de o clipă, sub soarele strălucitor, uitase că undeva în hotel îi aştepta un bărbat care fuma, din câte se părea, o mie de țigări. Văzându-i pe cei opt americani gălăgioşi de dedesubt îi veni să le strige:

— Salvați-mă, ascundeți-mă, ajutați-mă! Colorați-mi părul, ochii, îmbrăcați-mă în haine ciudate. Am nevoie de ajutorul vostru. Sunt din anul 2155!

Dar vorbele îi rămaseră în gât. Funcționarii de la Călătorii în Timp nu erau proşti: înainte să pleci în călătorie, îți plasau un blocaj psihologic în creier. Nu puteai spune nimănui timpul sau locul de naştere reale şi nu le puteai destăinui nimic din Viitor celor din Trecut. Trecutul şi Viitorul trebuie apărate unul de celălalt. Oamenilor li se permitea să călătorească nesupravegheați dintr-un secol în altul numai cu acest blocaj psihologic. Viitorul trebuie apărat de orice schimbare pe care ar putea-o aduce oamenii ce călătoreau în trecut. Chiar dacă dorea din toată inima, nu le putea spune oamenilor veseli de jos, din piață, cine era sau ce necazuri avea.

— Ce-ai zice să luăm micul dejun? zise William.

Micul dejun era servit în sala imensă de mese. Şuncă şi ouă pentru toată lumea. Locul era plin de turişti. Oamenii de la filmări intrară, toți deodată – şase bărbați şi două femei –, chicotind, împingând scaunele. Susan se aşează lângă ei, simțind căldura şi protecția pe care o ofereau, chiar şi când domnul Simms coborî scara din hol, trăgând cu poftă din țigara turcească. Îi salută cu o mişcare a capului; iar Susan îl salută şi ea zâmbind, deoarece nu le putea

face nimic aici, în fața celor opt oameni de la filmări şi a celorlalți douăzeci de turişti.

— Actorii ăia, zise William. Poate angajăm doi actori, le spunem că vrem să jucăm o farsă cuiva, îi îmbrăcăm în hainele noastre şi pleacă ei cu maşina noastră când Simms e într-un loc din care nu le vede fețele. Dacă i-am distrage atenția pentru câteva ore, am putea ajunge în Mexico City. I-ar lua ani de zile să ne găsească acolo.

— Hei!

Un grăsan a cărui respirație mirosea a alcool se înclină peste masa lor.

— Turişti americani! țipă el. Aşa m-am săturat să văd numai mexicani întruna, că-mi vine să vă pup! izbucni el şi le strânse mâinile. Haideți la masa noastră, mâncați cu noi. Mai bine să fim nefericiți împreună. Eu sunt Nefericirea, aceasta este domnişoara Întristare, iar ei, domnul şi doamna Ce-mai-urâm-Mexicul! Toți îl urâm. Dar am venit să tragem câteva cadre preliminare pentru un nenorocit de film. Restul echipei ajunge mâine. Numele meu este Joe Melton. Sunt regizor. E dată dracu' țara asta! Înmormântări în stradă, oamenii mor pe capete. Haide, veniți încoace. Alăturați-vă petrecerii, înveseliți-ne!

Susan şi William râdeau.

— Sunt nostim? îşi întrebă domnul Melton audiența.

— Minunat! zise Susan şi se mută la masa alăturată.

Domnul Simms se uita pieziş la ei din celălalt colț al camerei.

Ea se strâmbă la el.

Domnul Simms se apropie printre mese.

— Doamnă şi domnule Travis, spuse el, credeam că o să luăm micul dejun împreună, singuri.

— Îmi pare rău, spuse William.

— Stai jos, prietene, zise domnul Melton. Prietenii lor sunt şi prietenii mei.

Domnul Simms se aşează. Cineaştii vorbeau tare şi, în timp ce ei vorbeau, domnul Simms spuse încet:

— Sper că ați dormit bine.

— Dumneavoastră?

— Nu sunt obişnuit cu saltelele cu arcuri, răspunse domnul Simms crispat. Dar există şi părți bune. Am stat treaz jumătate de noapte încercând țigări şi mâncăruri noi. Ciudate, fascinante. Un spectru nou de senzații, aceste vicii străvechi.

— Nu ştim despre ce vorbiți, spuse Susan.

— Iar jucați teatru, zise Simms râzând. N-are rost. Şi nici manevra asta prin care încercați să vă amestecați în mulțime. O să vă prind singuri destul de curând. Răbdarea mea e nesfârşită.

— Ia ziceți, interveni domnul Melton cu fața îmbujorată, tipul ăsta vă face probleme?

— E în regulă.

— Spuneți doar un cuvânt şi-i dau papucii.

Melton se întoarse să strige la colegii lui. În mijlocul râsetelor, domnul Simms continuă:

— Să revenim la subiect. O lună mi-a luat să vă dau de urmă prin oraşe şi târguri, iar ieri v-am studiat toată ziua ca să fiu sigur că sunteți voi. Dacă veniți cu mine în linişte, s-ar putea să vă scap fără pedeapsă, dacă sunteți de acord să vă întoarceți şi să lucrați la bomba cu hidrogen-plus.

— Nea ăsta vorbeşte despre ştiință la micul dejun! observă domnul Melton, care asculta cu jumătate de ureche.

Simms continuă imperturbabil:

— Gândiți-vă. Nu puteți scăpa. Dacă mă omorâți, o să vină alții după voi.

— Nu ştim despre ce vorbiți.

— Încetați! țipă Simms iritat. Folosiți-vă inteligența! Ştiți că nu putem să vă lăsăm să evadați. Şi altor indivizi din 2155 le-ar putea veni aceeaşi idee şi ar putea face ce faceți voi. Avem nevoie de oameni.

— Să lupte în războaiele voastre, spuse William în cele din urmă.

— Bill!

— E-n regulă, Susan. O să vorbim în condițiile impuse de el acum. Nu putem scăpa.

— Excelent, spuse Simms. Serios, sunteți amândoi incredibil de romantici... fuga voastră de responsabilități.

— Fugim de oroare.

— Prostii. E doar un război.

— Despre ce vorbiți acolo? întrebă domnul Melton.

Susan ar fi vrut să-i spună. Dar nu putea discuta decât generalități. Blocajul psihologic nu o lăsa. Generalități cum erau cele pe care le vorbeau acum Simms şi William.

— Despre *război,* spuse William. Jumătate din omenire moartă din cauza bombelor cu lepră!

— Cu toate astea, sublinie Simms, locuitorilor Viitorului le displace faptul că vă ascundeți pe o insulă tropicală, ca să zic aşa, în timp ce ei se prăvălesc în iad. Moartea iubeşte moartea, nu viața. Oamenilor care mor le place să ştie că şi alții mor odată cu ei. E o alinare să ştii că nu eşti singur în cuptor, în mormânt. Sunt gardianul resentimentului colectiv îndreptat împotriva dumneavoastră.

— Iată gardianul resentimentelor! spuse domnul Melton către companionii lui.

— Cu cât mă faceți să aştept mai mult, cu atât vă va fi mai greu. Avem nevoie de dumneavoastră pentru proiectarea bombei, domnule Travis. Întoarceți-vă acum şi scăpați de tortură. Altfel vă forțăm să lucrați, iar după ce terminați bomba, vom testa mai multe dispozitive noi şi complicate pe dumneavoastră, domnule.

— Am o propunere, spuse William. Mă întorc cu dumneata dacă soția mea rămâne aici, în viață, în siguranță, departe de război.

Domnul Simms se gândi.

— În regulă. Ne întâlnim în piață în zece minute. Mă luați în maşina dumneavoastră. Conduceți într-un loc pustiu. O să pun maşina timpului să ne ridice de acolo.

— Bill!

Susan îl ținea strâns de braț.

— Nu te opune, zise el uitându-se la ea. S-a aranjat.

Apoi către Simms:

— Încă un lucru. Azi-noapte puteai să intri peste noi în cameră şi să ne răpeşti. De ce n-ai făcut-o?

— Să zicem că m-am delectat, replică domnul Simms moale, trăgând din noul lui trabuc. Nu-mi surâde ideea să renunț la atmosfera asta minunată, la soarele ăsta, la vacanță. Îmi pare rău că trebuie să renunț la vin şi țigări. O, ce rău îmi pare! În piață, aşadar, în zece minute. Soția dumneavoastră va fi protejată şi poate rămâne aici atât cât doreşte. Luați-vă rămas-bun.

Domnul Simms se ridică şi ieşi.

— Pleacă domnul Lăudăroşenie! strigă domnul Melton către bărbatul care se îndepărta, apoi se întoarse şi se uită spre Susan. Hei! Cineva plânge. Nu se plânge la micul dejun. Păi aşa?

La nouă şi un sfert Susan stătea pe balconul camerei lor, privind în gol spre piața de dedesubt. Domnul Simms era acolo, stătea pe o bancă delicată de bronz cu picioarele încrucişate. Acesta muşcă vârful unui trabuc şi îl aprinse cu mare grijă.

Susan auzi huruitul unui motor, iar din susul străzii ieşi dintr-un garaj şi coborî încet, pe dealul pietruit, maşina condusă de William.

Maşina prinse viteză. Cincizeci, apoi şaizeci, apoi şaptezeci de kilometri la oră. Găinile se împrăştiară din calea ei.

Domnul Simms îşi scoase pălăria din panama albă şi-şi şterse fruntea rozalie. Îşi puse pălăria la loc pe cap, apoi văzu maşina.

Gonea cu o sută de kilometri la oră, direct spre piață.

— William! țipă Susan.

Maşina lovi bubuind bordura joasă a pieței, sări şi se repezi peste pavaj spre banca verde unde domnul Simms, căruia îi căzuse trabucul dintre degete, țipa îngrozit şi dădea din mâini. Maşina intră în el. Trupul lui zbură din ce în ce mai sus în aer, apoi căzu nebuneşte în stradă.

În marginea îndepărtată a pieței, cu o roată din față distrusă, maşina se opri. Oamenii o luaseră la fugă.

Susan intră în cameră şi închise uşile balconului.

Coborâră împreună treptele Palatului Oficial, braț la braț, albi la față, la ora douăsprezece.

— *Adiós, señor,* spuse primarul în spatele lor. *Señora.*

Se opriră în piață, unde mulțimea se strânsese în jurul sângelui.

— Vor vrea să te vadă din nou? întrebă Susan.

— Nu, am recapitulat povestea de mai multe ori. A fost un accident. Am pierdut controlul maşinii. Am şi plâns. Dumnezeu ştie că trebuia să mă descarc cumva. Am *simțit* nevoia să plâng. Urăsc faptul că a trebuit să-l omor. N-am vrut niciodată să fac aşa ceva.

— Nu vei fi acuzat?

— Au discutat despre asta, dar nu. Am vorbit mai repede decât ei. M-au crezut. A fost un accident. Şi gata.

— Unde mergem? Ciudad de México? Uruapan?

— Maşina e în service. O să fie gata la patru după-amiază. Apoi plecăm naibii de aici.

— O să fim urmăriți? Simms lucra singur?

— Nu ştiu. Cred că o să avem un mic avantaj față de ei.

Echipa de filmare ieşea din hotel chiar când cei doi soți se apropiau. Domnul Melton se grăbi spre ei încruntat:

— Hei, am auzit ce s-a întâmplat. Ce nenorocire. E totul în regulă acum? Vreți să vă luați gândul de la ce s-a

întâmplat? Facem nişte filmări în susul străzii. Dacă vreți să priviți, sunteți bine-veniți. Haideți, o să vă facă bine.

Se duseră.

Stătură pe strada cu piatră cubică în timp ce era pregătită camera de filmare. Susan se uită la drumul care mergea în jos, la autostrada care se îndrepta spre Acapulco şi spre mare, pe lângă piramide, ruine şi târguleţe cu case din chirpici cu ziduri galbene, albastre, purpurii, cu flori înflăcărate de *bougainvillea*, şi se gândi: „O să pornim la drum, o să călătorim în grupuri, amestecați în mulțime, în piețe, în holuri, o să mituim poliția să doarmă pe-aproape, o să punem încuietori duble, dar tot timpul vom fi în mulțime, n-o să fim niciodată singuri de-acum înainte, întotdeauna o să ne fie teamă că persoana care trece pe lângă noi poate fi un alt Simms. Nu vom şti niciodată dacă i-am păcălit şi i-am lăsat în urmă pe Căutători. Iar înainte, în Viitor, vor aştepta să fim aduşi înapoi, ne vor aştepta cu bombele lor care să ne ardă şi cu bolile lor care să ne descompună, cu poliția lor care să ne spună să ne rostogolim, să ne răsucim şi să sărim prin cerc! O să tot alergăm prin păduri şi n-o să ne oprim niciodată, n-o să mai dormim niciodată liniştiți, cât vom trăi.“

Se adunaseră mai mulți oameni să vadă cum se face un film. Iar Susan privea mulțimea şi străzile.

— Vezi pe cineva suspect?

— Nu. Cât e ceasul?

— Trei. Maşina cred că-i aproape gata.

Proba de filmare se termină la trei patruzeci şi cinci. Coborâră cu toții la hotel, vorbind. William trecu pe la atelier.

— Maşina o să fie gata la şase, spuse el îngrijorat când ieşi.

— Dar nu mai târziu de atât, sper?

— O să fie gata, nu îți face griji.

În holul hotelului se uitară împrejur după alte persoane care călătoreau singure, bărbați care să semene cu domnul

Simms, cu tunsori noi, cu prea mult fum de țigară în jurul lor, dați cu prea mult parfum, dar holul era gol. Urcând scările, domnul Melton spuse:

– Ei bine, a fost o zi lungă şi grea. Cine vrea să-i pună capac? Voi, oameni buni? Martini? Bere?

— Una, poate.

Toată lumea se înghesui în camera domnului Melton şi începu să bea.

— Fii cu ochii pe ceas, spuse William.

Timp, îşi zise Susan. De-ar fi avut timp. Tot ce-şi dorea era să stea în piață cât era ziua de lungă, o zi strălucitoare de octombrie, fără nicio grijă ori gând, cu soarele mângâindu-i fața şi brațele, cu ochii închişi, zâmbind căldurii, şi să nu se mişte niciodată. Să doarmă sub soarele mexican, să doarmă un somn neagitat şi fericit vreme de multe, multe zile...

Domnul Melton desfăcu şampania.

— Pentru o doamnă foarte frumoasă, suficient de drăguță pentru filme, spuse el toastând pentru Susan. Aş putea chiar să vă invit să dați o probă.

Ea râse.

— Vorbesc serios, spuse Melton. Sunteți foarte atrăgătoare. V-aş putea face star de cinema.

— Şi să mă duceți la Hollywood? strigă Susan.

— Să plecați naibii din Mexic, da!

Susan îi aruncă o privire lui William, iar acesta ridică o sprânceană şi încuviință din cap. Ar fi fost o schimbare de decor, veşminte, scenă, nume, poate; şi ar fi călătorit cu încă opt persoane, o pavăză bună pentru orice interferență din partea Viitorului.

— Sună minunat, spuse Susan.

Simțea deja şampania. După-amiaza trecea pe nesimțite; totul se învârtea în jurul ei. Se simțea în siguranță, se simțea bine, plină de viață şi cu adevărat fericită pentru prima dată după mulți ani.

— Pentru ce fel de film ar fi potrivită soția mea? întrebă William umplându-şi din nou paharul.

Melton o evaluă pe Susan. Grupul se opri din râs şi ascultă.

— Ei bine, mi-ar plăcea o poveste cu suspans, spuse Melton. Una despre un bărbat şi soția lui, cum sunteți voi.

— Continuați.

— Ceva cu un război, poate, spuse regizorul, studiind culoarea băuturii din paharul ridicat în lumina soarelui.

Susan şi William îl ascultau.

— O poveste despre un bărbat şi soția lui, care trăiesc într-o căscioară, pe o străduță din anul 2155, poate, spuse Melton. Asta-i aşa, ce-mi vine acum, înțelegeți. Dar bărbatul şi femeia au de înfruntat în acel an un război teribil, bombe cu hidrogen super-plus, cenzură, moarte şi – aici e şmecheria – evadează în Trecut, urmați de un individ pe care ei îl cred rău, dar care încearcă doar să le arate care le e datoria.

William scăpă paharul pe podea.

Domnul Melton continuă:

— Şi acest cuplu se lipeşte de o echipă de filmare în care ajunge să aibă încredere. Unde-s mulți, puterea creşte, îşi spun ei.

Susan se lăsă să alunece pe un scaun. Toți îl priveau pe regizor. Acesta sorbi o înghițitură mică de vin.

— Ah, ce vin bun. Ei bine, bărbatul şi femeia nu realizează cât de importanți sunt ei pentru Viitor. Bărbatul, mai ales, e esențial pentru un nou metal pentru bombe. Deci Căutătorii, să le spunem aşa, nu precupețesc nicio cheltuială ori efort pentru a-i găsi, a-i captura şi a-i lua acasă pe cei doi, odată ce-i pot prinde complet singuri, într-o cameră de hotel, unde nu-i vede nimeni. Strategie. Căutătorii operează singuri sau în grupuri de opt. Una din două, cumva tot ajung la ei. Nu crezi că ar fi un film minunat, Susan? Tu nu, Bill? întrebă domnul Melton, terminându-şi băutura.

Susan şedea cu privirea ațintită în față.

— Vreți ceva de băut? spuse domnul Melton.

Will scoase arma şi trase de trei ori. Unul dintre indivizi căzu, iar ceilalți săriră pe el. Susan țipă. O mână îi astupă gura. Acum arma era pe jos, iar William se zbătea să scape.

Domnul Melton spuse:

— Te rog...

Stătea în acelaşi loc ca mai înainte, cu sânge pe degete:

— Să nu înrăutățim lucrurile.

Cineva izbi în uşa dinspre hol.

— Lăsați-mă să intru!

— Directorul, spuse domnul Melton sec şi smuci din cap. Să ne grăbim!

— Lăsați-mă să intru! Chem poliția!

Susan şi William se uitară rapid unul la celălalt, apoi la uşă.

— Directorul vrea să intre, spuse domnul Melton. Repede!

O cameră fu trasă în față. Lumina ei albastră umplu instantaneu întreaga încăpere. Conul ei se lărgi, iar persoanele din grup dispărură una câte una.

— Repede!

Chiar în clipa de dinainte de a dispărea, Susan văzu prin fereastră pământul verde şi pereții mov, galbeni, albaştri şi stacojii, drumul de piatră curgând ca un râu, un bărbat călărind un măgăruş spre colinele domoale, un băiat bând Orange Crush, şi parcă simți şi gustul dulce al sucului. Văzu, de asemenea, un bărbat cu o chitară stând sub un copac răcoros din piață, şi îşi putu simți mâna pe strune. Văzu marea în depărtare, marea cea albastră şi liniştită, pe care o putu simți rostogolindu-se şi luând-o cu ea.

Apoi dispăru. Soțul ei dispăruse şi el.

Uşa se deschise larg. Directorul şi personalul năvăliră înăuntru.

Camera era goală.

— Dar erau aici! I-am văzut intrând, iar acum... au dispărut! strigă directorul. Ferestrele au gratii de fier. Nu puteau să iasă pe-acolo!

În acea după-amiază târzie fu chemat preotul, iar ei deschiseră din nou camera şi o aerisiră. Îl puseră pe preot să stropească cu apă sfinţită în fiecare colţ şi să binecuvânteze.

— Ce facem cu astea? întrebă servitoarea.

Arătă spre dulap, unde se aflau şaizeci şi şapte de sticle de lichior, coniac, *crème de cacao*, absint, vermut, tequila, o sută şase cartuşe de ţigări turceşti şi o sută nouăzeci şi opt de cutii galbene cu havane de cincizeci de cenţi bucata...

VIZITATORUL

Saul Williams se trezi. Era o dimineață liniştită. Se uită plictisit în afara cortului şi se gândi cât de departe era Pământul. La milioane de kilometri, îşi zise el. Dar n-aveai ce face. Plămânii ți-erau plini de „rugina sângelui" şi tuşeai tot timpul.

În această dimineață, Saul se sculă la ora şapte. Era un bărbat înalt, deşirat, slăbit de boală. Pe Marte era o dimineață liniştită, platoul mării moarte era plat şi tăcut – nu bătea niciun vânt. Soarele era limpede şi rece pe cerul gol. Se spălă pe față şi mâncă micul dejun.

După aceea îşi dori foarte mult să fie înapoi pe Pământ. De-a lungul zilei încercă în toate felurile posibile să se întoarcă la New York. Uneori, dacă stătea drept şi-şi ținea mâinile într-un anume fel, reuşea. Aproape că putea mirosi New Yorkul. De cele mai multe ori însă îi era imposibil.

Mai târziu, Saul încercă să moară. Se întinse pe nisip şi-i spuse inimii să se oprească. Aceasta continuă să bată. Se imagină sărind de pe o stâncă sau tăindu-şi venele, dar îi veni să râdă – ştia că îi lipsea curajul pentru un astfel de gest.

„Poate că, dacă închid ochii strâns şi mă gândesc intens la asta, adorm şi n-o să mă mai trezesc", îşi zise el. Încercă. Se trezi după o oră, cu gura plină de sânge. Se ridică, scuipă sângele şi îi fu foarte milă de el. Rugina asta a sângelui îți umplea gura şi nasul, îți curgea din urechi, de sub unghii şi îi lua un an să te omoare. Singurul leac era să fii urcat într-o rachetă şi trimis în exil pe Marte. Pe Pământ

nu fusese descoperit niciun tratament, iar dacă rămâneai acolo îi contaminai şi pe alții şi le aduceai moartea. Aşa că iată-l aici, singur, sângerând întruna.

Ochii lui Saul se îngustară. În depărtare, lângă ruina unui oraş vechi, văzu un alt bărbat întins pe o pătură murdară.

Când se apropie de el, bărbatul de pe pătură se foi fără vlagă.

— Salut, Saul, spuse el.

— O nouă dimineață, zise Saul. Dumnezeule, ce singur sunt!

— E blestemul ruginiților, spuse bărbatul de pe pătură, fără să se mişte, foarte palid; arăta ca şi cum ar fi putut dispărea dacă l-ai fi atins.

— Pe Dumnezeu că mi-aş dori, spuse Saul uitându-se în jos la el, să fii măcar în stare să vorbeşti. De ce intelectualii nu se îmbolnăvesc niciodată de rugina sângelui şi nu vin aici, sus?

— E o conspirație împotriva ta, Saul, zise bărbatul închizând ochii, prea epuizat ca să-i țină deschişi. Odinioară am avut tăria de a fi un intelectual. Acum gânditul e o meserie.

— Dacă am putea vorbi măcar, spuse Saul Williams.

Celălalt bărbat ridică din umeri indiferent.

— Vino mâine. Poate o să am destulă putere să vorbesc despre Aristotel. O să încerc. Serios.

Bărbatul se acoperi cu pătura ponositä. Deschise un ochi.

— Adu-ți aminte, cândva am vorbit despre Aristotel, acum şase luni, când am avut ziua aia bună.

— Mi-amintesc, spuse Saul fără să asculte – privea marea moartă. Mi-aş dori să fiu la fel de bolnav ca tine, atunci poate nu m-ar mai interesa să fiu un intelectual. Poate aş avea puțină linişte.

— Peste vreo şase luni o să-ți fie şi ție la fel de rău, zise muribundul. Atunci n-o să-ți mai pese decât de somn şi

iar somn. Somnul o să fie pentru tine ca o femeie. O să te întorci mereu la ea, pentru că e plină de energie, bună şi credincioasă, se poartă bine cu tine, şi tot aşa. O să te trezeşti numai ca să te poți gândi cum să adormi la loc. E un gând agreabil.

Vocea bărbatului nu era mai mult decât o şoaptă. Acum tăcea şi nu i se auzea decât respirația uşoară.

Saul se îndepărtă.

De-o parte şi de alta a mării moarte, asemenea unor sticle goale aduse la mal de valuri de mult dispărute, se aflau trupurile ghemuite ale oamenilor care dormeau. Saul îi vedea înşirați de-a lungul țărmului mării secate. Unul, doi, trei – toți dormeau singuri, majoritatea mai bolnavi decât el, fiecare cu mica lui rezervă secretă de mâncare, fiecare închis în sine, pentru că orice interacțiune era epuizantă, iar somnul era bun.

La început se strânseseră câteva nopți în jurul focurilor de tabără comune. Şi vorbiseră cu toții despre Pământ. Era singurul lucru despre care vorbeau. Pământul şi modul în care curgeau pâraiele în orăşele, gustul plăcintei cu căpşune făcută în casă şi felul în care arăta New Yorkul dimineața devreme, când veneai cu feribotul de Jersey prin vântul sărat.

„Vreau să fiu pe Pământ“, îşi zise Saul. „Vreau atât de mult, că mă doare. Vreau ceva ce nu voi mai putea să am vreodată. Şi ceilalți vor acelaşi lucru şi-i doare că nu-l au. Mai mult decât îmi doresc mâncare, o femeie sau orice altceva, vreau pur şi simplu să fiu pe Pământ. Boala asta te ține departe de femei, la ce bun să vrei o femeie. Dar Pământul, da. Pământul e pentru minte, nu pentru trupul slăbit.“

Metalul strălucitor scăpără pe cer.

Saul privi în sus.

Metalul strălucitor scăpără din nou.

După un minut, racheta se aşează pe fundul mării. O valvă se deschise şi ieşi un bărbat încărcat cu bagaje. Îl însoțeau

alți doi bărbați în costume de protecție cu germicide. Scoteau lăzi mari cu mâncare şi-i montau un cort.

Un minut mai târziu, racheta reveni pe cer. Exilatul rămase singur.

Saul începu să alerge. Nu mai alergase de câteva săptămâni şi era foarte obositor, dar alergă şi strigă.

— Salut, salut!

Tânărul îl măsură din ochi pe Saul când acesta ajunse lângă el.

— Salut. Deci ăsta este Marte. Mă numesc Leonard Mark.

— Eu sunt Saul Williams.

Dădură mâna. Leonard Mark era foarte tânăr – numai optsprezece ani; foarte blond, cu fața rozalie, ochii albaştri şi plin de energie, în ciuda bolii.

— Cum mai e prin New York? întrebă Saul.

— Uite-aşa, răspunse Leonard Mark privindu-l.

New Yorkul crescu din deşert, un oraş făcut din piatră şi bătut de vânturile lunii martie. Neoanele explodau în culori electrice. Taxiurile galbene alunecau în noapte. Podurile se ridicau şi remorcherele cântau în porturi la miezul nopții. Cortinele se ridicau pentru musicalurile pline de paiete.

Saul îşi puse repede mâinile pe cap.

— Opreşte-te, opreşte-te! strigă el. Ce se întâmplă cu mine? Ce e în neregulă cu mine? Înnebunesc!

Frunzele înmugureau în copacii din Central Park, verzi şi proaspete. Îşi apăsă palmele pe frunte.

— Nu se poate!

— Se poate, spuse Leonard Mark.

Turnurile New Yorkului dispărură. Înapoi pe Marte. Saul stătea pe fundul mării secate, privindu-l extenuat pe tânărul nou-venit.

— Tu, spuse el, arătându-l cu mâna pe Leonard Mark. Tu ai făcut-o. Ai făcut-o cu mintea ta.

— Da, zise Leonard Mark.

Stătură tăcuți unul în fața celuilalt. În cele din urmă, tremurând, Saul prinse mâna celuilalt exilat şi i-o scutură de mai multe ori cu putere, spunând:

— O, cât mă bucur că eşti aici. Nu ştii cât de bucuros sunt!

Îşi băură cafeaua brună şi gustoasă din căni de tinichea. Era amiază. Stătuseră de vorbă toată dimineața.

— Şi puterea asta a ta? întrebă Saul fără să-şi ia privirea de la tânărul Leonard Mark.

— E pur şi simplu ceva cu care m-am născut, spuse Mark uitându-se în cană. Mama a fost de față când a explodat Londra în '57. Eu m-am născut zece luni mai târziu. Nu ştiu cum poți numi puterea mea. Telepatie şi transfer al gândurilor, presupun. Aveam un număr de spectacol, călătoream prin toată lumea. Miracolul minții lui Leonard Mark, scriau pe afişe. Nu duceam lipsă de mai nimic. Majoritatea oamenilor credeau că-s un şarlatan. Ştii cum sunt priviți cei din lumea spectacolului. Numai eu ştiam că-s de-adevăratelea, dar nu lăsam pe nimeni să ştie. Era mai sigur să nu se ducă vorba prea mult. Evident, câțiva dintre prietenii apropiați ştiau că puterea mea e *adevărată*. Mă pricep să fac mai multe lucruri care o să-mi fie de folos aici, pe Marte.

— Pe mine m-ai băgat în sperieți, spuse Saul, ținând cana nemişcată în mână. Când New Yorkul a răsărit aşa din pământ, am crezut că am înnebunit.

— E o formă de hipnoză care afectează simultan toate organele senzoriale: ochi, urechi, nas, gură, piele, tot. Ce ți-ar plăcea cel mai mult să faci acum?

Saul lăsă cana jos. Încercă să-şi țină mâinile cât mai nemişcate. Îşi umezi buzele.

— Mi-ar plăcea să mă scald în apele unui pârâiaş din Mellin Town, Illinois, ca atunci când eram copil. Mi-ar plăcea să fiu despuiat şi să înot.

— Bine, spuse Leonard Mark şi îşi mişcă foarte puțin capul.

Saul căzu pe spate în nisip, cu ochii închişi.

Leonard Mark şezu şi se uită la el.

Saul stătea întins pe nisip. Din când în când mâinile i se mişcau, îi tresăreau surescitate. Gura i se deschidea spasmodic; îi ieşeau sunete din gâtul care se relaxa şi se contracta.

Saul începu să îşi mişte lent brațele, în afară şi înapoi, în afară şi înapoi, gâfâind cu capul într-o parte; brațele lui brăzdau lent aerul cald, stârnind nisipul de sub el, în timp ce corpul i se rostogolea încet.

Leonard Mark îşi termină de băut cafeaua în linişte. În timp ce bea, îşi ținea privirea ațintită asupra lui Saul, care se mişca şi şoptea, întins pe fundul mării moarte.

— În regulă, spuse Leonard Mark.

Saul se ridică frecându-şi fața.

După o clipă îi spuse lui Leonard Mark:

— Am văzut pârâul. Am alergat de-a lungul malului şi mi-am scos hainele, spuse el cu răsuflarea tăiată şi cu un zâmbet neîncrezător. M-am aruncat în valuri şi am înotat de jur împrejur!

— Mă bucur, zise Leonard Mark.

— Uite! spuse Saul şi îşi bagă mâna în buzunar, de unde scoase ultima lui bucată de ciocolată. Asta-i pentru tine.

— Ce-i asta? întrebă Leonard Mark uitându-se la dar. Ciocolată? Prostii, eu nu fac asta ca să primesc ceva în schimb. O fac pentru că te pot face fericit. Pune chestia aia înapoi în buzunar până nu o prefac într-un şarpe cu clopoței care să te muşte.

— Mulțumesc, mulțumesc! zise Saul şi puse ciocolata deoparte. Nici nu ştii cât de plăcută a fost apa.

Apucă ibricul cu cafea şi întrebă:

— Mai vrei?

În timp ce turna cafeaua, Saul îşi închise pentru o clipă ochii.

Îl am pe Socrate aici, cugetă el; pe Socrate şi pe Platon, pe Nietzsche şi pe Schopenhauer. După cum vorbeşte, omul ăsta e un geniu. Judecând după talentul pe care îl are, e incredibil! Ce mai zile lungi şi uşoare şi ce nopți nemaipomenite şi pline de discuții o să avem. Nu o să fie deloc un an rău. Nici pe jumătate.

Vărsă cafeaua.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Saul însuşi era confuz, surprins.

„O să fim în Grecia“, îşi zise el. „În Atena. O să fim în Roma, dacă vrem, atunci când vom studia scriitorii romani. O să stăm în Partenon şi pe Acropole. Nu vor fi numai discuții, va exista şi un loc în care să stăm. Omul ăsta poate face asta. Are puterea să o facă. Atunci când vom discuta despre piesele lui Racine, Mark poate să creeze pentru mine o scenă şi actori, şi toate celelalte lucruri. Dumnezeule, niciodată viața nu a fost mai frumoasă! E mult mai bine să fii bolnav şi să te afli aici decât să fii sănătos pe Pământ şi să n-ai aceste posibilități. Câți oameni au văzut vreodată o tragedie greacă jucată într-un amfiteatru grecesc în anul 31 î.H.?

Şi dacă îl rog, calm şi serios, oare omul acesta va lua înfățişarea lui Schopenhauer, pe a lui Darwin sau pe a lui Bergson, sau pe a celorlați gânditori ai vremii...? Da, de ce nu? Să şezi la vorbă chiar cu Nietzsche, cu Platon însuşi...!“

Un singur lucru nu era în regulă. Saul simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

Ceilalți oameni. Ceilalți bolnavi aflați pe fundul acestei mări moarte.

În depărtare, bărbații se mişcau, veneau către ei. Văzuseră racheta fulgerând, aterizând, lăsând un pasager. Acum veneau încet, dureros, să-l întâmpine pe nou-venit.

Lui Saul îi era frig.

— Uite ce e, Mark, spuse el, cred că ar fi mai bine să pornim spre munți.

— De ce?

— Îi vezi pe oamenii ăia venind? Unii dintre ei sunt nebuni.

— Serios?

— Da.

— Au ajuns aşa din cauza izolării şi a celorlalte lucruri?

— Da, asta e. Ar fi mai bine să pornim.

— Nu par foarte periculoşi. Se mişcă încet.

— Ai fi surprins.

Mark se uită la Saul şi-l întrebă:

— De ce tremuri?

— N-avem timp de vorbă, spuse Saul ridicându-se iute. Haide. Nu-ți dai seama ce-o să se întâmple odată ce-ți descoperă talentul? Vor începe să se lupte pentru tine. Se vor omorî unul pe celălalt – chiar şi pe tine – pentru dreptul de a te stăpâni.

— O, dar eu nu aparțin nimănui, spuse Leonard Mark şi se uită la Saul.

— Nu. Nici măcar ție.

Saul smuci din cap.

— Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva.

— Serios? zise Mark râzând.

— N-avem timp de ceartă, răspunse Saul clipind, cu obrajii arzând. Să mergem!

— Nu vreau. O să stau aici până ce apar oamenii ăia. Eşti un pic prea posesiv. Viața mea îmi aparține.

Saul simți o urâciune în el. Fața începu să i se schimonosească.

— Ai *auzit* ce am spus.

— Ce iute te-ai transformat din prieten în duşman, observă Mark.

Saul se repezi să-l lovească. Era o lovitură rapidă, care cobora spre Mark fără ezitare.

Mark se dădu în lături râzând.

— Ba n-o să mă loveşti!

Erau în centrul pieței Times Square. Maşinile vâjâiau înspre ei, claxonând. Clădirile se năpusteau în sus, fierbinți, în aerul albastru.

— E o minciună! țipă Saul împleticindu-se sub impactul vizual. Pentru numele lui Dumnezeu, Mark, nu face asta! Sosesc oamenii. O să fii ucis!

Mark şedea pe caldarâm, râzând de gluma pe care o făcuse.

— Lasă-i să vină. Îi pot duce de nas pe toți!

New Yorkul îl tulburase pe Saul. Oraşul era făcut să te tulbure – era făcut să-i distragă atenția cu frumusețea lui profană, după atâtea luni departe de el. În loc să-l atace pe Mark, nu putu decât să se oprească, absorbind peisajul ciudat, dar familiar.

Îşi închise ochii.

— Nu.

Se prăvăli înainte, trăgându-l pe Mark după el. Claxoanele îi țipară în urechi. Frânele scârțâiră violent. Saul îl lovi pe Mark în bărbie.

Se făcu linişte.

Mark zăcea pe fundul mării.

Saul îl luă în brațe pe băiat, care îşi pierduse cunoştința, şi începu să alerge cu dificultate.

New Yorkul dispăruse. Rămăsese numai tăcerea profundă a mării moarte. Bărbații îi încercuiau. Se îndreptă spre coline cu povara lui prețioasă – cu New Yorkul, cu câmpiile verzi, cu primăverile proaspete şi cu vechii prieteni – în brațe. Căzu o dată şi se chinui să se ridice. Nu se opri din alergat.

Peştera se scufundă în noapte. Vântul intra şi ieşea făcând micul lor foc să tremure, împrăştiind cenuşa.

Mark deschise ochii. Era legat cu frânghii şi rezemat de peretele uscat al peşterii, cu faţa spre flăcări.

Saul mai puse un băţ pe foc, aruncând din când în când priviri spre intrarea în peşteră, cu nervozitatea unei pisici.

— Eşti un prost.

Saul tresări.

— Da, spuse Mark, eşti un prost. Ne vor găsi. Şi dacă ar trebui să ne vâneze şase luni, tot ne vor găsi. Au văzut New Yorkul de la distanţă, ca un miraj. Şi ne-au zărit pe noi în mijlocul oraşului. E deplasat să crezi că nu vor fi curioşi şi nu ne vor lua urma.

— Atunci o să merg mai departe cu tine, spuse Saul privind fix în foc.

— Iar ei vor veni după noi.

— Taci din gură!

Mark zâmbi.

— Aşa vorbeşti cu soţia ta?

— Ai auzit ce-am spus!

— O, ce căsnicie frumoasă e asta... lăcomia ta şi înzestrarea mea mentală. Ce vrei să vezi acum? Să-ţi mai arăt câteva scene din copilăria ta?

Saul simţea cum îi transpiră fruntea. Nu ştia dacă bărbatul glumea sau vorbea serios...

— Da, spuse el.

— În regulă, zise Mark. Priveşte!

În pietre izbucniră flăcări. Sulful îl înecă. Mine de pucioasă explodară, iar bubuiturile zgâlţâiră peştera. Ridicându-se, Saul tuşi şi se poticni, ars, veştejit de iad!

Iadul dispăru. Peştera reapăru în jurul lor.

Mark râdea.

Saul stătea deasupra lui.

— Tu! spuse el cu răceală, aplecându-se.

— La ce altceva te aşteptai? strigă Mark. Când sunt legat, transportat, transformat în mireasa intelectuală a unui om înnebunit de singurătate... Crezi că îmi face plăcere?

— Te dezleg dacă promiți să nu fugi.

— Nu pot să promit aşa ceva. Sunt liber. Nu aparțin nimănui.

Saul îngenunche.

— Dar *trebuie* să aparții, auzi? *Trebuie* să aparții. Nu te pot lăsa să pleci!

— Dragul meu, cu cât spui mai multe lucruri dintr-astea, cu atât mă îndepărtez mai tare. Dacă ai fi fost cât de puțin rațional şi ai fi făcut lucrurile inteligent, am fi fost prieteni. M-aş fi bucurat să-ți fac aceste mici favoruri hipnotice. În fond, nu e nicio problemă pentru mine să le aduc la viață. E chiar nostim, serios. Dar ai zbârcit-o. M-ai vrut numai pentru tine. Te-ai temut că ceilalți mă vor îndepărta de tine. O, cum te-ai înşelat. Am suficientă forță pentru a-i menține pe toți fericiți. Ați fi putut să mă împărțiți ca pe o bucătărie comună. M-aş fi simțit cam ca un zeu printre copii, fiind bun, făcând favoruri în schimbul cărora mi-ați fi putut aduce mici daruri, mai ales bucățele gustoase de mâncare.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! zise Saul plângând. Dar îi cunosc prea bine pe oamenii ăia.

— Eşti diferit de ei în vreun fel? Nu prea! Ieşi şi vezi dacă vin. Cred că am auzit un zgomot.

Saul alergă. În gura peşterii, îşi făcu mâna streaşină la ochi şi cercetă râpa cufundată în noapte. Umbre abia vizibile se agitau în întuneric. Era oare numai vântul cel care mişca smocurile rătăcite de iarbă? Începu să tremure – un tremurat uşor şi dureros.

— Nu văd nimic, spuse Saul şi se întoarse în peştera goală.

Se holbă la vatră.

— Mark!

Mark dispăruse.

Nu era decât peştera – plină de stânci, de bolovani, de pietriş, cu focul singuratic care pâlpâia şi vântul care suspina. Iar Saul stătea acolo, neîncrezător şi înghețat de frică.

— Mark! Mark! Întoarce-te!

Omul se eliberase încet şi atent din strânsoare şi, pretinzând că auzise alți oameni apropiindu-se, fugise. Dar unde?

Peştera era adâncă, dar se termina cu un perete fără nicio spărtură. Iar Mark nu ar fi putut să se furişeze pe lângă el în noapte. Atunci cum făcuse?

Saul păşi în jurul focului. Îşi trase cuțitul şi se apropie de un bolovan mare rezemat de peretele peşterii. Zâmbind, înțepă bolovanul cu cuțitul, apoi, bătu uşor cu lama acestuia în el. După care îşi luă avânt pentru a-l înfige în bolovan.

— Stai! strigă Mark.

Bolovanul dispăru. Mark era acolo.

Saul puse cuțitul deoparte. Focul îi juca pe obraji. In privire i se citea nebunia.

— N-ai reuşit, şopti el.

Se aplecă, îl prinse pe Mark de gât şi începu să strângă. Mark nu spunea nimic, dar se mişca inconfortabil în strânsoare, cu ochii ironici ce-i comunicau lui Saul lucruri pe care acesta le ştia.

Dacă mă omori, spunea privirea, unde se vor duce toate visurile tale?

Dacă mă omori, unde vor fi toate pâraiele şi păstrăvii din pâraie?

Omoară-mă, omoară-l pe Platon, omoară-l pe Aristotel, omoară-l pe Einstein, da, omoară-ne pe toți!

Dă-i înainte, strangulează-mă. Te provoc.

Degetele lui Saul se desprinseră de gâtul lui Mark.

În gura peşterii se mişcau umbre.

Cei doi îşi întoarseră capetele.

Ceilalți bărbați sosiseră. Erau cinci la număr. Epuizați de atâta mers, gâfâiau, aşteptând în cercul exterior de lumină.

— Bună seara, spuse Mark râzând. Intrați, intrați, domnilor!

Certurile şi răutăţile continuară până în zori. Mark şedea printre oamenii cu priviri duşmănoase, frecându-şi încheieturile proaspăt eliberate din strânsoare. Crease o sală de conferinţe cu lambriuri de mahon şi o masă de marmură la care şedeau cu toţii, bărbaţi ridicol de bărboşi, duhnind cumplit, transpiraţi şi lacomi, cu ochii aţintiţi pe comoara lor.

— Putem rezolva în felul următor, spuse Mark în cele din urmă. Fiecare dintre voi o să aveţi alocate anumite ore în anumite zile în care să ne întâlnim. O să vă tratez pe toţi la fel. O să fiu proprietatea oraşului, liber să vin şi să plec. E destul de corect. Cât despre Saul, el e în perioada de probă. Dacă dovedeşte că mai poate fi o persoană civilizată, o să-i ofer un tratament sau două. Până atunci, nu vreau să mai am de-a face cu el.

Ceilalţi exilaţi rânjiră la Saul.

— Îmi pare rău, spuse Saul. Nu ştiu ce m-a apucat. Acum sunt în regulă.

— O să vedem, zise Mark. Să aşteptăm o lună, da?

Ceilalţi bărbaţi rânjiră la Saul.

Acesta nu zise nimic. Şedea şi privea fix în podeaua peşterii.

— Ia să vedem, continuă Mark. Lunea e ziua ta, Smith.

Smith încuviinţă.

— Marţea o să îl iau pe Peter de-acolo, timp de vreo oră.

Peter încuviinţă.

— Miercurea o să termin cu Johnson, Holtzman şi Jim.

Ceilalţi trei bărbaţi se priviră.

— În restul săptămânii mă lăsaţi absolut singur, auziţi? le spuse Mark. Mai bine mai puţin decât deloc. Dacă nu vă supuneţi, nu vă dau nimic.

— Poate că o să te *facem* să ne dai, zise Johnson privind la ceilalţi. Ştiţi ce, suntem cinci contra unu. Putem să-l obligăm să facă orice vrem. Dacă ne asociem, putem obţine ceva grozav.

— Nu fiți idioți, îi preveni Mark.

— Lăsați-mă să vorbesc, reluă Johnson. Acest om ne spune nouă ce urmează să facă. De ce să nu-i spunem *noi* lui ce trebuie să facă? Suntem mai mari decât el, nu? Şi ne mai şi amenință că nu o să presteze. Ia lăsați-mă să-i vâr o aşchie de lemn pe sub unghiile de la picioare şi să-i ard nițel degetele cu o pilă de oțel, atunci să vedem dacă trece la treabă! Vreau să ştiu şi eu de ce să nu avem spectacole în fiecare noapte din săptămână?

— Nu-l ascultați, spuse Mark. E nebun. Nu vă puteți încrede în el. Ştiți ce-o să facă, nu? O să vă prindă nepregătiți, unul câte unul, şi-o să vă omoare. Da, o să vă omoare pe toți, pentru ca atunci când termină să fie singur – doar el cu mine! Astfel de om este.

Bărbații care-l ascultau clipiră – întâi la Mark, apoi la Johnson.

— La drept vorbind, niciunul dintre voi nu poate avea încredere în ceilalți, zise Mark. Conferința asta e inutilă. În clipa în care v-ați întors spatele, unul dintre însoțitori o să vă omoare. Îndrăznesc să spun că până la sfârşitul săptămânii veți fi toți morți sau pe moarte.

Un vânt rece suflă în încăperea cu mahon. Aceasta începu să se destrame şi redeveni peşteră. Mark era obosit de farsa lui. Masa de marmură pleoscăi, şiroi şi se evaporă.

Bărbații se priviră suspicioşi, cu ochi mici şi strălucitori ca ai animalelor. Vorbele rostite de Mark erau adevărate. Îşi puteau imagina ce aveau să facă în zilele care urmau: se vor ataca unul pe celălalt, se vor omorî, până ce ultimul norocos rămânea să se bucure de comoara intelectuală care mergea printre ei.

Saul îi privi şi se simți singur şi neliniştit. Odată ce ai făcut o greşeală, e atât de greu să o recunoşti, să mergi înapoi, să o iei de la început. Greşeau cu *toții*. Rătăciseră atâta amar de vreme. Acum erau mai mult decât rătăciți.

— Şi, ca lucrurile să fie şi mai grave, spuse Mark în cele din urmă, unul dintre voi are o armă. Restul aveți numai cuțite. Dar unul dintre voi, ştiu eu, are o armă.

Toți săriră în sus.

— Căutați! zise Mark. Găsiți-l pe cel cu arma, sau sunteți cu totii morti!

Asta le puse capac. Bărbații se năpustiră unul asupra celuilalt, neştiind pe cine să scotocească primul. Mâinile înşfăcară, se auziră strigăte, iar Mark îi privi mulțumit.

Johnson se dădu înapoi pipăindu-şi jacheta.

— În regulă, spuse el. Puteți să încetați acum! Uite-aci, Smith.

Îl împuşcă pe Smith în piept. Acesta căzu. Ceilalți bărbați începură să urle şi se împrăştiară. Johnson ochi şi mai trase de două ori.

— Opreşte-te! țipă Mark.

New Yorkul se înălță în jurul lor, ieşind din piatră, din peşteră, din cer. Soarele sclipi pe turnurile înalte. Metroul suspendat tună, remorcherele răsunară în port. Doamna cea verde privea peste golf, cu o torță în mână.

— Uitați-vă, nebunilor! spuse Mark.

Central Park explodă în constelații de flori de primăvară. Vântul suflă peste ei un val de mirosuri de iarbă proaspăt tăiată.

Iar în centrul New Yorkului, bărbații se poticniră uluiți. Johnson trase cu arma de încă trei ori. Saul se năpusti asupra lui. Îl lovi pe Johnson, îl trânti pe asfalt, îi smulse arma şi o aruncă. Aceasta se descărcă din nou.

Bărbații încetară să se mai mişte.

Stăteau în picioare. Saul zăcea peste Johnson. Cei doi încetară să se mai lupte.

Era o linişte teribilă. Bărbații priveau nemişcați. New Yorkul se scufundă în mare. Cu şuier, bulbuci, suspine; cu un plânset al metalului năruit şi al timpului străvechi,

structurile uriaşe se înclinară, se încovoiară, se scurseră, se prăbuşiră.

Mark stătea în picioare între clădiri. Şi apoi, ca o clădire, cu o gaură clară şi roşie în piept, fără niciun cuvânt, se prăbuşi.

Saul îi privi pe bărbaţi, apoi privi trupul.

Se ridică ţinând arma în mână.

Johnson nu se mişcă – îi era frică să se mişte.

Închiseră cu toţii ochii, apoi îi deschiseră din nou, gândindu-se că astfel l-ar putea readuce la viaţă pe bărbatul care zăcea în faţa lor.

Peştera era rece.

Saul privi detaşat arma din mâna lui. O aruncă hăt în vale, fără să o privească cum cade.

Se uitau ca şi cum nu le venea să creadă. Saul se aplecă şi îl prinse de mâna moale.

— Leonard, spuse el încet. Leonard!

Îl scutură de mână.

— Leonard!

Leonard Mark nu se mişcă. Ochii îi erau închişi; pieptul nu i se mai înălţa respirând. Trupul lui se răcea.

Saul se ridică.

— Cu toţii l-am ucis, spuse el fără să-i privească pe ceilalţi.

Gura i se umplea cu un lichid înţepător.

— L-am ucis pe singurul om pe care nu voiam să-l omorâm.

Îşi duse mâna tremurândă la ochi. Ceilalţi aşteptară nemişcaţi.

— Luaţi o lopată, zise Saul. Îngropaţi-l.

Se întoarse cu spatele.

— Nu vreau să mai am de-a face cu voi.

Cineva plecă să caute o lopată.

Saul era atât de slăbit, încât nu se putea mişca. Picioarele îi intraseră în pământ, prinseseră rădăcini care se hrăneau adânc din singurătate, din frică şi din răceala nopţii. Focul

aproape că se stinsese şi rămăsese numai lumina dublă a lunii ce călătorea peste munții albaştri.

Se auzea cineva săpând în pământ cu o lopată.

— Oricum n-avem nevoie de el, spuse o voce mult prea tare.

Continua să se audă cum săpau. Saul plecă încet şi se lăsă să alunece pe lângă un copac, până ce ajunse la nisip. Se aşeză fără nicio expresie pe chip şi îşi puse mâinile prosteşte în poală.

„Să dormim“, îşi zise el. „Acum o să dormim cu toții. Măcar atât ne-a rămas. Să dormim şi să visăm New Yorkul şi toate celelalte.“

Închise ostenit ochii, iar sângele i se adună în nas, în gură şi în ochii ce îi tremurau.

— Cum reuşea să o facă? întrebă el cu voce obosită.

Capul îi căzu în piept.

— Cum făcea să apară New Yorkul aici, iar pe noi să mergem prin el? Ia să încercăm. N-ar trebui să fie aşa de greu. Gândeşte-te! Gândeşte-te la New York, şopti el căzând într-un somn adânc. New York şi Central Park, şi apoi Illinois primăvara, flori de măr şi iarbă verde.

Nu funcționă. Nu era acelaşi lucru. New Yorkul dispăruse şi nimic din ce-ar fi făcut nu-l putea aduce înapoi. Se trezea în fiecare dimineață şi mergea până la marea moartă să-l caute, mergea să-l caute pe tot cuprinsul lui Marte şi nu-l găsea niciodată. Iar în cele din urmă se întinse, prea obosit să mai meargă, şi încercă să găsească New Yorkul în mintea lui, dar nu reuşi.

Ultimul lucru pe care-l auzi înainte să adoarmă fu lopata ridicându-se şi coborând, şi săpând o gaură în care, cu un scrâşnet înfiorător de metal, pulbere aurie, miros şi culoare şi sunet, New Yorkul se prăbuşea şi era îngropat.

Plânse toată noaptea în somn.

BETONIERA

Ascultă zgomotul de iarbă uscată pe care-l făceau vocile bătrânelor vrăjitoare sub fereastra lui deschisă.

— Ettil, laşul! Ettil, cel care refuză! Ettil care nu vrea să lupte în gloriosul război al lui Marte împotriva Pământului!

— Continuați, vrăjitoarelor! țipă el.

Vocile se domoliră şi deveniră un murmur ca acela al apei în lungile canale de sub soarele marțian.

— Ettil, tatăl unui fiu care trebuie să crească în umbra acestei realități oribile, spuseră femeile bătrâne şi ridate.

Îşi loviră uşor unul de celălalt capetele cu ochi vicleni.

— Ruşine, ruşine!

Soția lui plângea în cealaltă parte a camerei. Lacrimile ei erau ca ploaia – cădeau dese şi reci pe pardoseala făcută din dale.

— Of, Ettil, cum poți să gândeşti aşa?

Ettil puse deoparte cartea de metal care, la rugămintea lui, îi cântase toată dimineața o poveste dintre copertele ei cu fir de aur.

— Am încercat să le explic, spuse el. E o prostie: Marte să invadeze Pământul. O să fim nimiciți complet.

Afară, o pocnitură, un trosnet, un val de alămuri, o tobă, un țipăt, picioare care mărşăluiau, flamuri şi cântece. Printre fâşiile de piatră, soldații tropăiau cu armele la umăr. Copiii țopăiau în urma lor. Bătrânele fluturau steaguri murdare.

— O să rămân pe Marte să citesc o carte, spuse Ettil.

Un ciocănit ferm în uşă. Tylla deschise. Socrul lui Ettil se năpusti înăuntru.

— Ce-am auzit despre ginerele meu? Un trădător?

— Da, tată.

— Nu lupți în Armata Marțiană?

— Nu, tată.

— Zeilor! spuse bătrânul, iar chipul i se înroşi puternic. O pată pe numele tău! O să fii împuşcat.

— Împuşcă-mă, atunci, şi să terminăm.

— Cine a mai auzit de un marțian care să *nu* invadeze? Cine?!

— Nimeni. Admit că e destul de incredibil.

— Incredibil, se auziră vocile hârâite ale vrăjitoarelor de sub fereastră.

— Tată, nu poți tu să-l convingi? îl rugă Tylla.

— Să conving un morman de rahat? țipă tatăl cu ochii în flăcări.

Bătrânul se apropie amenințător de Ettil.

— Fanfarele cântă, e o zi frumoasă, femeile plâng, copiii zburdă, totul e cum se cuvine, bărbații mărşăluiesc bravi şi tu şezi aici. O, ce ruşine!

— Ruşine, suspinară voci îndepărtate din tufişuri.

— Ieşi naibii afară din casa mea cu trăncăneala ta idioată, explodă Ettil. Ia-ți medaliile şi tobele şi valea!

Îl îmbrânci pe socrul lui pe lângă nevastă-sa, care țipa. Chiar în acel moment, uşa se deschise larg, iar înăuntru pătrunse un grup de soldați.

O voce strigă:

— Ettil Vrye?

— Da!

— Eşti arestat!

— Adio, iubită soție. Plec la război cu neghiobii ăştia! strigă Ettil, târât pe uşă de bărbații în zale arămii.

— Adio, adio, spuseră vrăjitoarele oraşului şi apoi dispărură...

Celula era îngrijită şi curată. Închis acolo fără nicio carte, Ettil era neliniştit. Se prinse cu mâinile de zăbrele şi privi rachetele țâşnind pe cerul nopții. Stelele erau reci şi

numeroase; păreau să se împrăştie de fiecare dată când o rachetă vâjâia printre ele.

— Nebunilor, şopti Ettil. Nebunilor!

Uşa celulei se deschise, iar înăuntru îşi făcu apariția un bărbat cu un fel de vehicul plin cu cărți. Toate compartimentele vehiculului erau încărcate. În spatele lui se zărea comandantul militar.

— Ettil Vrye, vrem să ştim de ce ai în casă aceste cărți ilegale de pe Pământ. Aceste exemplare din *Wonder Stories*[12], *Scientific Tales, Fantastic Stories*[13]. Explică! îi ordonă bărbatul şi îl prinse de încheietură.

Ettil se smuci, eliberându-se din strânsoare.

— Dacă aveți de gând să mă împuşcați, împuşcați-mă. Literatura aceea de pe Pământ este exact motivul pentru care nu voi încerca să-i invadez pe pământeni. Este motivul pentru care invazia voastră va eşua.

— Cum aşa?

Comandantul îi aruncă o privire furioasă şi se întoarse spre revistele îngălbenite.

— Ia orice exemplar, spuse Ettil. Pe oricare vrei dintre ele. Nouă din zece povestiri din anii 1929, 1930 şi până în 1950, după calendarul pământean, spun că toate invaziile marțiene asupra Pământului au reuşit.

— A! exclamă comandantul zâmbind şi clătinând din cap.

— Şi apoi, spuse Ettil, au eşuat.

— Asta e trădare! Să deții o astfel de literatură!

— Aşa să fie, dacă doreşti. Dar lasă-mă să trag câteva concluzii. Invariabil, fiecare invazie e zădărnicită de un tânăr, de obicei uscățiv, de obicei irlandez, de obicei singuratic, numit Mick, Rick, Jick sau Bannon. Iar acest tânăr îi distruge pe marțieni.

— Doar nu crezi asta!

---

[12] Revistă SF americană lansată în 1929.

[13] Probabil Fantastic Story Magazine, revistă SF lansată în anul 1950.

— Nu, nu cred că pământenii chiar pot să facă asta... nu. Dar au această moştenire, înțelegi, comandante? Generații întregi de copii au crescut citind tocmai astfel de ficțiuni, absorbindu-le. Nu au nimic altceva decât literatură despre invazii contracarate cu succes. Poți spune acelaşi lucru despre literatura marțiană?

— Ei bine...

— Nu.

— Presupun că nu.

— Ştii că nu. Noi n-am scris niciodată poveşti atât de fantastice. Acum ne răsculăm, atacăm şi vom muri.

— Nu-ți înțeleg logica. Ce-are asta a face cu povestirile din reviste?

— Moralul. Un lucru mare. Pământenii ştiu că nu pot eşua. Nădejdea asta curge prin ei ca sângele care le pulsează în vene. Nu pot eşua. Vor respinge fiecare invazie, indiferent cât de bine organizată ar fi aceasta. Lecturile din tinerețe, când au devorat tocmai asemenea ficțiuni, sunt ceea ce le dă acea credință pe care noi n-o putem egala. În schimb noi, marțienii? Suntem nesiguri; ştim că s-ar putea să eşuăm. Moralul nostru e scăzut, în ciuda tobelor în care batem şi a cornilor din care sunăm.

— N-am de gând să ascult un asemenea discurs trădător! țipă comandantul. Poveştile astea vor fi arse, aşa cum o să fii şi tu în următoarele zece minute. Ai de ales, Ettil Vrye. Alătură-te Legiunii Războiului sau vei pieri.

— Îmi dai să aleg între două morți. Aleg să fiu ars.

— Soldați!

Ettil fu îmbrâncit afară, în curte. Acolo văzu materialul său de lectură, pe care-l adunase cu atâta grijă, aşteptând să fie ars. Fusese pregătită o groapă specială, plină cam un metru şi jumătate cu ulei. Acesta fu aprins şi se auzi o bubuitură puternică. În el urma să fie împins Ettil într-o clipă.

În partea îndepărtată a curții, în umbră, observă silueta solemnă a fiului lui, care stătea singur, privind cu ochii lui mari, galbeni şi luminoşi, plini de tristețe şi teamă. Nu

întinse mâna spre el şi nici nu-i vorbi, ci îl privi pe tatăl lui ca un animal pe moarte, un animal fără grai care căuta ajutor.

Ettil se uită la groapa în flăcări. Simți cum îl înşfacă nişte mâini puternice, cum îl dezbracă şi îl împing spre zona fierbinte a morții. Abia atunci Ettil înghiți şi strigă:

— Aşteptați!

Fața comandantului, strălucitoare de la focul portocaliu, se ivi în aerul tremurător.

— Ce e?

— Mă alătur Legiunii Războiului, răspunse Ettil.

— Bun! Eliberați-l!

Mâinile care îl înşfăcaseră îi dădură drumul.

Întorcându-se, îşi văzu fiul stând în cealaltă parte a curții, aşteptând. Băiatul nu zâmbea, doar aştepta. In cer, o rachetă de bronz trecu iute printre stele, aprinsă...

— Şi acum ne luăm rămas-bun de la aceşti bravi războinici, spuse comandantul.

Fanfara începu să cânte înăbuşit, iar vântul suflă cu blândețe o ploaie fină şi dulce de lacrimi asupra armatei asudate. Copiii începură să zburde. În acea hărmălaie, Ettil o văzu pe soția lui plângând cu mândrie. Alături de ea stătea solemn şi tăcut fiul lui.

Mărşăluiră spre navă, iar toți râdeau şi erau plini de curaj. Se fixară singuri în pânzele lor de păianjen. Peste tot în nava sub tensiune, pânzele de păianjen erau pline de bărbați plictisiți, care se relaxau. Îşi mestecau dumicații de mâncare şi aşteptau. Un capac uriaş se închise zgomotos. O valvă şuieră.

— Spre Pământ şi spre pieire, şopti Ettil.

— Poftim? întrebă cineva.

— Spre victoria glorioasă, spuse Ettil făcând o grimasă.

Racheta țâşni.

Spațiul, îşi zise Ettil. Iată-ne bubuind printre cernelurile negre şi luminile roz ale spațiului, închişi într-un ceainic

de alamă. Iată-ne, o rachetă festivă lansată ca să umple ochii pământenilor cu flăcările fricii atunci când se uită spre cer. Cum este să fii departe, foarte departe de casă, de soție, de copil?

Încercă să-şi analizeze tremurul. Era ca şi cum ți-ai lega de Marte cele mai secrete şi mai lăuntrice organe, iar apoi ai sări un milion de kilometri. Inima ți-ar rămâne pe Marte pompând, strălucind. Creierul ți-ar fi încă pe Marte, gândind, crenat, ca o torță abandonată. Stomacul ți-ar fi încă pe Marte, somnolent, încercând să digere ultima cină. Plămânii ți-ar fi încă în amețitorul aer rece şi albastru de pe Marte, un burduf catifelat, ținut strâns, care țipă să i se dea drumul. O parte a ta tânjind după restul.

Pentru că tu eşti aici, un automat fără angrenaje, fără rotițe, un corp pe care oficialii au făcut autopsia clinică şi au aruncat tot ce conta din tine în mările fără apă, peste colinele întunecate. Iată-te golit ca o sticlă, fără viață, rece, doar cu mâinile cu care să aduci moarte pământenilor. O pereche de mâini, asta-i tot ce eşti acum, îşi zise el cu indiferență rece.

Stai întins aici, în această pânză enormă. Eşti înconjurat de ceilalți, dar ei sunt întregi – inimi şi corpuri întregi. Însă tot ce este viu din tine a rămas în urmă şi se plimbă pe mările secate în bătaia vânturilor de seară. Chestia asta de aici, chestia asta făcută din lut rece, este deja moartă.

— Către stațiile de atac, stațiile de atac!

— Pregătiți-vă, pregătiți-vă, pregătiți-vă!

— Sus!

— Afară din pânze, repede!

Ettil se mişcă. Undeva în față, cele două mâini reci ale lui începură să se mişte.

Ce rapid a fost totul, îşi zise el. Acum un an o rachetă de pe Pământ a ajuns pe Marte. Oamenii noştri de ştiință, cu incredibila lor capacitate telepatică, au copiat-o; lucrătorii noştri, cu incredibilele lor uzine, au reprodus-o de o sută de ori. De atunci nicio altă navă de pe Pământ n-a mai ajuns

pe Marte, şi totuşi le vorbim limba la perfecţie, cu toţii. Le ştim cultura, logica. Şi vom plăti preţul genialităţii noastre...

— Pregătiţi armamentul!

— Pregătit!

— Ochit!

— Citirea în mile?

— Zece mii!

— Atacaţi!

Urmă o tăcere zumzăitoare. O tăcere ca de insecte pulsând în pereţii rachetei. Insecte ce cântau din bobine minuscule, din mânere şi din roţi care se învârteau. Era tăcerea oamenilor care aşteaptă. Tăcerea glandelor care degajă valuri lente şi continue de sudoare subraţ, pe frunte, sub ochii palizi şi ficşi!

— Aşteptaţi! Pregătit!

Ettil se strădui din răsputeri să-şi păstreze minţile întregi. Se agăţă de acest lucru cu unghiile, strâns şi prelung.

Tăcere, tăcere, tăcere. Aşteptare.

Tiiiiiiiii-i-iiii!

— Ce-i asta?

— Radioul de pe Pământ!

— Faceţi legătura!

— Încearcă să ia legătura cu noi, să ne contacteze. Faceţi-le legătura!

Iii-i-i!

— Iată-i! Ascultaţi!

— Apelăm flota de invazie marţiană!

Tăcerea devenise ascultare. Zumzetul insectelor se domolise pentru a lăsa vocea clară de pe Pământ să pătrundă în camerele unde aşteptau bărbaţii.

— Vă vorbeşte Pământul. Eu sunt William Sommers, preşedintele Asociaţiei Producătorilor Americani Uniţi!

Ettil se ţinu strâns de staţia lui, aplecat înainte, cu ochii închişi.

— Bun venit pe Pământ.

— Poftim? răcniră oamenii de pe rachetă. Ce-a spus?

— Da, bun venit pe Pământ.

— E o capcană!

Ettil se înfioră şi îşi deschise ochii pentru a se holba cu consternare la vocea nevăzută care venea din tavan.

— Bun venit! Bun venit pe Pământul verde, industrial! declară vocea prietenoasă. Vă întâmpinăm cu braţele deschise, să transformăm o invazie sângeroasă într-o vreme a prieteniei care va dura o eternitate.

— O păcăleală!

— Şşş, ascultaţi!

— Cu mulţi ani în urmă noi, cei de pe Pământ, am renunţat la război şi ne-am distrus bombele atomice. Acum, nepregătiţi cum suntem, nu ne rămâne decât să vă urăm bun venit. Planeta este a voastră. Nu cerem decât mila voastră, invadatori cumsecade şi îndurători.

— Nu poate fi adevărat! şopti o voce.

— Trebuie să fie un şiretlic!

— Aterizaţi şi fiţi bine-veniţi cu toţii, spuse domnul William Sommers de pe Pământ. Aterizaţi oriunde. Pământul este al vostru; suntem cu toţii fraţi!

Ettil începu să râdă. Toată lumea din cameră se întoarse spre el să-l privească. Ceilalţi marţieni clipiră.

— A înnebunit!

Ettil nu se opri din râs decât după ce-l pocniră.

Omuleţul grăsan din centrul pistei fierbinţi de aterizare pentru rachete din Green Town, California, scoase o batistă albă curată şi-şi tamponă fruntea udă. De pe noua platformă de scânduri îşi miji ochii către cei cincizeci de mii de oameni din spatele zidului de poliţişti, care stăteau umăr la umăr. Toată lumea se uita spre cer.

— Uite-i!

Un suspin.

— Nu, sunt doar pescăruşi!

Un mormăit dezamăgit.

— Încep să cred c-ar fi fost mai bine să le declarăm război, şopti primarul. Atunci am fi putut pleca acasă.

— Şşş! spuse soția lui.

— Priviți acolo! răcni mulțimea.

Rachetele marțiene apărură din soare.

— Toată lumea pregătită?

Primarul se uită neliniştit în jur.

— Da, domnule, spuse Miss California 1965.

— Da, spuse Miss America 1940, care zorise în ultima clipă ca să o înlocuiască pe Miss America 1966, care zăcea bolnavă acasă.

— Da, să trăiți! zise entuziasmat Dl. Cel Mai Mare Grepfrut din San Fernando Valley 1956.

— Fanfara, gata?

Fanfara prezentă alămurile de parcă ar fi fost arme.

— Gata!

Rachetele aterizară.

— Dați-i drumul!

Fanfara cântă *California, Here I Come*[14] de zece ori.

De la prânz şi până la ora unu, primarul ținu un discurs, fluturându-şi mâinile în direcția rachetelor tăcute, neliniştite.

La unu şi un sfert, uşile etanşe ale rachetelor se deschiseră.

Fanfara cântă *Oh, You Golden State* de trei ori.

Ettil şi alți cincizeci de marțieni săriră afară, cu armele pregătite.

Primarul alergă spre ei ținând cheile Pământului în mâini.

Fanfara interpretă melodia de la *Santa Claus Is Coming to Town,* pe care un întreg cor de cântăreți importați din Long Beach cântară alte versuri, ceva despre „marțienii vin în oraş".

---

[14] Melodie compusă în 1921 pentru muzicalul *Bombo* jucat pe Broadway, considerată imnul neoficial al Californiei.

Văzând că pământenii nu au arme, marțienii se relaxară, dar își ținură pistoalele la îndemână.

De la unu și jumătate la două și un sfert, primarul rosti din nou același discurs, în cinstea marțienilor.

La ora două și jumătate Miss America din 1940 se oferi să-i sărute pe toți marțienii, dacă se aliniau.

La ora două, treizeci de minute și zece secunde, fanfara interpretă *How Do You Do, Everybody*, pentru a acoperi confuzia creată de sugestia făcută de Miss America.

La două și treizeci și cinci, Dl. Cel Mai Mare Grepfrut le arătă marțienilor un camion de două tone plin cu grepfruturi.

La două și treizeci și șapte, primarul le oferi tuturor intrări gratuite la cinematografele Elite și Majestic, gest însoțit de un alt discurs care ținu până după ora trei.

Fanfara cântă și cincizeci de oameni interpretară *For They Are Jolly Good Fellows*.

Festivitatea de primire se termină la ora patru.

Ettil se așeză în umbra rachetei împreună cu alți doi companioni.

— Deci acesta este Pământul!

— Eu zic să-i omorâm pe șobolanii ăștia împuțiți, spuse un marțian. Nu am încredere în ei. Sunt necinstiți. Ce motiv au să ne trateze așa?

Marțianul ridică o cutie cu ceva care foșnea.

— Ce e chestia asta pe care mi-au dat-o? Au zis că e o mostră.

Citi pe etichetă: „BLIX, *noul săpun spumos*".

Pământenii se răspândiseră în jur și se amestecau cu marțienii, îmbulzindu-se ca la carnaval. Peste tot se auzea murmurul bâzâitor al oamenilor care atingeau rachetele punând întrebări.

Lui Ettil îi era frig. Începea să tremure tot mai tare.

— Nu simțiți? întrebă el încet. Tensiunea, maleficul ce se ascunde sub toate astea. O să ni se întâmple ceva. Au ei vreun plan. Ceva ascuns și înfricoșător. Au de gând să ne facă ceva... știu asta.

— Eu sunt de părere să-i omorâm pe toți!

— Cum poți să omori oameni care îți spun „prietene" şi „amice"? întrebă alt marțian.

Ettil scutură din cap.

— Sunt sinceri. Şi totuşi mă simt ca şi cum am fi într-o copaie uriaşă cu acid, în care ne topim încet-încet. Sunt înfricoşat.

Îşi extinse mintea pentru a sonda mulțimea.

— Da, sunt foarte prietenoşi, prieteni până la moarte (una dintre expresiile lor). O gloată de indivizi oarecare, ce iubesc deopotrivă câinii, pisicile şi marțienii. Şi totuşi... şi totuşi...

Fanfara cânta *Roll Out the Barrel*. Berea era distribuită gratuit prin bunăvoința firmei Hagenback Beer, Fresno, California.

Dintr-odată veni boala.

Marțienii începură să verse fântâni de nămol din guri. Sunetul bolii se auzea peste tot.

Ettil icnea aşezat în spatele unui sicomor.

— O capcană, o capcană... o capcană oribilă, gemu el ținându-se de burtă.

— Ce ai mâncat? îl întrebă comandantul aplecându-se deasupra lui.

— Nişte chestii cărora le spun floricele de porumb, zise Ettil gemând.

— Şi mai ce?

— Şi un fel de carne lungă într-o chiflă, un lichid galben dintr-o cisternă la gheață, un fel de peşte şi ceva numit pastramă, spuse Ettil oftând, cu pleoapele zbătându-i-se.

Gemetele invadatorilor marțieni răsunau peste tot.

— Omorâți-i pe şerpii de complotişti! țipă slab cineva.

— Opriți-vă, spuse comandantul. Nu e decât modul lor de a-şi arăta ospitalitatea. Au exagerat. Ridicați-vă, soldați. Mergem în oraş. Trebuie să instalăm mici garnizoane,

pentru a ne asigura că totul e în regulă. Celelalte nave aterizează în alte oraşe. Noi avem treabă aici.

Marțienii se ridicară şi priviră în jur clipind prosteşte.

— Înainte, marş!

Unu, doi, trei, *patru*! Unu, doi, trei, *patru*!...

Magazinele albe ale orăşelului visau în căldura sclipitoare. Totul emana căldură – stâlpii, betonul, metalul, marchizele, acoperişurile, folia bituminoasă – totul.

Picioarele marțienilor tropăiau pe asfalt.

— Fiți atenți, soldați! şopti comandantul.

Trecură pe lângă un salon de înfrumusețare.

Dinăuntru răzbătu un chicotit scurt.

— Priviti!

Un cap arămiu ca de păpuşă se ivi la fereastră şi apoi dispăru. Un ochi albastru licări şi clipi privind printr-o gaură de cheie.

— E un complot, şopti Ettil. Un complot, vă spun!

Mirosuri de parfum erau răspândite în aerul de vară de ventilatoarele rotitoare ale peşterilor în care femeile se ascundeau precum creaturile din adâncurile mării, sub conuri electrice, cu părul vâlvoi răsucit în spirale, cu ochii vicleni şi lucioşi, animalici şi alunecoşi, cu gurile pictate cu roşu-neon. Ventilatoarele huruiau, aurul parfumat se răspândea peste peisajul neclintit, mişcându-se printre copacii verzi, târându-se printre marțienii uimiți.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Ettil, care cedă nervos. Să ne întoarcem la rachete... să plecăm acasă! O să ne vină de hac! Lucrurile acelea odioase dinăuntru. Le vedeți? Creaturile acelea nefaste din adâncul mărilor, femeile acelea din peşterile lor mici şi răcoroase, făcute din piatră artificială!

— Taci din gură!

Uitați-vă la ele, îşi zise Ettil. Priviți cum le alunecă rochiile ca nişte pâraie verzi şi răcoroase peste picioarele ca nişte coloane. Marțianul țipă.

— Cineva să-i închidă gura ăstuia!

— Se vor năpusti asupra noastră. Vor azvârli în noi cu cutii de ciocolată şi cu exemplare din *Kleig Love* şi *Holly Pick-ture,* țipând cu gurile lor roşii uleioase! Ne vor plictisi, ne vor distruge sensibilitatea! Uitați-vă la ele, electrocutate cu acele dispozitive, cu vocile precum zumzetele, precum cântecele şi murmurele! Îndrăzniți să intrați acolo?

— De ce nu? întrebară ceilalți marțieni.

— O să vă prăjească, o să vă albească, o să facă altceva din voi! O să vă sfărâme, o să vă decojească până nu mai rămâne din voi altceva decât un soț, un lucrător, unul cu bani, care să plătească pentru ca ele să poată veni aici să-şi devoreze ciocolatele malefice! Credeți că le puteți controla?

— Da, în numele zeilor!

De la distanță se auzi o voce, un timbru înalt şi ascuțit, glasul unei femei spunând:

— Nu e drăguț cel din mijloc?

— Marțienii nu-s atât de răi, în fond. Phii! Nu-s decât nişte bărbați, spuse alta stins.

— Hei, voi! Iuu-huu! Marțienilor! Hei!

Ettil o rupse la fugă zbierând...

Stătea într-un parc şi tremura încontinuu. Îşi amintea ce văzuse. Privind cerul întunecat al nopții, se simțea atât de departe de casă, atât de singur. Chiar şi acum, pe când şedea printre arborii liniştiți, îi putea vedea pe războinicii marțieni umblând pe străzi cu femeile pământene, dispărând în întunericul fantomatic al micilor palate cu sentimente, pentru a asculta sunetele supranaturale ale lucrurilor acelora albe mişcându-se pe ecrane cenuşii, alături de femeiuşti cu părul făcut permanent, cu fălcile mestecând cocoloaşe de gumă gelatinoasă, şi cu alte cocoloaşe lipite sub scaune, întărindu-se cu amprentele fosile ale dinților mici de felină ai femeilor, amprente ce aveau să rămână întipărite în ele pe veci. Peştera vânturilor – cinematograful.

— Salut.

Capul îi tresări de teamă.

O femeie stătea pe bancă lângă el, mestecând leneş o gumă.

— Nu fugi! Nu muşc, spuse ea.

— Oh, spuse el.

— Ai vrea să mergi la film? îl întrebă femeia.

— Nu.

— Ooo, haide, spuse ea. Toți ceilalți sunt acolo.

— Nu, răspunse el. Doar asta faceți voi toată ziua?

— Doar asta? Nu e destul?

Ochii ei albaştri se măriră suspicioşi.

— Ce-ai vrea să fac, să stau acasă şi să citesc o carte? Ha, ha, ce amuzant!

Ettil o privi o clipă înainte să întrebe:

— Altceva mai faceți?

— Ne plimbăm cu maşina. Ai maşină? Ar trebui să-ți iei noua decapotabilă mare Podler Six. Phii, sunt fantastice! Orice bărbat cu un Podler Six poate să agațe orice fată, pe pariu! spuse ea clipind la el. Pun pariu că ai tot felul de bani... dacă vii de pe Marte şi toate alea. Pun pariu că, dacă ai vrea, ți-ai putea cumpăra un Podler Six şi ai umbla cu maşina peste tot.

— La spectacol, de exemplu?

— Ce-i rău în asta?

— Nimic... nimic.

— Ştii cum vorbeşti, musiu? spuse ea. Ca un comunist! Da, domnule, e felul de a trăncăni pe care nu-l suferă nimeni, la naiba! Nu-i nimic rău cu micul nostru vechi sistem. Am fost suficient de cumsecade să vă lăsăm pe voi, marțienii, să ne invadați şi n-am ridicat nici măcar un deget, este?

— Asta tot încerc să înțeleg, spuse Ettil. De ce ne-ați lăsat?

— Pentru că avem inima mare, musiu, de-aia! Aminteş-te-ți chestia asta, inimă mare.

Femeia plecă să caute pe altcineva.

Adunându-şi curajul, Ettil începu să scrie o scrisoare către soția lui, mişcând cu grijă stiloul pe hârtia de pe genunchi.

„Dragă Tylla..."

Dar fu întrerupt din nou. O bătrână ce semăna cu o fetiță, cu o feţişoară rotundă, palidă şi ridată, îşi zgâlțâi tamburina pe la nasul lui, forțându-l să privească în sus.

— Frate, strigă ea cu ochii strălucitori. Ai fost salvat?

— Sunt în pericol? țipă Ettil şi se ridică iute, scăpând stiloul din mână.

— Eşti în mare pericol! se jelui ea zornăindu-şi tamburina şi holbându-se spre cer. Ai nevoie să fii salvat frate, şi-ncă zdravăn!

— Inclin să fiu de acord, spuse el tremurând.

— Am salvat deja o grămadă azi. Eu însămi am salvat trei dintre voi, oamenii de pe Marte. Nu e drăguț? spuse bătrâna rânjind la el.

— Aşa cred.

Era extrem de suspicioasă. Se aplecă în față şi îi şopti în taină.

— Frate, ai fost botezat?

— Nu ştiu, îi răspunse el tot în şoaptă.

— Nu ştii? țipă baba aruncându-şi în sus mâna cu tamburina.

— E ca şi cum ai fi împuşcat? întrebă el.

— Frate, spuse ea, eşti într-o stare gravă, trăieşti în păcat. De vină e modul ignorant în care ai fost crescut. Pun pariu că şcolile alea de pe Marte sunt oribile, nu te învață niciun fel de adevăr. Doar o grămadă de minciuni de-a gata. Frate, trebuie să fii botezat dacă vrei să fii fericit.

— O să mă facă fericit chiar şi în lumea asta? întrebă Ettil.

— Nu cere să ți se dea totul de-a gata, răspunse ea. Fii mulțumit cu un bob zbârcit de mazăre, pentru că există o altă lume mai bună decât asta, în care vom merge cu toții.

— Ştiu lumea aia, spuse el.

— E pace acolo, zise ea.

— Da.

— Acolo e linişte, continuă bătrâna.

— Da.

— Acolo curg râuri de lapte şi miere.

— Da, desigur, spuse el.

— Şi toată lumea râde.

— Acum îmi dau seama, zise el.

— O lume mai bună, spuse ea.

— Mult mai bună, zise el. Da, Marte e o planetă grozavă.

— Domnule, zise ea înăsprindu-se şi aproape că-i aruncă tamburina în față. Îți arde de glume cu mine?

— Păi, nu, răspunse el jenat şi uimit. Credeam că vorbeşti despre...

— În niciun caz despre bătrâna şi afurisita planetă Marte, de asta poți să fii sigur, stimabile! Alde voi o să fiarbă ani la rând. O să suferiți, o să vă iasă bube negre şi o să fiți torturați...

— Trebuie să recunosc că Pământul nu e prea plăcut. L-ai descris minunat.

— Domnule, îți bați joc de mine din nou! țipă ea mânioasă.

— Nu, nu... Te rog. Recunosc că sunt ignorant.

— Ei bine, spuse ea, eşti un păgân, şi păgânii sunt necuviincioşi. Uite o hârtie. Vino la adresa asta mâine ca să fii botezat şi să fii fericit. La noi se strigă şi se bate din picioare şi se vorbeşte tare, aşa că dacă vrei să auzi formația noastră compusă numai din cornete şi alămuri, vino, vrei?

— O să încerc, zise el ezitant.

Bătrâna o luă în josul străzii lovindu-şi tamburina şi cântând cu voce ascuțită: „Sunt fericită, sunt întotdeauna fericită."

Amețit, Ettil se întoarse la scrisoarea lui.

Dragă Tylla,

Când mă gândesc că în naivitatea mea mi-am imaginat că pământenii vor contraataca cu puşti şi bombe. Dar nu. Din păcate, m-am înşelat. Nu există niciun Rick, Mick, Jick sau Bannon – acei eroi care salvează lumea. Nu.

Există roboți blonzi cu trupuri de cauciuc roz, reali, dar cumva ireali, vii, dar cumva automați în tot ce fac, care trăiesc în peşteri întreaga lor viață. Posterioarele lor au o circumferință incredibilă. Ochii le sunt ficşi, nemişcați din cauza timpului nesfârşit petrecut în fața ecranelor de cinema. Singurii muşchi flexibili pe care îi au sunt cei ai fălcilor, deoarece mestecă neîncetat gumă.

Dar problema nu este doar asta, draga mea Tylla, ci întreaga civilizație în care am fost aruncați ca o lopată de semințe într-o uriaşă betonieră. Nu va mai rămâne nimic din noi. Vom fi ucişi nu de puşti, ci de mâna lor prietenoasă. Nu vom fi distruşi de rachetă, ci de automobil...

Cineva țipă. Se auzi un trosnet, apoi încă unul. Apoi liniște.

Ettil lăsă scrisoarea şi sări în sus. Dincolo, în stradă, două maşini se loviseră. Una era plină cu marțieni, cealaltă cu pământeni. Ettil se reîntoarse la scrisoarea lui:

Dragă, dragă Tylla, câteva statistici, dacă îmi permiți. Patruzeci şi cinci de mii de persoane ucise în fiecare an pe acest continent, America; sunt transformați în gelatină şi băgați direct în conservă, ca să zic aşa, în automobile. Gelatină roşie de sânge, cu şira albă a spinării ca nişte gânduri subite, gânduri îngrozitoare, ridicole, încremenite în gelatina imuabilă. Maşini răsucite în rulouri cu sardine frumos împachetate – totul e sos, totul e tăcere.

Peste tot pe autostrăzi, îngrăşământ din sânge pentru bâzâitoarele muşte verzi de vară. Fețele transformate în

măşti de Halloween în urma opririlor bruşte. Halloweenul e una dintre sărbătorile lor. Cred că venerează automobilul în noaptea aceea – ceva ce are de-a face cu moartea, în orice caz.

Te uiți pe fereastră şi vezi doi oameni stând unul peste celălalt ca doi prieteni, oameni care nu se cunoşteau cu o clipă înainte. Sunt morți. Prevăd că armata noastră va fi terciuită, infectată, prinsă în capcană în cinematografe de vrăjitoare şi de gumă. La un moment dat, mâine, voi încerca să evadez de aici înapoi pe Marte înainte să fie prea târziu.

Undeva pe Pământ, draga mea Tylla, există un Bărbat cu un levier, cu care va salva lumea. Bărbatul este în prezent şomer. Comutatorul i se umple de praf. El însuşi joacă pinacle[15].

Femeile de pe planeta asta nefastă ne îneacă într-o maree de sentimentalitate banală, de idile deplasate şi un ultim flirt înainte ca producătorii de glicerină să le pună la fiert. Noapte bună, Tylla. Doreşte-mi binele, pentru că probabil o să mor în încercarea de a evada. Toată dragostea mea copilului nostru.

Plângând în tăcere, împături scrisoarea şi-şi spuse c-o va trimite mai târziu, când se va întoarce la rachetă.

Plecă din parc. Ce-i rămânea de făcut? Să evadeze? Dar cum? Să revină la post mai târziu, să fure una dintre rachete şi să se întoarcă pe Marte? Ar fi oare posibil? Scutură din cap. Era prea confuz.

Tot ce ştia era că, dacă rămânea aici, ar fi ajuns în curând proprietatea unei mulțimi de lucruri care bâzâiau, sforăiau, şuierau, fumegau sau puțeau. În şase luni ar fi fost proprietarul unui ulcer mare, roz şi bine antrenat, al unei tensiuni arteriale la valori uriaşe, al unei miopii soră cu orbirea şi al unor coşmaruri adânci precum oceanele, infestate cu

---

[15] Joc de cărți (n.r.).

intestine de vis de lungimi inimaginabile, prin care ar fi trebuit să-şi croiască drum cu forța în fiecare noapte. Nu, nu.

Privi fețele hăituite ale pământenilor vâjâind în cutiile lor mecanice aducătoare de moarte. Curând – da, foarte curând – vor inventa un automobil cu şase mânere argintii pe el!

— Hei, tu!

Se auzi un claxon de automobil. Un dric de maşină, mare, lungă, neagră şi amenințătoare, trase lângă bordură. Un bărbat se aplecă în afară.

— Eşti marțian?

— Da.

— Fix individul de care aveam nevoie. Urcă repede în maşină, o şansă ca asta apare o dată în viață. Hai sus. Te duc într-o cârciumă şmecheră unde putem vorbi. Haide, nu sta acolo.

Ca hipnotizat, Ettil deschise uşa maşinii şi urcă.

Porniră.

— Ce să fie, E.V.? Ce zici de un manhattan? Chelner, două manhattanuri. În regulă, E.V. Fac eu cinste. Asta-i din partea mea şi a lui Big Studios! Nici măcar să nu te atingi de portofel. Mă bucur să te cunosc, E.V. Numele meu e R.R. Van Plank. Poate ai auzit de mine. Nu? Ei, să dăm mâna, oricum.

Ettil îşi simți mâna masată şi apoi lăsată să cadă. Erau într-o speluncă întunecată în care pluteau muzica şi chelnerii. Două băuturi fură puse pe masa lor. Totul se întâmplase atât de repede. Acum Van Plank, cu brațele încrucişate peste piept, îşi analiza descoperirea marțiană.

— Uite ce vreau de la tine, E.V. Este cea mai generoasă idee pe care am avut-o vreodată. Nici măcar nu ştiu cum mi-a venit. Şedeam acasă astă-seară şi mă gândeam în sinea mea: Dumnezeule, ce film aş face! *Marte invadează Pământul*. Deci ce trebuie să fac? Să găsesc un consultant pentru

film. Deci m-am urcat în maşină, te-am găsit pe tine şi iată-ne. Bea! În sănătatea ta şi pentru viitorul nostru. *Skoal!*

— Dar..., spuse Ettil.

— Acum, ştiu, vrei bani. Avem o grămadă. În plus, am o cărticică neagră plină de piersicuțe pe care ți-o pot împrumuta.

— Majoritatea fructelor de pe Pământ nu-mi plac şi...

— Eşti o figură, tipule, serios. Ei bine, uite cum îmi imaginez eu filmul. Ascultă! zise pământeanul şi se înclină în față entuziasmat. Avem o imagine fulger a marțienilor la o mare întrunire, în deşertul torid de pe Marte. Se aud zgomote de tobe. În fundal, oraşe argintii uriaşe...

— Dar oraşele marțiene nu arată aşa...

— Trebuie să avem culoare, puştiule. Culoare. Lasă-l pe tăticu' să rezolve asta. În orice caz, toți marțienii-s acolo. Dansează în jurul focului...

— Nu dansăm în jurul focului...

— În filmul *ăsta* aveți un foc şi dansați, declară Van Plank cu ochii închişi, mândru de siguranța lui.

Dădu din cap, savurându-şi în continuare visul:

— Pe urmă avem o femeie marțiană frumoasă, înaltă şi blondă.

— Femeile marțiene sunt brunete...

— Uite ce-i, nu ştiu cum o să fim noi fericiți, E.V. Apropo, fiule, trebuie să-ți schimbi numele. Cum ziceai că te cheamă?

— Ettil.

— Ăsta-i nume de femeie. Îți dau unul mai bun. O să-ți zic Joe. În regulă, Joe. După cum spuneam, femeia noastră marțiană o să fie blondă, fiindcă, ştii, de-aia. Sau altminteri tăticu' tău n-o să fie fericit. Ai vreo sugestie?

— Credeam că...

— Şi ce ne mai trebuie e o scenă foarte lacrimogenă în care femeia marțiană salvează întreaga navă de bărbați marțieni de la moarte, când un meteorit sau ceva loveşte

nava. Asta o să fie o scenă de milioane. Ştii, mă bucur că te-am găsit, Joe. O să faci o afacere bună cu noi, îți zic eu.

Ettil se întinse şi prinse strâns încheietura bărbatului.

— Numai o clipă. Vreau să te întreb ceva.

— Sigur, Joe. Dă-i drumul.

— De ce sunteți aşa de amabili cu noi? V-am invadat planeta şi ne primiți cu brațele deschise, ca pe nişte copii rătăciți. De ce?

— Chiar că-i cresc verzi pe Marte, este? Eşti tipul naiv, pot să văd de la o poştă. Neică, ia-o aşa: suntem cu toții nişte oameni neînsemnați, nu?

Îşi vântură mânuța bronzată, împodobită cu smaralde.

— Suntem insignifianți ca praful, nu? Ei bine, aici pe Pământ, suntem mândri de asta. Ăsta e secolul omului de rând, Bill, şi ne mândrim că suntem mărunți. Billy, te uiți la o planetă plină de Saroyani[16]. Da, domnule. O familie mare şi puternică de Saroyani prietenoşi, unde toată lumea iubeşte pe toată lumea. Vă înțelegem pe voi, marțienii, Joe, şi ştim de ce ați invadat Pământul. Ştim cât de singuri vă simțeați acolo pe planeta voastră mică şi cum ne invidiați oraşele...

— Civilizația noastră e mult mai veche decât a voastră...

— Te rog, Joe, mă faci nefericit când mă întrerupi. Lasă-mă să-mi expun toată teoria şi apoi poți să vorbeşti cât vrei. Cum spuneam, erați singuri acolo sus, pe Marte, şi ați coborât să ne vedeți oraşele, femeile şi tot restul, iar noi v-am primit cu brațele deschise pentru că ne sunteți frați, oameni de rând ca noi toți. Şi apoi, ca un fel de incident colateral, Roscoe, există şi un mic profit care se poate face din această invazie. Vreau să zic, de exemplu, filmul ăsta pe care-l am în plan şi care o să ne aducă un miliard de dolari net, pun pariu. Săptămâna viitoare scoatem pe piață

---

[16] William Saroyan (1908-1981), autor american, adept al optimismului în timpul Marii Recesiuni.

o păpuşă marțiană specială, la treizeci de dolari bucata. Gândeşte-te câte milioane sunt acolo. Am şi un contact ca să produc un joc marțian, pe care o să-l vând cu cinci dolari. Există tot felul de perspective.

— Înțeleg, spuse Ettil dând înapoi.

— Şi, desigur, există această nouă şi minunată piață. Gândeşte-te la toate epilatoarele, la guma de mestecat şi la crema de pantofi pe care vi le putem vinde vouă, marțienilor.

— Stai. Încă o întrebare.

— Grăieşte.

— Care ți-e prenumele? De la ce vin inițialele R. R.?

— Richard Robert.

Ettil privi în tavan.

— Ți se spune, poate, uneori, când şi când, din întâmplare... Rick?

— De unde ai ştiut, tipule? Rick, desigur.

Ettil suspină şi începu să râdă şi să râdă. Întinse mâna.

— Deci tu eşti Rick? Rick! Deci tu eşti Rick!

— Care-i gluma, poznaşule? Zi-i şi lu' tăticu'!

— N-ai înțelege. E o poantă pentru cunoscători. Ha, ha!

Lacrimile îi curgeau pe obraji şi de acolo în gura deschisă. Lovi în masă de mai multe ori.

— Deci tu eşti Rick. Ah, ce diferit, ce nostim. Nu tu muşchi umflați, nu tu maxilar puternic, nu tu puşcă. Numai un portofel doldora de bani, un inel cu smarald şi o talie dolofană.

— Hei, vezi cum vorbeşti. N-oi fi eu Apolo, dar...

— Dă mâna, Rick. Mi-am dorit să te cunosc. Eşti omul care va cuceri Marte cu pahare pentru preparat cocteiluri, cu brandțuri, cu jetoane pentru pocher, cu cravaşe şi cizme de piele, cu şepci în carouri şi băuturi cu rom.

— Sunt doar un modest om de afaceri, spuse Van Plank coborându-şi viclean privirea. Îmi fac treaba şi-mi iau partea mea umilă din caşcaval. Dar după cum spuneam, Mort,

m-am gândit la piețele de pe Marte pentru jocurile Unchiul Wiggily şi benzile desenate Dick Tracy. Sunt complet noi. O piață uriaşă care n-a auzit niciodată de animații, corect? Corect! Deci e suficient să aruncăm o grămadă de chestii în capul marțienilor. O să se bată pe ele, puştiule, o să se bată! Şi cine nu s-ar bate pentru parfumuri, rochii de la Paris şi salopete de la Oshkosh, ei? Şi nişte pantofi noi frumoşi...

— Nu purtăm pantofi.

— Da' ce-avem acolo? întrebă R.R. privind tavanul. O planetă de țărani? Uite cum stă treaba, Joe, o să avem noi grijă de asta. O să-i umilim pe toți până-i facem să poarte pantofi. Apoi le vindem cremă de ghete!

— O!

Pământeanul îl lovi pe Ettil peste braț.

— Batem palma? Vrei să fii director tehnic pentru filmul meu? O să primeşti două sute pe săptămână pentru început, cel mult cinci sute. Ce spui?

— Mi-e rău, spuse Ettil.

Băuse manhattanul şi acum începea să se albăstrească.

— Ei, îmi pare rău. N-am ştiut că o să-ți dăuneze. Hai să ieşim la aer.

În aer liber, Ettil se simți mai bine.

— Deci de-asta ne-a primit Pământul? zise el clătinându-se.

— Desigur, fiule. Oricând i se iveşte unui pământean ocazia să facă un dolar cinstit, să-l vezi cum se avântă. Clientul are întotdeauna dreptate. Fără supărare. Uite cartea mea de vizită. Mâine la ora nouă dimineata să fii în studioul nostru de la Hollywood. O să ți se arate biroul tău. Eu vin la unsprezece şi ne vedem atunci. Asigură-te că ajungi la nouă. E o regulă strictă.

— De ce?

— Gallagher, eşti un băiețaş bizar, dar îmi placi. Noapte bună. Invazie plăcută!

Maşina pământeanului se îndepărtă.

Ettil clipi privind neîncrezător în urma ei. Apoi, frecându-şi fruntea cu palma, porni încet pe stradă spre rachetoport.

— Ei bine, ce-ai de gând? se întrebă el cu glas tare.

Rachetele licăreau tăcute în lumina lunii. Dinspre oraş se auzea îndepărtat gălăgia de la chefuri. În clădirea medicală, doctorii tratau un caz extrem de epuizare nervoasă: un tânăr marțian care, după țipetele pe care le scotea, văzuse prea mult, băuse prea mult, ascultase prea multe cântece la cutiuțele roşu-cu-galben din baruri şi fusese alergat în jurul a nenumărate mese de o femeie mare cât un elefant. Murmura întruna:

— Nu pot să respir... zdrobit, prins în laț.

Suspinele se domoliră. Ettil ieşi din umbră şi traversă un bulevard larg spre nave. În depărtare putea zări paznicii zăcând beți. Marțianul ascultă. Dinspre oraşul mare se auzeau sunete înăbuşite de maşini, muzică şi sirene.

Şi îşi imagină şi alte sunete: huruitul perfid al maşinilor care amestecau malțurile pentru a-i îngrăşa pe războinici, pentru a-i face leneşi şi uituci, vocile narcotice ale peşterilor-cinematografe adormindu-i pe marțieni iute, iute, într-o toropeală prin care ar fi umblat ca somnambulii pentru tot restul vieții.

După un an, câți marțieni ar fi fost morți din cauza cirozei ficatului, a rinichilor nefuncționali, a tensiunii ridicate şi a suicidului?

Se opri în mijlocul bulevardului gol. La două cvartale distanță, văzu o maşină gonind spre el.

Avea de ales: să stea aici, să accepte postul de la studio, să se prezinte la muncă în fiecare dimineață în calitate de consultant la film şi, încet-încet, să ajungă să fie de acord cu producătorul că da, într-adevăr, au fost masacre pe Marte; da, femeile erau înalte şi blonde; da, existau dansuri tribale şi sacrificii; da, da, da. Sau putea să-şi continue drumul, să intre într-o rachetă şi să se întoarcă, singur, pe Marte.

— Dar ce are să se întâmple anul viitor? spuse el.

Clubul de noapte Blue Canal adus pe Marte. Cazinoul Ancient City construit chiar înăuntru. Da, chiar înăuntrul unui oraş străvechi de pe Marte! Reclame luminoase, formulare de curse împrăştiate de vânt prin vechile oraşe, picnicuri în cimitirele ancestrale – toate astea, toate astea.

Dar nu încă. În câteva zile ar putea fi acasă. Tylla l-ar aştepta împreună cu fiul lor, iar apoi, în ultimii ani de viață liniştită, ar putea sta cu soția lui în bătaia vântului, pe marginea canalului, citindu-şi cărțile bune şi liniştite, sorbind dintr-un vin uşor şi rar, vorbind şi trăindu-şi scurta viață până ce nebunia de lumini țipătoare va cădea din cer.

Şi apoi poate că el şi Tylla s-ar putea muta în munții cei albaştri, să se ascundă un an sau doi, până ce turiştii vor veni să-şi țăcănească aparatele de fotografiat şi să spună ce ciudate şi ce demodate sunt lucrurile.

Ştia exact ce i-ar spune Tyllei.

— Războiul e un lucru rău. Dar pacea poate fi o adevărată oroare.

Ettil stătea încă în mijlocul bulevardului larg.

Întorcându-se, nu fu surprins să vadă o maşină năpustindu-se spre el, plină cu copii care țipau. Băieții şi fetele dinăuntru, care nu aveau niciunul mai mult de şaisprezece ani, virau şi făceau maşina decapotabilă să ricoşeze în josul bulevardului. Îi văzu arătând spre el şi strigând. Auzi motorul mugind şi mai tare. Maşina accelera la peste nouăzeci de kilometri pe oră.

Începu să alerge.

„Da, da“, îşi zise el obosit, în timp ce maşina venea pe urmele lui. „Ce ciudat, ce trist. Sună atât de asemănător cu... o betonieră.“

MARIONETE SRL

Se plimbau încet în josul străzii, pe la zece seara, discutând calm. Aveau amândoi în jur de treizeci şi cinci de ani, erau amândoi extraordinar de sobri.

— Dar de ce aşa devreme? întrebă Smith.

— De-aia, spuse Braling.

— Prima ta noapte în oraş după ani de zile şi te întorci acasă la zece.

— Nervii, presupun.

— Ce mă miră e cum ai rezistat. De zece ani tot încerc să te scot la un pahar în tihnă. Şi tocmai în noaptea asta insişti să te întorci devreme.

— Nu vreau să-mi forțez norocul, spuse Braling.

— Ce-ai făcut, i-ai pus praf de dormit nevesti-tii în cafea?

— Nu, n-ar fi etic. O să vezi în curând.

Cotiră pe o stradă.

— Sincer, Braling, nu-mi place să spun asta, dar *ai fost* răbdător cu ea. Poți să nu recunoşti în fața mea, dar căsătoria a fost o experiență îngrozitoare pentru tine, nu-i aşa?

— N-aş spune asta.

— S-a dus vorba, oricum, prin diverse locuri, cum te-a făcut să te însori cu ea. Atunci în 1979, când voiai să mergi la Rio...

— Dragul de Rio. N-am apucat să-l văd niciodată, după toate planurile pe care mi le făcusem.

— Şi felul în care şi-a rupt hainele, şi-a ciufulit părul şi a amenințat că cheamă poliția dacă nu te însori cu ea.

— Întotdeauna a fost nervoasă, Smith, înțelege.

— A fost mai mult decât nedrept. N-o iubeai. Măcar asta i-ai spus, nu?

— Mi-amintesc că am fost destul de ferm în privința asta.

— Şi totuşi te-ai căsătorit cu ea.

— Trebuia să mă gândesc la afacerea mea, precum şi la mama şi la tatăl meu. Aşa ceva i-ar fi ucis.

— Şi au trecut zece ani.

— Da, spuse Braling cu ochii cenuşii şi fermi. Dar cred că situația s-ar putea schimba acum. Cred că se întâmplă ce-am aşteptat. Ia uite-aci.

Scoase un bilet lung şi albastru.

— Ei poftim, un bilet către Rio la racheta de joi!

— Da, în cele din urmă o să ajung.

— Ce minunat! Chiar *o meriți*! Dar *ea* n-o să protesteze? N-o să-ți facă necazuri?

Braling zâmbi nervos.

— N-o să ştie că am plecat. O să mă întorc într-o lună şi n-o să ştie nimeni cu excepția ta.

Smith oftă.

— Aş vrea să merg cu tine.

— Sărmane Smith, mariajul tău nu-i o treabă chiar uşoară, nu-i aşa?

— Nu chiar, să te căsătoreşti cu o femeie care exagerează. Vreau să zic, în cele din urmă, când eşti căsătorit de zece ani, nu te mai aştepți ca femeia să stea în poala ta două ore în fiecare seară, să te sune la muncă de douăsprezece ori pe zi şi să-ți vorbească la fel ca unui copil mic. Şi am senzația că în ultima lună e mai rău. Mă întreb dacă nu e nițel cam săracă cu duhul.

— Ah, Smith, întotdeauna moderat. Ei bine, am ajuns la mine. Acum, ai vrea să-mi cunoşti secretul? Cum am reuşit să evadez în seara asta?

— Chiar mi-ai spune?

— Uite sus, acolo! spuse Braling.

Priveau amândoi în sus, prin întuneric.

La fereastra de deasupra lor, la etajul al doilea, o jaluzea era ridicată. Un bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani, uşor grizonant la tâmple, cu ochi trişti şi cenuşii şi o mustăcioară subțire privi în jos către ei.

— Ei na, ăla eşti *tu*! strigă Smith.

— Şşş, nu aşa tare!

Braling făcu semn cu mâna în sus. Bărbatul din fereastră gesticulă frenetic şi dispăru.

— Probabil că am înnebunit, spuse Smith.

— Stai nițel.

Cei doi aşteptară.

Uşa de la stradă a apartamentului se deschise, iar domnul uscățiv şi înalt, cu mustață şi ochi îndureraţi, ieşi să-i întâmpine.

— Salut, Braling, spuse el.

— Salut, Braling, spuse Braling.

Erau identici.

Smith întrebă holbându-se.

— E fratele tău geamăn? N-am ştiut niciodată...

— Nu, nu, spuse Braling liniştit. Apleacă-te mai aproape. Pune urechea pe pieptul lui Braling Doi.

Smith ezită, apoi se aplecă pentru a-şi sprijini capul de coastele bărbatului care aştepta răbdător.

Tic-tic-tic-tic-tic-tic-tic-tic.

— O, nu! *Nu* se poate!

— Ba da.

— Lasă-mă să ascult din nou.

Tic-tic-tic-tic-tic-tic-tic-tic.

Smith se împletici înapoi şi flutură înspăimântat din pleoape. Îşi întinse degetele şi atinse mâinile calde şi obrajii creaturii.

— De unde-l ai?

— Nu-i aşa că e făcut excelent?

— Incredibil. De unde?

— Dă-i omului cartea ta de vizită, Braling Doi.

Braling Doi făcu o magie şi prezentă o carte de vizită albă:

MARIONETE SRL

Dubluri pentru dumneavoastră sau pentru prieteni; 1.990 de modele umanoide din plastic, noi, garantate împotriva oricărei uzuri fizice. De la 7.600 de dolari la modelul de lux de 15.000 de dolari.

— Nu, spuse Smith.

— Da, spuse Braling.

— Natural, spuse Braling Doi.

— De când faci asta?

— Îl am de o lună. Îl țin în pivniță, într-o cutie pentru scule. Nevastă-mea nu merge niciodată jos, iar eu am singurul lacăt şi singura cheie de la acea cutie. În seara asta i-am zis că vreau să ies la o plimbare să-mi cumpăr un trabuc. M-am dus în pivniță, l-am scos pe Braling Doi afară din cutie şi l-am trimis sus să stea cu nevastă-mea, în timp ce eu am ieşit să te văd, Smith.

— Minunat. Până şi *mirosul* e ca al tău: Bond Street şi Melachrinos!

— Poate că analizez eu prea mult lucrurile, dar consider că e foarte etic. În fond, tot ce-şi doreşte nevastă-mea mai mult e să mă aibă pe *mine*. Marioneta asta sunt eu până la ultimul fir de păr. Am fost acasă toată seara. O să fiu acasă cu ea în următoarea lună. Între timp, un alt domn va fi în Rio, după zece ani de aşteptare. Când mă întorc de la Rio, Braling Doi aici de față se va întoarce în cutie.

Smith se gândi la asta un minut sau două.

— O să funcționeze o lună fără întreținere?

— Dacă e nevoie, şase luni. Şi e construit să facă totul, să mănânce, să doarmă, să transpire, totul, mai firesc decât firescul. O să ai grijă de soția mea, nu-i aşa, Braling Doi?

— Soția ta este destul de drăguță, spuse Braling Doi. Am ajuns s-o îndrăgesc.

Smith începu să tremure.

— De când activează Marionete SRL?

— În secret, de doi ani.

— Aş putea... adică, există vreo modalitate...

Smith îl prinse de umăr cu sinceritate pe prietenul său.

— Poți să-mi spui de unde pot face rost de unul, de un robot, de o marionetă, pentru mine? O să-mi *dai* adresa, nu-i aşa?

— Poftim.

Smith luă cartea de vizită şi o răsuci pe toate părțile.

— Mulțumesc, spuse el. Nici nu ştii cât înseamnă asta pentru mine. Doar un mic răgaz. Măcar o noapte, chiar şi o dată pe lună. Soția mea mă iubeşte aşa de mult, că nu suportă să fiu plecat nici o oră. O iubesc foarte mult, ştii, dar aminteşte-ți vechea poezie: „dacă o laşi prea liberă, dispare, dacă o ții prea strâns, dragostea moare". Vreau doar să-şi mai relaxeze puțin strânsoarea.

— Cel puțin eşti norocos că soția ta te iubeşte. La mine problema e ura. Nu-i aşa de uşor.

— O, Nettie mă iubeşte la nebunie. Îndatorirea mea e s-o fac să mă iubească confortabil.

— Atunci, noroc, Smith. Treci pe aici cât sunt în Rio. O să fie ciudat pentru nevastă-mea dacă încetezi dintr-odată să mă mai suni. Trebuie să te porți cu Braling Doi aici de față aşa cum te-ai purta cu mine.

— Desigur! La revedere. Şi mulțumesc.

Smith coborî strada zâmbind. Braling şi Braling Doi se întoarseră şi intrară în holul apartamentului.

În autobuzul ce traversa oraşul, Smith fluiera uşurel, răsucind cartonul alb între degete:

„Clienții trebuie să garanteze discreția deoarece, deşi Congresul pregăteşte o hotărâre pentru intrarea în legalitate

a Marionete SRL, utilizarea uneia este în continuare un delict, în cazul în care sunteți prins."

— Ei bine, spuse Smith.

„Clienților trebuie să li se execute un model după trup şi să li se facă o verificare a indexului coloristic pentru ochi, buze, păr, piele etc. Clienții trebuie să ia în considerare o durată de două luni până la finalizarea modelului."

Nu-i aşa mult, gândi Smith. Peste două luni coastele mele vor avea o şansă să se repare după strânsoarea la care au fost supuse. Peste două luni mâna o să mi se vindece de la cât a fost ținută. Peste două luni buza mea de jos, rănită, va începe să se refacă. Nu vreau să par *nerecunoscător*...

Smith întoarse cartonul pe partea cealaltă.

„Marionete SRL a fost înființată acum doi ani şi se bazează pe un palmares de clienți satisfăcuți. Mottoul nostru este: Fără obligații. Adresa: South Wesley Drive nr. 43."

Autobuzul opri în stație; Smith îşi aprinse o țigară şi, fredonând în timp ce urca scările, îşi zise: „Nettie şi cu mine avem cincisprezece mii în contul nostru comun. O să sustrag opt mii ca să pornesc o mică afacere, să zicem. Marioneta probabil că îmi va rambursa banii cu dobândă, în multe feluri. Nu-i nevoie ca Nettie să ştie." Deschise uşa şi într-un minut fu în dormitor. Nettie era întinsă pe pat, palidă, imensă, dormind cu evlavie.

„Draga de Nettie." Era aproape copleşit de remuşcare văzându-i fața inocentă în semiîntuneric. „Dacă ai fi trează, m-ai înăbuşi cu sărutări şi mi-ai gânguri în ureche. Serios, mă faci să mă simt ca un delincvent. Ai fost o soție atât de bună, de iubitoare. Uneori mi-e imposibil să cred că te-ai măritat cu mine şi nu cu Bud Chapman ăla, pe care l-ai

plăcut cândva. Mi se pare că în ultima lună m-ai iubit mai frenetic decât *oricând*."

Ochii i se umplură de lacrimi. Dintr-odată îşi dori s-o sărute, să-i mărturisească dragostea lui, să rupă cartea de vizită, să uite întreaga afacere. Dar pe când se pregătea să facă asta, mâna începu să îl doară, iar coastele îi pârâiră şi gemură. Se opri cu privirea îndurerată şi ieşi. Traversă holul şi camerele întunecate. Fredonând, deschise biroul oval din bibliotecă şi ciordi carnetul de cecuri.

— Iau doar opt mii de dolari, asta-i tot, îşi spuse el. Nu mai mult de atât.

Se opri.

— Ia stai nițel.

Verifică din nou carnetul de cecuri, frenetic.

— Stai aşa! țipă el şi sări în sus. Lipsesc zece mii de dolari! N-au mai rămas decât cinci mii! Ce-a făcut? Ce-a făcut Nettie cu ei? Alte pălării, alte haine, alte parfumuri! Sau, stai... ştiu. A cumpărat căsuța aia de pe Hudson despre care vorbea de luni de zile. A făcut asta fără măcar să ceară voie!

Se năpusti în dormitor, inocent şi indignat. La ce se gândise când sustrăsese banii aşa? Se aplecă deasupra ei.

— Nettie! strigă el. Nettie, trezeşte-te!

Femeia nu se clinti.

— Ce-ai făcut cu banii mei? zbieră Smith.

Ea se mişcă tresărind. Lumina din stradă îi scălda obrajii frumoşi.

Se petrecea ceva ciudat cu ea. Inima lui palpită violent. Limba i se uscă. Se înfioră. Dintr-odată i se înmuiară genunchii. Se prăbuşi.

— Nettie, Nettie! urlă el. Ce-ai făcut cu banii mei?

Şi apoi, gândul îngrozitor. Teroarea şi singurătatea îl înghițiră. Apoi înfrigurarea şi dezamăgirea. Pentru că, fără să-şi dorească să facă asta, se înclinase peste ea din ce în

ce mai mult, până ce urechea lui înfrigurată se aşează ferm şi irevocabil pe pieptul ei rotund şi roz.

— Nettie! țipă el.

Tic, tic, tic, tic, tic, tic, tic, tic, tic, tic, tic.

Pe când Smith traversa bulevardul în noapte, Braling şi Braling Doi se întoarseră în apartament.

— Mă bucur că va fi şi el fericit, spuse Braling.

— Da, spuse Braling Doi distrat.

— Ei bine, înapoi în cutia din pivniță, B-Doi.

Braling îşi călăuzi dublura către scările pivniței, ținând-o de braț.

— Voiam să vorbim despre asta, spuse Braling Doi când ajunseră la podeaua de ciment şi o traversau. Pivnița. Nu-mi place. Nu-mi place cutia aia de scule.

— O să încerc să rezolv cu ceva mai confortabil.

— Marionetele sunt făcute să se mişte, nu să zacă. Ție cum ți-ar plăcea să stai întins într-o cutie în cea mai mare parte a timpului?

— Păi...

— Nu ți-ar plăcea deloc. Sunt în funcțiune tot timpul. Nu mă poți opri. Sunt perfect viu şi am sentimente.

— Mai durează numai câteva zile. Plec la Rio şi nu va mai trebui să stai în cutie. Poți să trăieşti sus în casă.

Braling Doi gesticulă iritat.

— Şi când te întorci de la distracție, eu mă întorc în cutie.

Braling spuse:

— La magazinul de marionete nu mi-au spus că o să capăt un exemplar atât de dificil.

— Nu ştiu ei multe despre noi, zise Braling Doi. Suntem destul de noi. Şi suntem sensibili. Urăsc ideea că tu o să pleci, o să stai întins la soare şi o să te veseleşti în Rio, în timp ce noi suntem blocați aici în frig.

— Dar mi-am dorit călătoria asta toată viața, spuse Braling încet.

Miji ochii şi putu vedea marea, munții şi nisipul galben. Sunetul valurilor îi făcea bine la minte. Soarele îi mângâia umerii goi. Vinul era cel mai bun.

— *Eu* nu o să ajung niciodată la Rio, spuse celălalt bărbat. La asta te-ai gândit?

— Nu, eu...

— Şi încă ceva. Soția ta.

— Ce-i cu ea? întrebă Braling începând să se retragă spre uşă.

— Începe să-mi fie dragă.

— Mă bucur că îți place slujba.

Braling îşi linse nervos buzele.

— Mă tem că nu înțelegi. Cred... că m-am îndrăgostit de ea.

Braling făcu încă un pas şi îngheță.

— Te-ai *ce*?

— Şi m-am gândit, spuse Braling Doi, ce frumos e în Rio şi cum nu o să ajung niciodată acolo. Şi m-am gândit la soția ta şi... cred că am putea fi foarte fericiți.

— Ce, ce drăguț, zise Braling şi se îndreptă cât de nonşalant putu spre uşa pivniței. Nu te superi dacă aştepți o clipă, da? Trebuie să dau un telefon.

— Cui? întrebă Braling Doi încruntându-se.

— Nimănui important.

— La Marionete SRL? Să le spui să vină să mă ia?

— Nu, nu... nimic de genul ăsta!

Încercă să o zbughească pe uşă, însă o strânsoare de oțel îi prinse încheieturile.

— Nu fugi!

— Ia mâinile de pe mine!

— Nu.

— Nevastă-mea te-a pus să faci asta?

— Nu.

— S-a prins? A vorbit cu tine? Ştie? *Asta* e? țipă el.

O mână îi astupă gura.

— N-o să afli niciodată, este? zise Braling Doi zâmbind delicat. N-o să afli niciodată.

Braling se zbătu.

— Sigur s-a prins, sigur te-a influențat!

Braling Doi spuse:

— O să te vâr în cutie, o să o încui şi o să pierd cheia. Apoi o să cumpăr încă un bilet spre Rio pentru soția ta.

— Stai puțin, stai aşa. Aşteaptă nițel. Să nu ne grăbim. Hai să discutăm.

— Rămas-bun, Braling.

Braling înlemni.

— Cum adică „rămas-bun"?

Peste zece minute doamna Braling se trezi. Îşi duse mâna la obraz. Cineva tocmai i-l sărutase. Se înfioră şi privi în sus.

— Dar... n-ai mai făcut-o de ani de zile, murmură ea.

— O să vedem cum putem remedia asta, spuse cineva.

ORAŞUL

Oraşul aşteptase douăzeci de mii de ani.

Planeta se deplasase prin spațiu, florile de pe câmpii crescuseră şi se uscaseră, iar oraşul aştepta în continuare; râurile planetei crescuseră, scăzuseră şi se transformaseră în pulbere. În continuare, oraşul aştepta. Vânturile care fuseseră odată tinere şi sălbatice, îmbătrâniră şi se liniştiră, iar norii care fuseseră cândva rupți şi sfâşiați erau acum lăsați să lunece singuratici peste albul liniştit al cerului. Oraşul aştepta în continuare.

Oraşul aştepta cu ferestrele şi cu pereții lui de obsidian negru, cu zgârie-norii şi turnurile fără flamuri, cu străzile neumblate şi cu clanțele neatinse ale uşilor, fără vreun petic de hârtie sau vreo umbră de om. Oraşul aştepta în timp ce planeta se rotea în spațiu, urmându-şi orbita în jurul unui soare alb-albăstrui, iar anotimpurile treceau de la îngheț la pârjol şi înapoi la îngheț, apoi la câmpuri înverzite şi pajişti galbene de vară.

Era o după-amiază de vară din mijlocul anului douăzeci de mii, când oraşul încetă să mai aştepte.

Pe cer apăru o rachetă.

Aceasta plană, se întoarse, reveni şi asoliză în lunca de rocă argiloasă, la cincizeci de metri de peretele de obsidian.

Cizmele călcară iarba subțire şi vocile celor rămaşi în rachetă li se adresară camarazilor de afară.

— Gata?

— În regulă, soldați, cu grijă! Spre oraş. Jensen, tu şi Hutchinson patrulați în față. Fiți vigilenți.

Oraşul deschise nări secrete în pereții negri şi o gură de sucțiune constantă, plasată adânc în inima oraşului, absorbi vârtejuri de aer prin canale, prin filtrele pentru scaieți şi prin colectoarele de praf, până la un şir delicat de serpentine şi pânze fine şi tremurătoare care străluceau cu o lumină argintie. Sucțiunea se repetă iar şi iar; iar şi iar mirosurile luncii fură purtate de vânturile calde în oraş.

„Miros de foc, izul unui meteorit căzut, metal încins. O navă a sosit de pe altă lume. Miros de aramă, mirosul prăfuit de foc al pulberii arse, al sulfului şi al pucioasei rachetei."

Această informație, ştampilată pe benzi care se răsuciră intrând prin fante, alunecă prin rotițe dințate galbene în alte maşinării.

Clic-ceac-ceac-ceac.

Un calculator scoase un zgomot de metronom. Cinci, şase, şapte, opt, nouă. Nouă oameni! O maşină de scris instantanee scrise cu cerneală acest mesaj pe banda care şerpui şi dispăru.

Clic-clic-ceac-ceac.

Oraşul aşteptă să simtă pasul uşor al cizmelor cauciucate.

Nările marelui oraş se dilatară din nou.

Miros de unt. În aerul oraşului, de la necunoscuții care stăteau la pândă, boarea care adia prin marele Nas se descompuse uşor în amintiri despre lapte, brânză, înghețată, unt, efluviul unei economii a produselor lactate.

Clic-clic.

— Aveți grijă, băieți!

— Jones, scoate arma. Nu fi prost!

— Oraşul e mort, de ce să ne facem griji?

— N-ai de unde să ştii.

Acum, auzind vocile lătrătoare, Urechile oraşului se treziră. După secole de ascultat vânturile care băteau domol, de ascultat frunzele desprinzându-se de copaci şi iarba

crescând încet la vremea topirii zăpezii, Urechile se gresară singure prin auto-lubricare, puseră în funcțiune timpane uriaşe, îngrijite, în care bătăile inimilor invadatorilor puteau pocni sau lovi delicat, precum tremurul unei aripi de țânțar. Urechile ascultară, iar Nasul umplu camere mari de mirosuri.

Transpirația bărbaților speriați se ridică în aer. Erau insule de sudoare sub brațele lor şi sudoare în palmele care țineau armele.

Nasul examină şi inhală acest aer, ca un cunoscător care degustă un vin vechi.

Cic-cic-ceac-clic.

Informația se roti în jos, pe benzi de verificare paralele. Transpirație; cloruri în atâtea procente; sulfați aşa-şi-aşa; azot din uree, azot din amoniac, *aşadar*: creatinină, zahăr, acid lactic, *iată*!

Clopotele sunară. Sumele urcară.

Nasul şuieră, eliberând aerul testat. Urechile uriaşe ascultară:

— Cred că trebuie să ne întoarcem la rachetă, căpitane.

— Eu dau ordinele, domnule Smith!

— Da, domnule.

— Tu, de sus! Santinela! Vezi ceva?

— Nimic, domnule. Arată ca şi cum ar fi mort de multă vreme.

— Vezi, Smith? N-ai de ce să te temi.

— Nu-mi place. Nu ştiu de ce. Ați simțit vreodată că ați mai fost într-un anumit loc? Ei bine, oraşul ăsta e prea familiar.

— Prostii. Sistemul ăsta planetar e la milioane de kilometri de Pământ; e imposibil să fi fost înainte aici. Noi deținem singura rachetă pentru ani-lumină.

— În orice caz, domnule, aşa mă simt. Cred că ar trebui să plecăm.

Paşii soldaților ezitară. În aerul liniştit nu se auzea decât sunetul răsuflării intrusului.

Urechea auzi şi îşi intensifică activitatea. Rotoarele se mişcau ca unse, lichidele curgeau strălucind în mici pâraie prin valve şi suflante. O formulă şi o poțiune – una o urmă pe cealaltă. Câteva clipe mai târziu, răspunzând somației Urechii şi Nasului, prin orificii gigantice din pereții orașului, o aromă proaspătă fu împrăştiată peste invadatori.

— Simți mirosul, Smith? Aah. Iarbă verde. Ai mirosit vreodată ceva mai grozav? Dumnezeule, aş vrea doar să stau aici s-o miros.

Clorofilă invizibilă fu suflată printre bărbații care stăteau în picioare.

— *Aahh!*

Paşii continuau să înainteze.

— Nu ți se pare nimic în neregulă, eh, Smith? Haide!

Urechea şi Nasul se relaxară o miliardime dintr-o fracțiune. Contramăsura reuşise. Pionii continuau să înainteze.

Ochii înnorați ai oraşului ieşiră din ceață şi pâclă.

— Căpitane, ferestrele!

— Poftim?

— Ferestrele casei ăleia de acolo! Le-am văzut mişcându-se!

— *Eu* nu le-am văzut.

— S-au schimbat. Şi-au schimbat culoarea. Din întunecate au devenit luminoase.

— Mie îmi par nişte ferestre obişnuite, pătrate.

Imaginea obiectelor deveni clară. În râpele mecanice ale oraşului cădeau trunchiuri de copaci, iar volanții se scufundau în rezervoarele de ulei verde. Ramele ferestrelor se îndoiră. Geamurile licăriră.

Jos, în stradă, mergeau doi bărbați – o patrulă. Erau urmați la o distanță optimă de alți şapte. Erau îmbrăcați în uniforme albe, fețele le erau roz, de parcă fuseseră plesniți

peste obraji; aveau ochii albaştri. Mergeau în poziție verticală, sprijinindu-se pe picioarele din spate, şi cărau cu ei arme din metal. Picioarele lor aveau cizme. Erau masculi, cu ochi, urechi, guri, nasuri.

Ferestrele începură să tremure şi să se micşoreze. Se dilatară imperceptibil, ca irişii a nenumărați ochi.

— Vă spun eu, căpitane, e ceva ciudat cu ferestrele!

— Hai, mişcă!

— Eu mă întorc, domnule.

— Poftim?

— Mă întorc la rachetă.

— Domnule Smith!

— Nu am de gând să cad în vreo capcană!

— Ți-e frică de un oraş pustiu?

Ceilalți râseră stânjeniți.

— Dați-i înainte, râdeți!

Strada era pavată cu pietre, fiecare bolovan având dimensiunea de şapte centimetri pe cincisprezece. Cu o mişcare ce nu putu fi percepută ca atare, strada deveni compactă. Îi cântărea pe invadatori.

Într-o pivniță cu maşinării, un dispozitiv roşu atinse un număr: 178 de pfunzi... 210, 154, 201, 198 – fiecare bărbat cântărit, înregistrat, iar înregistrarea trecută pe o bobină într-o zonă întunecată corespunzătoare.

Oraşul era complet treaz acum!

Gurile de ventilație sugeau şi suflau aerul, mirosul de tutun din gurile invadatorilor, mirosul de săpun verde de pe mâinile lor. Chiar şi globii lor oculari aveau un miros delicat. Oraşul îl detectă, iar această informație fu procesată în totaluri care goniră să se adauge celorlalte totaluri. Ferestrele de cristal sclipiră. Urechea îşi încordă şi îşi întinse timpanul din ce în ce mai mult – toate simțurile oraşului roiau ca nişte fulgi de zăpadă nevăzuți, numărând respirațiile şi bătăile de inimă abia sesizabile ale bărbaților, ascultând, veghind, gustând.

Pentru că străzile erau ca limbile, iar pe unde treceau oamenii, gustul tălpilor lor cobora prin porii pietrelor pentru a fi calculat pe hârtie de turnesol. Acest total chimic, atât de subtil colectat, fu adăugat la sumele care erau acum în creştere şi aşteptau calculul final printre roțile care se învârteau şi spițele care şopteau.

Se auzeau paşi. Alergau.

— Întoarce-te! Smith!

— Nu, lua-v-ar naiba!

— Prindeți-l, băieți!

Se auzeau paşi gonind.

Un test final. Oraşul, care ascultase, privise, gustase, simțise, cântărise şi apreciase, trebuia să efectueze o ultimă sarcină.

O trapă se deschise larg în stradă. Căpitanul, care alerga, dispăru nevăzut de ceilalți.

După ce fusese atârnat de picioare, iar o lamă îi spintecase de-a curmezişul grumazul şi o alta îi traversase pieptul golindu-l imediat de măruntaie, căpitanul muri expus pe o masă de sub stradă, într-o celulă secretă. Microscoape gigantice de cristal se holbară la fibrele roşii ale muşchilor; degete descărnate sondară inima care bătea încă. Fâşii din pielea sa spintecată fură fixate de masă, în timp ce nişte mâini mutau bucăți din trupul căpitanului de parcă ar fi aparținut unui jucător rapid şi curios de şah care folosea pionii roşii.

Deasupra, pe stradă, bărbații alergau. Smith alerga şi el, în timp ce ceilalți țipau. Smith țipa la rândul lui. Iar dedesubt, în acea cameră ciudată, sângele se scurse în capsule, apoi fu agitat, centrifugat şi aşezat pe lamele sub alte microscoape. Se făcură calcule, fură luate temperaturi, inima fu secționată în şaptesprezece părți, ficatul şi rinichii fură tăiați pe jumătate cu multă precizie. Creierul căpitanului fu perforat cu freze şi extras din cavitatea făcută din os, nervii fură traşi ca firele moarte dintr-un panou

de comandă, muşchii îi fură smulşi pentru a li se verifica elasticitatea în timp ce, în subteranul electric al oraşului, Mintea calcula totalul final şi toate maşinăriile huruiau apropiindu-se de o monstruoasă şi temporară oprire.

Totalul.

Aceştia *sunt* oameni. Aceştia *sunt* oameni de pe o lume îndepărtată, de pe o *anumită* planetă, şi au anumiți ochi, anumite urechi, merg pe picioare într-un anumit fel, cară arme şi gândesc şi luptă, şi au anumite inimi şi toate acele organe înregistrate acum mult timp.

Deasupra, oamenii alergau în josul străzii, spre rachetă.

Smith alerga.

Totalul.

Aceştia sunt duşmanii noştri. Aceştia sunt cei pe care i-am aşteptat douăzeci de mii de ani ca să-i revedem. Aceştia sunt oamenii pe care i-am aşteptat ca să ne răzbunăm. Totul se adună. Aceştia sunt oameni de pe o planetă numită Pământ, care au declarat război Taollanului acum douăzeci de mii de ani, care ne-au ținut în sclavie, ne-au ruinat şi ne-au distrus cu o boală îngrozitoare. Apoi au plecat să trăiască în altă galaxie, ca să scape de boala pe care au aruncat-o asupra noastră după ce ne-au prădat lumea. Au uitat războiul acela şi timpurile acelea, şi ne-au uitat şi pe noi. Dar noi nu i-am uitat pe ei. Aceştia sunt inamicii noştri. Nu există dubii. Aşteptarea noastră s-a încheiat.

— Smith, întoarce-te!

Iute. Deasupra mesei roşii, unde se afla golit de organe trupul căpitanului, cu mâinile şi picioarele depărtate, noi degete începură să trebăluiască. În trupul umed al căpitanului fură introduse organe de cupru, de alamă, de argint, de aluminiu, de cauciuc şi de mătase; nişte păianjeni țesură plasa de aur care fu introdusă în piele; căpitanului îi fu ataşată o inimă, iar în craniu îi fu aşezat un creier de platină din care ieşeau zumzăind scântei mici de foc albastru; nişte fire îi fură introduse prin corp către brațe şi picioare. Într-o

clipă corpul fu cusut la loc, inciziile fură date cu ceară, rănile de la gât şi din jurul craniului se vindecaseră – era perfect, proaspăt, nou.

Căpitanul se ridică în capul oaselor şi-şi flexă brațele.

— Opriți-vă!

Căpitanul reapăru pe stradă, îşi ridică arma şi trase.

Smith căzu răpus de un glonț în inimă.

Ceilalți bărbați se întoarseră.

Căpitanul alergă spre ei.

— Ce neghiob! Să-i fie frică de un oraş!

Se uitară la trupul lui Smith, care zăcea la picioarele lor.

Se uitară la căpitanul lor, mai întâi holbându-se, apoi mijindu-şi ochii.

— Ascultați-mă, spuse căpitanul. Am ceva important să vă spun.

Acum, oraşul care îi cântărise, îi gustase şi îi mirosise, care îşi folosise toate puterile cu excepția uneia, se pregăti să-şi utilizeze ultima aptitudine, puterea vorbirii. Nu vorbi cu furia şi ostilitatea zidurilor sau a turnurilor comasate, nici cu greutatea bulevardelor pietruite şi a fortărețelor formate din maşinării. Vorbi cu vocea liniştită a unui om.

— Nu mai sunt căpitanul vostru, spuse oraşul. Nici om nu sunt.

Bărbații începură să dea înapoi.

— Sunt oraşul, spuse el şi zâmbi.

— Am aşteptat două sute de secole, zise el. Am aşteptat să se întoarcă fiii fiilor fiilor.

— Domnule căpitan!

— Lăsați-mă să continui. Cine m-a construit? Oraşul. Oamenii care au murit m-au construit. Vechea specie umană care a locuit aici cândva. Oamenii pe care pământenii i-au lăsat să moară de o boală oribilă, o formă de lepră fără leac. Iar oamenii din vremurile acelea străvechi, visând la zilele când pământenii s-ar putea întoarce, au construit acest oraş, iar numele oraşului a fost şi este Răzbunare, pe

planeta Întunericului, lângă țărmul Mării Secolelor, aproape de Munții Morților. Totul foarte poetic. Acest oraş trebuia să fie o maşină de echilibrare, o hârtie de turnesol, o antenă care să-i testeze pe toți viitorii călători în spațiu. În douăzeci de mii de ani, numai alte două rachete au asolizat aici. Una dintr-o galaxie îndepărtată numită Ennt, iar ocupanții acelei nave au fost testați, cântăriți, găsiți necorespunzători şi eliberați din oraş nevătămați. La fel s-a întâmplat şi cu vizitatorii din cea de-a doua navă. Dar astăzi! În cele din urmă, ați venit! Răzbunarea noastră va fi dusă la bun sfârşit până la ultimul detaliu. Oamenii aceia sunt morți de două sute de secole, dar au lăsat în urma lor un oraş care să vă întâmpine.

— Domnule căpitan, nu vă simțiți bine. Poate ar fi mai bine să vă întoarceți la navă.

Oraşul începu să vibreze.

Caldarâmurile se deschiseră şi oamenii căzură înăuntru țipând. În cădere, văzură lamele lucitoare pregătite să-i întâmpine!

Trecu ceva vreme. Curând se auzi apelul:

— Smith!

— Aici!

— Jensen!

— Aici!

— Jones, Hutchinson, Springer!

— Aici, aici, aici!

Bărbații stăteau lângă uşa rachetei.

— Ne întoarcem pe Pământ imediat.

— Da, domnule!

Inciziile făcute pe gâturile lor erau invizibile, ca şi inimile de alamă ascunse în piept, precum organele de argint şi plasa fină de aur a nervilor. Din capetele bărbaților răsuna un uşor zumzet electric.

— În pas de marş!

Nouă bărbați îngrămădiră în rachetă bombele de aur care conțineau viruşi.

— Astea trebuie aruncate pe Pământ.

— Desigur, domnule!

Uşa rachetei se trânti, iar aceasta țâşni pe cer.

În timp ce zgomotul rachetei se stingea, oraşul se odihnea pe pajiştea însorită. Ochii lui de sticlă îşi pierdură vitalitatea. Urechea se relaxă, gurile de ventilație ale uriaşelor nări se opriră, străzile încetară să mai cântărească şi să mai aprecieze, iar maşinăria ascunsă se opri în baia ei de ulei.

Racheta se micşora pe cer.

Încet, plăcut, oraşul se bucura de luxul de a muri.

ORA ZERO

Vai, avea să fie aşa de grozav! Ce joc! Nu mai fuseseră atât de entuziasmaţi de ani de zile. Copiii zburdau încolo şi-ncoace peste gazoanele verzi. Strigau unii la alţii ţinându-se de mâini, zburau în cercuri şi se căţărau în copaci râzând. Deasupra lor treceau rachete, iar maşinuţele zumzăiau pe stradă, dar copiii continuau să se joace. Atâta distracţie, atâta freamăt de bucurie, atâtea tumbe şi ţipete din inimă!

Mink alergă în casă. Era murdară şi transpirată. Pentru cei şapte ani ai ei, era gălăgioasă, puternică şi hotărâtă. Mama ei, doamna Morris, abia dacă văzu cum trăgea de sertare şi îngrămădea tigăi şi unelte într-un sac mare.

— Cerule, Mink, ce se întâmplă?

— Cel mai captivant joc! zise Mink gâfâind îmbujorată.

— Opreşte-te şi trage-ţi răsuflarea, spuse doamna Morris.

— Nu, sunt bine, zise Mink. E în regulă dacă iau astea, mami?

— Numai să nu le strici, replică doamna Morris.

— Mulţumesc, mulţumesc! ţipă Mink şi ţâşni ca o rachetă.

Doamna Morris o luă la întrebări pe copila care deja îşi luase tălpăşiţa.

— Cum se cheamă jocul?

— Invazia! spuse Mink.

Iar uşa se trânti în urma ei.

În fiecare curte de pe stradă copiii aduseseră cuţite, furculiţe, vătraie, burlane vechi şi deschizătoare de conserve.

Era interesant că această febră nebună îi cuprinsese doar pe cei mici. Copiii mai mari, trecuţi de zece ani, disprețuiau

toată această afacere şi plecau batjocoritori la plimbare sau jucau o versiune mai respectabilă a jocului de-a v-aţi ascunselea.

Între timp, părinţii veneau şi plecau în maşinuţele lor cromate. Instalatorii veniră să repare lifturile cu vid din case şi televizoarele care pâlpâiau şi să ciocănească în tuburile încăpăţânate de livrat mâncare. Adulţii treceau pe lângă grupurile de copii prinşi în jocurile lor, geloşi pe energia extraordinară a ţâncilor neobosiţi, surâzând binevoitori la vederea vitalităţii lor, dorindu-şi să li se alăture.

— Asta, asta şi *asta*, spuse Mink, instruindu-i pe ceilalţi copii, care aduseseră linguri şi chei aşezate pe categorii.

— Fă aia şi adu *ailaltă* aici. Nu! Aici, nătăfleaţă! Aşa, acum întoarce-te, cât rezolv eu asta. Faci aşa. Vezi? zise ea cu limba scoasă printre dinţi şi faţa schimonosită de atâta concentrare.

— Iuhuuuu! strigară copiii.

Joseph Connors, care avea doisprezece ani, sosi în fugă.

— Pleacă, îi spuse Mink înfruntându-l.

— Vreau să mă joc, zise Joseph.

— Nu se poate, replică Mink.

— De ce?

— Pentru că nu vrei decât să râzi de noi.

— Pe cuvânt. Nu vreau să fac asta.

— Nu. Te ştim noi. Pleacă sau te lovim.

Un alt băiat de doisprezece ani vâjâi în jurul lor pe patine mici cu motor.

— Hei, Joe! Vino! Lasă-i pe fraierii ăştia să se joace!

Joseph ezită, iar pe chip i se zări o urmă de melancolie.

— Vreau să mă joc şi eu, spuse el.

— Eşti prea mare, spuse Mink fermă.

— Nu-s chiar *atât* de mare, răspunse Joe raţional.

— N-ai face decât să râzi şi să strici Invazia.

Băiatul de pe patinele cu motor plescăi nepoliticos din buze.

— Haide, Joe! Ăştia şi zânele lor! Nişte cretini!

Joseph se îndepărtă încet. Continuă să se uite în urmă, în timp ce mergea în josul străzii.

Mink se cufundase deja în lucru. Făcu un fel de aparat din echipamentul adunat. Delegă o fetiță cu un carnet şi un creion să ia notițe, iar aceasta scrijelea pe hârtie dureros de lent. Vocile lor se înălțau şi coborau în lumina caldă a soarelui.

Peste tot în jurul lor oraşul zumzăia. De-a lungul străzilor creşteau arbori buni, verzi şi paşnici. Numai vântul agita oraşul, țara, continentul. Şi în alte o mie de oraşe existau arbori, copii şi bulevarde, oameni de afaceri în birouri liniştite, înregistrându-şi vocile sau privind la televizor. Rachetele planau ca libelulele pe cerul albastru. In lume domneau acea încredere în sine şi acea relaxare specifice oamenilor obişnuiți cu pacea, destul de siguri că nu vor mai avea parte de necazuri. Braț la braț, oamenii de pe întregul pământ formau un front unit. Fiecare nație deținea armele necesare, dar fiecare avea încredere una în cealaltă. Printre oameni nu existau trădători, nici persoane nefericite sau supărate; aşadar, lumea se afla pe o fundație solidă. Soarele lumina jumătate de glob, iar arborii moțăiau în adierea caldă a vântului.

De la fereastra de la etaj, mama lui Mink privea lung în jos.

Copiii. Se uită la ei şi clătină din cap. Ei, au mâncat bine, au dormit bine, iar luni vor fi la şcoală. Binecuvântate fie trupuşoarele lor viguroase. Femeia ascultă.

Mink vorbea serioasă cu cineva de lângă un tufiş de trandafiri – deşi nu era nimeni acolo.

Copiii ăştia ciudați. Şi fetița, cum o chema? Anna? Anna lua notițe pe un carnețel. Mink punea mai întâi o întrebare tufişului, apoi striga răspunsul către Anna.

— Triunghi, spuse Mink.

— Ce e un tri..., rosti Anna cu dificultate, ...unghi?

— Nu contează, replică Mink.

— Cum se scrie? întrebă Anna.

— T-r-i..., rosti Mink încet pe litere, apoi se răsti: Of, scrie-l singură!

Continuă să-i dicteze şi alte cuvinte:

— Razã.

— Nu l-am scris încă pe tri-unghi, zise Anna.

— Păi grăbeşte-te, grăbeşte-te! țipă Mink.

Mama lui Mink se aplecă peste fereastra de la etaj.

— U-n-g-h-i, rosti ea pe litere pentru Anna.

— O, mulțumesc, doamnă Morris, zise fetița.

— Cu plăcere, spuse mama lui Mink şi se retrase râzând. Plecă să curețe holul de praf cu un aspirator electromagnetic.

Vocile unduiau în aerul strălucitor.

— Razã! spuse Anna îndepărtându-se.

— Patru-nouă-şapte-A-şi-B-şi-X, spuse Mink de departe, serioasă. Şi o furculiță, şi o sfoară, şi un... hex-hex-agonie... hexagonic!

La prânz, Mink îşi sorbi laptele dintr-o înghițitură şi fu la uşă. Mama ei lovi masa cu palma.

— Aşază-te înapoi, strigă ea. Supa fierbinte vine într-un minut.

Apăsă butonul roşu de pe valetul de bucătărie, iar zece secunde mai târziu ceva aterizã zgomotos în recipientul de cauciuc. Doamna Morris îl deschise, scoase un bidon cu mânere de aluminiu, îl desigilă dintr-o mişcare şi turnă supă fierbinte într-un bol.

În tot acest timp Mink se foise nerăbdătoare.

— Mai repede, mami! E o chestiune de viață şi de moarte! Of...

— Aşa eram şi eu la vârsta ta. Întotdeauna viață şi moarte. Ştiu.

Mink se repezi la supă.

— Mai încet, spuse doamna Morris.

— Nu pot, replică Mink. Mă aşteaptă Drill.

— Cine e Drill? Ce nume neobişnuit![17]

— Nu-l cunoşti.

— Un băiat nou-venit în cartier?

— Da, nou-venit, zise Mink şi începu să mănânce al doilea bol de supă.

— Care dintre ei e Drill?

— E şi el pe-acolo, spuse Mink evaziv. O să râzi de el. Toată lumea îşi bate joc. Pfii, la naiba!

— Drill e timid?

— Da. Nu. Într-un fel. Doamne, mami, trebuie să fug dacă vrem să avem parte de Invazie!

— Cine invadează ce?

— Marțienii invadează Pământul. Mă rog, nu chiar marțienii. Sunt... nu ştiu. De sus, zise ea şi arătă cu lingura spre tavan.

— Şi *dinăuntru,* spuse doamna Morris, atingând fruntea fierbinte a lui Mink.

Mink se smuci.

— Râzi de mine! O să-l omori pe Drill şi pe *toți* ceilalți.

— N-am vrut, zise mami. Drill e marțian?

— Nu. El e... ei bine... poate că e de pe Jupiter, de pe Saturn sau de pe Venus. În orice caz, a trecut prin momente grele.

— Îmi închipui, spuse doamna Morris şi îşi acoperi gura cu mâna.

— Nu au putut găsi o cale de a ataca Pământul.

— Suntem inexpugnabili, zise doamna Morris, cu seriozitate prefăcută.

— Ăsta e cuvântul pe care l-a folosit şi Drill! Inex... Ăsta a fost cuvântul, mami.

— Măi, măi, Drill e un băiețel foarte isteț. Ştie cuvinte cu mai multe silabe.

---

[17] *Drill* – „burghiu“ (lb. engl.).

— N-au putut găsi o cale de a ataca, mami. Drill spune... spune că pentru a purta o luptă adevărată trebuie să găseşti o metodă nouă de a-i surprinde pe oameni. Doar aşa poți câştiga. Şi mai spune că trebuie să primeşti ajutor de la inamic.

— Coloana a cincea[18], zise doamna Morris.

— Mda. Aşa a spus Drill. Şi nu au găsit o modalitate de a lua prin surprindere Pământul sau de a obține ajutor.

— Nu e de mirare. Suntem al naibii de puternici, zise mama lui Mink râzând în timp ce strângea masa.

Mink stătea acolo privind în gol, imaginându-şi lucrurile despre care vorbea.

— Până când, într-o zi, şopti Mink melodramatic, s-au gândit la copii!

— Ei na! exclamă doamna Morris cu însufleţire.

— Şi s-au gândit cum adulții sunt aşa de ocupați, că nu se uită niciodată pe sub tufele de trandafiri sau pe peluze.

— Se uită doar după melci şi mucegaiuri.

— Şi apoi mai era ceva cu dim-mimuni.

— Dim-mimuni?

— Dimi-şuni.

— Dimensiuni?

— Toate patru! Şi mai zicea ceva despre copiii sub nouă ani şi imaginația. E foarte nostim să-l auzi pe Drill vorbind.

Doamna Morris era obosită.

— Ei, trebuie să fie amuzant. Îl faci pe Drill să aştepte. Se face târziu şi, dacă vrei să ai parte de Invazie înainte de baia de seară, ar fi mai bine s-o zbugheşti.

— Trebuie să fac baie? mârâi Mink.

— Trebuie. De ce urăsc copiii apa? Indiferent de epoca în care trăiesc, copiilor nu le place să simtă apa pe după urechi!

---

[18] „Coloana a cincea" – expresie folosită pentru a desemna orice grup de persoane care subminează un grup mai mare, dinăuntrul acestuia. Termenul vine de la *quinta columna* (în limba spaniolă), grupare activă în perioada războiului civil din Spania (1936 – 1939).

— Drill zice că nu va trebui să fac baie, spuse Mink.

— O, serios, aşa zice?

— A spus asta tuturor copiilor. Fără băi de-acum înainte. Şi putem să stăm treji până la zece şi să mergem la două spectacole televizate sâmbăta, în loc de unul!

— Ei bine, domnul Drill ar face mai bine să-şi măsoare cuvintele. O s-o sun pe mama lui şi...

Mink se duse la uşă.

— Avem probleme cu băieți precum Pete Britz şi Dale Jerrick. Au crescut şi râd de noi. Sunt mai rău decât părinții. Pur şi simplu nu vor să creadă în Drill. Sunt atât de îngâmfați, pentru că se maturizează. Ai zice că ar trebui să aibă mai multă minte. N-au trecut mulți ani de când erau şi ei mici. Pe ei îi urăsc cel mai mult. Pe ei o să-i omorâm *primii*.

— Pe tatăl tău şi pe mine ultimii?

— Drill zice că sunteți periculoşi. Şi ştii de ce? Pentru că nu credeți în marțieni! O să ne lase pe *noi* să conducem lumea. Mă rog, nu doar pe noi, ci şi pe copiii din cartierul alăturat. S-ar putea să fiu regină.

Mink deschise uşa.

— Mami?

— Da.

— Ce e lo-gică?

— Logica? Păi, draga mea, logica înseamnă să ştii care lucruri sunt adevărate şi care nu.

— A *menționat* asta, zise Mink. Şi ce e im-pre-si-o-na-bil?

Avu nevoie de un minut să rostească acel cuvânt.

— Păi înseamnă..., zise mama ei privind podeaua şi râzând uşor. Înseamnă... să fii copil, dragă.

— Mulțumesc pentru prânz!

Mink o zbughi, apoi îşi vârî capul înapoi pe uşă.

— Mami, o să mă asigur că n-o să fii rănită tare!

— Ei, mulțumesc, spuse doamna Morris.

Zdrang! făcu uşa.

La ora patru, audio-vizorul zumzăi. Doamna Morris apăsă pe comutator.

— Salut, Hellen! spuse ea.

— Salut, Mary. Cum sunt lucrurile în New York?

— Bine. Dar în Scranton? Arăți obosită.

— Şi tu. Copiii. Stau numai în picioarele noastre, spuse Helen.

Doamna Morris suspină.

— Şi Mink a mea la fel. Super-Invazia.

Helen râse.

— Şi copiii tăi se joacă jocul ăsta?

— Dumnezeule, da. Mâine o să fie arşice geometrice şi şotron motorizat. Aşa răi eram şi noi când eram copii, în '48?

— Mai răi. Japonezi şi nazişti. Nu ştiu cum m-au suportat părinții. Eram un băiețoi.

— Părinții învață să-şi acopere urechile.

Linişte.

— Ce s-a întâmplat, Mary? întrebă Helen.

Ochii doamnei Morris erau pe jumătate închişi; îşi trecu limba gânditoare peste buza de jos.

— Poftim? zise ea tresărind. O, nimic. Mă gândeam la chestia *asta* despre acoperitul urechilor şi restul. Nu contează. Unde rămăseserăm?

— Băiatului meu Tim i-a picat cu tronc un tip numit... *Drill,* cred.

— Trebuie să fie o nouă parolă. Şi lui Mink îi place de el.

— N-am ştiut că a ajuns până la New York. Telefonul fără fir, presupun. O nouă modă. Am vorbit cu Josephine şi spune că şi copiii ei, asta fiind în Boston, sunt înnebuniți după jocul ăsta nou. Se răspândeşte prin toată țara.

În acel moment, Mink tropăi în bucătărie să dea pe gât un pahar cu apă. Doamna Morris se întoarse spre ea.

— Cum merg lucrurile?

— Aproape am terminat, spuse Mink.

— Grozav, zise doamna Morris. Ce e *aia*?

— Un yo-yo, răspunse Mink. Uite.

Îl făcu pe yo-yo să zbârnâie pe coarda lui. Când ajunse la capătul corzii – dispăru.

— Vezi? zise Mink. Hop!

Îşi mişcă degetul de sus în jos şi făcu obiectul să reapară şi să se înfăşoare pe coardă.

— Mai fă o dată, îi ceru mama ei.

— Nu pot. Ora zero este cinci! Pa!

Mink ieşi jucându-se cu yo-yo.

În audio-vizor, Helen râse.

— Tim a adus un yo-yo din ăla azi-dimineață, dar, când am devenit curioasă, a spus că nu vrea să mi-l arate. Iar când în cele din urmă am încercat să mă joc cu el, n-a funcționat.

— Nu eşti *impresionabilă,* spuse doamna Morris.

— Poftim?

— Nimic. Ceva la care mă gândeam. Cu ce pot să te ajut, Helen?

— Voiam rețeta aceea de prăjitură negru cu alb...

Ora se scurse somnoroasă. Ziua se apropia de sfârşit. Soarele coborî în cerul albastru şi liniştit. Umbrele se lungeau pe peluzele verzi. Continuau să se audă râsete şi țipete de entuziasm. O fetiță fugi plângând. Doamna Morris ieşi pe uşa din față.

– Mink, cea care plângea era cumva Peggy Ann?

Mink stătea aplecată în grădină, lângă tufa de trandafiri.

— Da. E o fricoasă. N-o s-o mai lăsăm să se joace. E prea bătrână ca să mai joace. Presupun că a crescut dintr-odată.

— De-asta plângea? Prostii. Dă-mi, te rog, un răspuns politicos, domnişoară, sau treci înăuntru!

Mink se întoarse, într-un amestec de consternare şi iritare.

— Nu pot să abandonez acum. Aproape că a sosit vremea. O să fiu cuminte. Îmi pare rău.

— Ai lovit-o pe Peggy Ann?

— Nu, pe cuvânt. Întreab-o. A fost ceva... Păi, e doar o găină fricoasă.

Grupul de copii se strânse în jurul lui Mink, care se încrunta mânuind nişte linguri şi lucrând la un fel de aranjament de ciocane şi ţevi dispuse în forma unui pătrat.

— Acolo şi acolo, murmură Mink.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doamna Morris.

— Drill s-a blocat la jumătatea drumului. Dacă am putea să-l scoatem, ar fi mai uşor. Apoi ceilalţi ar veni după el.

— Pot să te ajut?

— Mnu, mersi. Mă descurc.

— În regulă. O să te chem să faci baie în jumătate de oră. Am obosit să te tot păzesc.

Doamna Morris intră şi se aşează în şezlongul electric, sorbind puţină bere dintr-un pahar pe jumătate gol. Fotoliul îi masa spatele. Copiii, copiii. Copiii, şi dragostea, şi ura, toate laolaltă. Uneori copiii te iubeau, apoi te urau – şi totul se petrecea în doar o jumătate de secundă. Ciudaţi copii. Oare uită sau iartă vreodată bătăile şi ordinele dure şi stricte? se întrebă mama lui Mink. Cum poţi să-i uiţi sau să-i ierţi pe cei aflaţi cu mult deasupra ta, pe dictatorii aceia înalţi şi neghiobi?

Timpul trecu. O linişte curioasă, de parcă totul se afla în aşteptare, se aşternu peste stradă, adâncindu-se.

Ora cinci. Un ceas începu să cânte delicat undeva în casă, scoţând sunete liniştite, muzicale:

— Este ora cinci, ora cinci. Timpul curge. Ora cinci, spunea ceasul, iar vocea i se stingea domol.

Ora zero.

Doamna Morris chicoti surd. Ora zero.

O maşinuţă zumzăi pe aleea de la intrare. Sosise domnul Morris. Doamna Morris zâmbi. Soţul ei ieşi din maşinuţă, o încuie şi o salută pe Mink, care era încă ocupată.

Aceasta îl ignoră. Tatăl ei râse şi rămase pe loc un moment, privindu-i pe copii. Apoi urcă treptele din față.

— Bună, scumpo.

— Bună, Henry.

Doamna Morris se aplecă încordată în față, pe marginea scaunului, ascultând. Copiii se potoliseră. Erau prea tăcuți.

Domnul Morris îşi goli pipa şi o umplu din nou.

— O zi grozavă. Te face să te bucuri că exişti.

Bâzz.

— Ce se aude? întrebă Henry.

— Nu ştiu.

Femeia se ridică iute, cu ochii măriți. Avu de gând să spună ceva, dar se opri. Ridicol. Fu cuprinsă de îngrijorare.

— Copiii ăştia sper că nu se joacă cu ceva periculos, nu? întrebă ea.

— N-au decât țevi şi ciocane. De ce?

— Nimic electric?

— La naiba, nu, spuse Henry. M-am uitat.

Doamna Morris se duse în bucătărie. Bâzâitul continua.

— Mai bine te duci şi le spui să înceteze, spuse ea. E trecut de ora cinci. Spune-le...

Ochii i se măriră şi apoi i se făcură mici.

— Spune-le să amâne Invazia pentru mâine, zise ea râzând nervos.

Bâzâitul crescu în intensitate.

— Ce pun la cale copiii ăştia? În regulă, mai bine mă duc să mă uit.

Bum!

Casa se zgudui cu un sunet surd. Se auziră şi alte explozii, în alte curți, pe alte străzi.

Involuntar, doamna Morris începu să țipe.

— Să urcăm pe-aici! strigă ea fără noimă, încetând să mai fie rațională.

Poate văzuse ceva cu coada ochiului; poate mirosise o aromă nouă sau auzise un zgomot nou. Nu avea timp să

stea să-l convingă pe Henry. Lasă-l să creadă că e nebună. Da, nebună! Țipând, doamna Morris fugi în sus pe scări. El alergă după ea, ca să vadă ce punea la cale.

— În pod! strigă ea. Acolo e!

Era un pretext jalnic de a-l aduce în pod la timp. O, Doamne – la timp!

Afară se auzi o altă explozie. Copiii țipau încântați, ca şi cum ar fi asistat la un foc impresionant de artificii.

— Nu-i în pod, țipă Henry. E afară!

— Nu, nu!

Abia putând să mai respire, gâfâind, doamna Morris bâjbâi la uşa podului.

— O să-ți arăt. Grăbeşte-te! O să-ți arăt!

Se prăvăliră în pod. Femeia trânti uşa, o încuie, luă cheia şi o aruncă într-un colț îndepărtat, unde se aflau mai multe lucruri în dezordine. Acum bâiguia lucruri nebuneşti. Se eliberau din ea. Suspiciunea şi teama pe care le adunase în subconştient toată după-amiaza şi care fermentaseră în ea ca vinul. Toate micile revelații, ideile şi raționamentele care o deranjaseră toată ziua şi pe care le refulase şi le cenzurase logic cu atâta atenție explodau acum în ea şi o zgâlțâiau din temelii.

— Bun, bun, spuse ea suspinând rezemată de uşă. Suntem în siguranță până la noapte. Poate ne putem furişa. Poate putem evada!

Henry explodă şi el, dar din alt motiv.

— Eşti nebună? De ce-ai aruncat cheia? La naiba, iubito!

— Da, da, sunt nebună, dacă asta te ajută, numai stai aici cu mine!

— Nu văd cum dracu' aş *putea* ieşi!

— Linişte. O să ne-audă. O, Doamne, o să ne găsească curând...

Dedesubtul lor răsuna vocea lui Mink. Domnul Morris rămase nemişcat. Se auzea un bâzâit, un sfârâit, ceva ca un țipăt şi ca un chicotit. Jos, audio-televizorul bâzâia

insistent, alarmant, violent. „Sună Hellen?“ îşi zise doamna Morris. „Şi sună despre ce cred eu că sună?“

Se auziră paşi grei intrând în casă.

— Cine a intrat în casa mea? întrebă Henry supărat. Cine tropăie acolo jos?

Paşi apăsați. Douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci. Cincizeci de persoane înghesuindu-se în casă. Încă se mai auzeau bâzâitul şi chicotele copiilor.

— Pe aici! țipă Mink.

— Cine e la parter? urlă Henry. Cine e acolo?

— Şşşş. O, nunununununu! rosti soția lui cu voce slabă, ținându-l. Te rog, taci. S-ar putea să plece.

— Mami! strigă Mink. Tati!

Tăcere. Mink aştepta.

Se auzea acel bâzâit. Paşii urcau spre pod.

În pod, domnul şi doamna Morris tremurau amândoi tăcuți. Dintr-un motiv oarecare, bâzâitul electric, lumina rece bizară vizibilă dintr-odată printr-o crăpătură din uşă, mirosul ciudat şi sunetul straniu de nerăbdare din vocea lui Mink îl făcură în cele din urmă şi pe Henry Morris să înțeleagă. Acesta stătea tremurând în liniştea întunecată, cu soția lui alături.

— Mami! Tati!

Paşi. Un bâzâit uşor. Încuietoarea uşii podului se topi. Uşa se deschise. Mink trase cu ochiul înăuntru. Umbre înalte şi albastre se ridicau în spatele ei.

— Bau! zise Mink.

RACHETA

Nopți la rând Fiorello Bodoni se trezea să asculte rachetele suspinând pe cerul întunecat. Cobora tiptil din pat pentru a ieşi în aerul nopții, convins că buna lui nevastă dormea. Vreme de câteva clipe se elibera de mirosurile de mâncare veche din căsuța lor de lângă râu. Preț de o clipă de liniște îşi lăsa inima să se avânte singură în spațiu, pe urma rachetelor.

Acum, în chiar această noapte, stătea pe jumătate dezbrăcat în întuneric şi privea fântânile de foc ce murmurau în văzduh – în lungul şi grozavul lor drum către Marte, Saturn şi Venus!

— Vai, vai, Bodoni.

Bodoni tresări.

Pe un recipient pentru lapte, lângă râul adormit, şedea un om bătrân care urmărea şi el rachetele brăzdând cerul în liniştea nopții.

— O, tu eşti, Bramante?

— Ieşi în fiecare noapte, Bodoni?

— Doar ca să iau aer.

— Aşa? Eu unul prefer rachetele, spuse bătrânul Bramante. Eram un băiețandru când au început, acum optzeci de ani, şi n-am fost încă pe niciuna.

— Eu o să merg cu una cândva, spuse Bodoni.

— Neghiobule! țipă Bramante. N-o să mergi niciodată. Doar oamenii bogați îşi permit asta, zise bătrânul şi îşi scutură capul grizonant. Când eram tânăr, au scris cu litere de foc: „LUMEA VIITORULUI! Ştiință, confort şi noi descoperiri

pentru toți!“ Ha! Optzeci de ani. Viitorul devine prezent! Zburăm cu rachetele? Nu! Trăim în cocioabe ca strămoşii noştri.

— Poate *fiii* mei..., zise Bodoni.

— Nu, nici fiii fiilor *tăi*! strigă bătrânul. Bogații sunt cei care au visuri şi rachete!

Bodoni ezită.

— Bătrâne, am economisit trei mii de dolari. Mi-a luat şase ani să-i strâng. Sunt pentru afacerea mea, ca să investesc în utilaje. Dar am stat treaz în fiecare noapte din ultima lună. Aud rachetele. Mă gândesc. Şi în noaptea asta m-am hotărât. Unul dintre noi va zbura spre Marte!

Ochii îi erau strălucitori şi întunecați.

— Idiotule, răbufni Bramante. Cum o să alegi cine o să meargă? Dacă te duci tu, nevastă-ta o să te urască pentru asta, pentru că în spațiu o să fii un picuț mai aproape de Dumnezeu. Când peste ani o să-i povesteşti călătoria ta uimitoare, n-o s-o roadă amărăciunea?

— Nu, nu!

— Ba da! Şi copiii tăi? Viețile lor vor fi marcate de amintirea lui tati care a zburat pe Marte în timp ce ei au rămas aici. Ce năzuință lipsită de sens o să le laşi copiilor tăi! Se vor gândi la rachetă toată viața lor. Vor sta treji. Vor fi bolnavi de dorință, aşa cum eşti tu bolnav acum. Vor vrea să moară dacă nu vor putea zbura cu racheta. Nu le fixa țelul ăsta, te previn. Lasă-i să fie mulțumiți că sunt săraci. Întoarce-le ochii spre mâinile lor şi spre curtea ta de vechituri, nu spre stele.

— Dar..

— Să presupunem că merge nevastă-ta. Cum te-ai simți ştiind că ea a *văzut*, dar tu nu? Ar deveni sfântă. Te-ai gândi s-o arunci în râu. Nu, Bodoni, cumpără concasorul de care ai nevoie şi sfărâmă-ți visurile cu ea, zdrobeşte-le în bucăți.

Bătrânul se potoli şi privi lung spre râul în care, înecate, reflexiile rachetelor mistuiau cerul.

— Noapte bună, spuse Bodoni.
— Somn uşor, răspunse celălalt.

Când felia de pâine prăjită sări din cutia argintie, Bodoni aproape că țipă. Nu dormise deloc în noaptea aceea. Printre copiii agitați, lângă soția lui uriaşă, Bodoni se sucise şi se răsucise privind în gol. Bramante avea dreptate. Era mai bine să investească banii aceia. De ce să-i economisească, când numai unul dintre membrii familiei putea să meargă cu racheta, iar ceilalți aveau să rămână acasă să se ofilească de ciudă.

— Fiorello, mănâncă-ți pâinea prăjită, spuse soția lui, Maria.

— Mă doare în gât, zise Bodoni.

Copiii se năpustiră înăuntru. Cei trei băieți se luptau pentru o rachetă de jucărie, iar cele două fete cărau cu ele păpuşi care înfățişau locuitori de pe Marte, Venus şi Neptun – manechine verzi cu trei ochi galbeni şi douăsprezece degete.

— Am văzut racheta pentru Venus! țipă Paolo.
— A decolat, *fiuuuu*! şuieră Antonello.
— Copii! urlă Bodoni ducându-şi mâinile la urechi.

Copiii îl priviră cu ochi mari. Tatăl lor rareori ridica glasul la ei.

Bodoni se ridică:

— Ascultați cu toții. Am suficienți bani pentru ca unul dintre noi să se îmbarce pe racheta spre Marte.

Se iscă zarvă mare.

— Înțelegeți? întrebă el. Numai *unul* dintre noi. Care?
— Eu, eu, eu! țipară copiii.
— Tu, spuse Maria.
— Tu, îi spuse Bodoni soției lui.

Tăcură cu toții.

Copiii se mai gândiră o dată.

— Lasă-l pe Lorenzo să meargă... el e cel mai mare.
— Las-o pe Miriam să meargă... e fată!

— Gândeşte-te la câte vei vedea, îi spuse soția sa lui Bodoni.

Dar ochii îi erau ciudați. Vocea îi tremura:

— Meteoriții, ca peştii. Universul. Luna. Ar trebui să meargă cineva care să povestească frumos la întoarcere. Tu te pricepi la cuvinte.

— Prostii. Şi tu te pricepi, zise Bodoni.

Toți începură să tremure.

— Uite, spuse Bodoni nefericit şi trase dintr-o mătură paie de diferite lungimi. Paiul cel scurt câştigă, zise el şi întinse pumnul ținând paiele strâns. Alegeți.

Fiecare trase pe rând.

— Pai lung.

— Pai lung.

Încă unul.

— Pai lung.

Copiii terminară. În cameră se lăsă tăcerea.

Mai rămăseseră două paie. Bodoni simți în piept o durere de inimă.

— Acum, şopti el, Maria.

Soția lui trase un pai.

— Paiul scurt, spuse ea.

— Ah, suspină Lorenzo pe jumătate fericit, pe jumătate trist. Mama va pleca pe Marte.

Bodoni încercă să zâmbească.

— Felicitări. O să-ți cumpăr biletul astăzi.

— Aşteaptă, Fiorello...

— Poți pleca săptămâna viitoare, murmură el.

Maria văzu ochii trişti ai copiilor ațintiți asupra ei şi buzele care zâmbeau în spatele nasurilor lor drepte şi mari. Femeia îi returnă încet paiul soțului ei.

— Nu pot să merg pe Marte.

— De ce nu?

— O să fiu ocupată cu alt copil.

— Poftim?!

Maria evită să-l privească.

— N-ar fi bine să călătoresc în starea mea.

Bodoni o prinse de braț.

— E adevărat?

— Trageți din nou. Luați-o de la început.

— De ce nu mi-ai spus până acum? o întrebă el neîncrezător.

— Nu mi-am adus aminte.

— Maria, Maria, şopti el mângâindu-i fața.

Se întoarse spre copii:

— Trageți din nou.

Paolo trase imediat paiul scurt.

— Mă duc pe Marte! zise el țopăind ca un apucat. Mulțumesc, tată!

Ceilalți copii se strânseră într-o parte.

— E grozav, Paolo.

Paolo încetă să mai zâmbească şi îşi privi părinții, frații şi surorile.

— *Pot* să mă duc, nu-i aşa? întrebă el nesigur.

— Da.

— Şi o să mă mai *plăceți* când o să mă întorc?

— Desigur.

Paolo studie prețiosul pai din mâna care-i tremura şi clătină din cap.

Aruncă bățul cât colo.

— Am uitat. Începe şcoala. Nu pot să merg. Trageți din nou.

Dar nimeni nu trase. O tristețe profundă se aşternu peste ei.

— N-o să meargă niciunul dintre noi, spuse Lorenzo.

— Aşa e cel mai bine, zise Maria.

— Bramante a avut dreptate, spuse Bodoni.

Cu micul dejun nedigerat în stomac, Fiorello Bodoni lucra în curtea cu vechituri. Rupea metalul, apoi îl topea şi îl turna în blocuri gata pentru a fi folosite. Echipamentul

i se uzase; concurența îl ținuse la marginea exasperantă a sărăciei vreme de douăzeci de ani. Era o dimineață foarte proastă.

În acea după-amiază, un bărbat intră în curtea cu vechituri şi-l strigă pe Bodoni, care era în concasor.

— Hei, Bodoni, am nişte metal pentru tine!

— Ce e, domnule Mathews? întrebă Bodoni apatic.

— O rachetă. Ce s-a întâmplat? N-o vrei?

— Ba da, ba da!

Prinse brațul bărbatului şi se opri uluit.

— Desigur, zise Mathews, e doar o machetă. Ştii. Când proiectează o rachetă, mai întâi construiesc un model la dimensiunea reală, din aluminiu. Ai putea face un mic profit dacă o topeşti. Ți-o dau pentru două mii...

Bodoni îşi lăsă mâna să cadă.

— N-am atâția bani.

— Îmi pare rău. Mă gândeam să te ajut. Ultima dată când am vorbit, povesteai cum ceilalți au oferit la licitația pentru vechituri un preț mai mare decât cel oferit de tine. Mă gândeam să ți-o pasez pe-asta pe şest. Ei bine...

— Am nevoie de echipament nou. Am pus deoparte bani pentru asta.

— Înțeleg.

— Dacă iau racheta dumitale, nici măcar n-o s-o pot topi. Cuptorul meu pentru aluminiu s-a stricat săptămâna trecută...

— Sigur.

— N-aş putea folosi racheta dacă aş cumpăra-o de la dumneata.

— Ştiu.

Bodoni clipi şi închise ochii. Îi deschise şi se uită la domnul Mathews.

— Dar sunt un mare nebun. O să-mi iau banii din bancă şi o să ți-i dau ție.

— Dar dacă nu poți topi racheta...

— Livrează-mi-o, spuse Bodoni.

— În regulă, dacă zici tu. La noapte?

— La noapte ar fi bine, zise Bodoni. Da, mi-ar plăcea să am o rachetă la noapte.

Luna răsărise. Racheta stătea mare şi albă în curtea de vechituri. Avea albeața lunii şi albăstrimea stelelor. Bodoni se uita la ea şi o iubea în întregime. Dorea s-o mângâie şi să se lipească de ea, să-şi apese obrazul de ea, să-i spună toate dorințele secrete ale inimii lui.

Se uită în sus îndelung, privind-o.

— Eşti toată a mea, spuse el. Eşti a mea, chiar dacă n-o să te mişti niciodată şi nici n-o să scuipi foc, ci doar o să stai acolo şi-o să ruginești timp de cincizeci de ani.

Racheta mirosea a timp şi a distanță. Era ca şi cum te-ai fi plimbat printr-un ceas. Era finisată cu rafinament elvețian. O puteai purta în buzunarul pentru ceas.

— Aş putea chiar să dorm aici la noapte, şopti entuziasmat Bodoni.

Se aşează pe scaunul pilotului.

Atinse un mâner.

Începu să zumzăie cu gura închisă şi cu pleoapele strânse.

Zumzetul se auzi mai tare şi mai tare, mai puternic, mai sălbatic, mai ciudat şi mai însuflețitor, tremurând în el, făcându-l să se aplece înainte, trăgându-i pe el şi racheta într-o linişte vuitoare şi un soi de țipăt al metalului, în timp ce degetele lui zburau peste butoane, iar ochii închişi palpitau. Sunetul se amplifică până ce deveni un foc, o putere, o ridicare şi o împingere a forței care risca să-l rupă în două. Îşi trase răsuflarea. Zumzăi iar şi iar şi nu se opri, pentru că sunetul nu putea fi oprit, putea doar să continue, iar ochii bărbatului erau strânşi, inima lui era furioasă.

— Să decolăm! strigă el.

Impactul zguduitor! Tunetul!

— Luna! țipă el cu ochii orbi, cu pleoapele strânse. Meteoriții!

Iureşul tăcut în lumina vulcanică.

— Marte. O, Dumnezeule, Marte! Marte!

Obosit, se lăsă pe spate gâfâind. Mâinile îi tremurau şi se desprinseră de pe butoane, iar capul îi atârna pe spate. Stătu acolo mult timp. Respira, iar bătăile inimii i se domoliră.

Încet, încet, deschise ochii.

Curtea cu vechituri era încă acolo.

Rămase nemişcat. Se uită preț de un minut la mormanele îngrămădite de metal, fără să-şi ia privirea de la ele. Apoi sări ca ars şi lovi manetele rachetei.

— Decolează, lua-te-ar naiba!

Nava nu scoase niciun sunet.

— Îți arăt eu ție! strigă Bodoni.

Ieşind în aerul nopții, împiedicându-se, bărbatul porni motorul fioros al teribilului său concasor şi se îndreptă spre rachetă. Manevră greutățile masive sub cerul scăldat de lună. Îşi pregăti mâinile tremurătoare pentru a arunca greutățile, pentru a zdrobi, pentru a sfâşia visul acela neruşinat de fals, acel lucru prostesc pe care dăduse banii, care nu voia să se mişte, care nu-i asculta poruncile.

— Te învăț eu minte! zbieră el.

Dar mâna îi rămase nemişcată.

Racheta argintie stătea în lumina lunii. Nu departe, dincolo de rachetă, ardeau cu căldură luminile galbene ale casei sale. Auzi muzica îndepărtată ce venea de la aparatul de radio al familiei. Vreme de o jumătate de oră se gândi la rachetă şi la luminile casei. Îşi miji ochii, apoi îi deschise larg. Coborî din concasor şi începu să meargă, iar pe când mergea începu să râdă, şi când ajunse la uşa din spate a casei lui, inspiră adânc şi strigă:

— Maria, Maria, apucă-te să faci bagajele! Plecăm pe Marte!

— O!

— A!

— Nu pot să *cred*!

— O să crezi, o să crezi.

Copiii se clătinau în bătaia vântului care răscolea curtea, sub racheta luminoasă, fără să o atingă încă. Începură să plângă.

Maria se uită spre soțul ei.

— Ce-ai făcut? întrebă ea. Pe asta ai dat banii noştri? N-o să zboare niciodată.

— O să zboare, zise el privind racheta.

— Navele costă milioane. Ai tu milioane?

— O să zboare, repetă el ferm. Acum, treceți în casă cu toții. Am de dat telefoane şi de făcut lucruri. Mâine plecăm! Nu spuneți nimănui, ați înțeles? E secret.

Copiii se îndepărtară încet de lângă rachetă, poticnindu-se. Bărbatul le văzu feţişoarele îmbujorate privind de la ferestrele casei, în depărtare.

Maria nu se mişcase din loc.

— Ne-ai ruinat, spuse ea. Ai dat banii noştri pe asta... pe chestia asta. Când ar fi trebuit să ne cumpărăm echipamente.

— O să vezi, spuse el.

Fără să răspundă, femeia se întoarse şi plecă.

— Dumnezeu să mă ajute, şopti el şi începu să meştească.

În mijlocul nopții sosiră camioanele, pachetele fură livrate, iar Bodoni, zâmbind, îşi goli contul bancar. Asaltă racheta cu lampa de sudură şi coji metalul. Adăugă şi scoase şi lansă asupra navei vorbe magice înflăcărate şi insulte secrete. În camera maşinilor acum goală, fixă cu şuruburi nouă motoare vechi de automobil. Apoi sudă uşa care dădea în camera motoarelor, pentru ca nimeni să nu poată vedea cât trudise pe ascuns.

În zori intră în bucătărie.

— Maria, spuse el, sunt gata pentru micul dejun.

Ea nu vru să-i vorbească.

La asfințit, Bodoni îşi chemă copiii.

— Suntem gata! Haideți!

Casa era cufundată în tăcere.

— I-am închis în debara, spuse Maria.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— O să mori în racheta aia, răspunse ea. Ce fel de rachetă poți să cumperi pentru două mii de dolari? Una proastă!

— Maria, ascultă-mă.

— O să explodeze. Oricum, tu nu eşti pilot.

— N-are a face. Pot să pilotez nava *asta*. Am reparat-o.

— Ai înnebunit, spuse ea.

— Unde e cheia debaralei?

— La mine.

Bodoni întinse mâna.

— Dă-mi-o.

Maria i-o dădu.

— O să-i omori.

— Ba nu.

— Ba da. O simt.

Bărbatul stătea în fața ei.

— Nu vrei să vii şi tu?

— Eu rămân aici, spuse ea.

— O să înțelegi; o să vezi atunci, zise el zâmbind.

Bărbatul descuie debaraua.

— Haideți, copii. Urmați-l pe tatăl vostru.

— La revedere, la revedere, mămico!

Maria rămase la fereastra bucătăriei, privindu-i foarte dreaptă şi tăcută.

La uşa rachetei, tatăl spuse:

— Copii, o să fim plecați o săptămână. Trebuie să vă întoarceți la şcoală, iar eu trebuie să-mi văd de afacere.

Luă pe rând mâinile fiecăruia.

— Ascultați. Racheta asta e foarte veche şi o să mai zboare doar o singură dată. Nu va mai zbura din nou. Asta o

să fie singura călătorie din viața voastră. Țineți ochii larg deschişi.

— Da, tăticule.

— Ascultați, țineți-vă urechile destupate. Mirosiți mirosurile dintr-o rachetă. *Simțiți. Țineți minte.* Astfel încât atunci când vă veți întoarce să puteți povesti despre asta tot restul vieții.

— Da, tăticule.

Nava era tăcută precum un ceas oprit. Sasul şuieră când se închise în urma lor. Îi prinse pe toți, ca pe nişte mici mumii, în hamacele de cauciuc.

— Gata? întrebă el.

— Gata! răspunseră cu toții.

— Decolare!

Smuci zece comutatoare. Racheta tună şi țâşni. Copiii dansau în cuşetele lor țipând.

— Iată Luna!

Luna trecu pe lângă ei ca un vis. Meteoriții explodară ca nişte focuri de artificii. Timpul curse pe o serpentină de gaz. Copiii începură să strige. Eliberați din cuşete, după câteva ore, priveau afară prin hublouri.

— Uite Pământul!

— Uite Marte!

Racheta aruncă petale roz de foc, în timp ce indicatoarele orare se roteau; copiii îşi închiseră ochii. Atârnau ca nişte molii bete în cuşetele asemenea unor coconi.

— Bun, şopti Bodoni rămas singur.

Ieşi din camera de comandă în vârful picioarelor şi se opri temător, pentru o clipă care parcă dură o veşnicie, în fața uşii sasului.

Apăsă pe un buton. Uşa sasului se deschise larg. Păşi afară. În spațiu? În valurile negre ca smoala al meteoriților şi torțelor gazoase? În depărtările iuți şi în dimensiunile infinite?

Nu. Bodoni zâmbi.

De jur împrejurul rachetei ce vibra se întindea curtea plină de vechituri.

Ruginind, neschimbată, poarta cu lacăt a curții cu vechituri, căsuța tăcută de lângă râu, fereastra luminată a bucătăriei şi râul coborând spre aceeaşi mare. Iar în mijlocul curții, fabricând un vis magic, stătea racheta care fremăta şi torcea. Nava tremura şi urla, clătinându-i pe copiii înveliți în plase ca pe nişte muşte într-o pânză de păianjen.

Maria stătea la fereastra bucătăriei.

Bodoni îi făcu cu mâna şi zâmbi.

Nu putu să vadă dacă îi făcea şi ea cu mâna sau nu. O fluturare abia vizibilă de mână, poate. Un zâmbet firav.

Soarele se ridica.

Bodoni reintră grăbit în rachetă. Tăcere. Copiii dormeau în continuare. Răsuflă uşurat. Legându-se într-o cuşetă, închise ochii. Se rugă sieşi: o, fie ca iluzia să nu pățească nimic în următoarele şase zile. Fă ca spațiul să se mişte în jurul nostru, iar Marte să apară roşu sub nava noastră, cu lunile lui, şi să nu fie nicio greşeală în filmul color. Fă să fie trei dimensiuni; să nu se strice nimic la oglinzile şi ecranele ascunse care dau formă acestei frumoase iluzii. Fie ca timpul să treacă fără nicio problemă.

Bodoni se trezi.

Roşia planetă Marte plutea în apropierea rachetei.

— Tati!

Copiii se zvârcoleau ca să se elibereze.

Bodoni se uită şi văzu roşia planetă Marte. Constată că totul era în regulă şi nu se întâmplase nimic cu ea.

La apusul celei de-a şaptea zile, racheta încetă să se cutremure.

— Am ajuns acasă, spuse Bodoni.

Ieşiră şi traversară curtea de vechituri. Sângele le cânta în vene, iar fețele le străluceau.

— Am ouă cu şuncă pentru toți, spuse Maria din uşa bucătăriei.

— Mami, mami, trebuia să vii să vezi planeta Marte, mami, şi meteoriții, şi toate celelalte lucruri!

— Da, spuse ea.

La ora culcării, copiii se adunară în fața lui Bodoni.

— Vrem să-ți mulțumim, tati.

— N-aveți de ce.

— O să ne amintim toată viața, tati. N-o să uităm niciodată.

Foarte târziu în noapte, Bodoni deschise ochii. Simțise că soția lui stătea culcată lângă el, veghindu-l. Stătu nemişcată mult timp, apoi dintr-odată îi sărută obrajii şi fruntea.

— Pentru ce a fost asta? întrebă el.

— Eşti cel mai bun tată din lume, şopti ea.

— De ce?

— Acum văd, răspunse ea. Înțeleg.

Femeia se lăsă pe spate şi îşi închise ochii ținându-l de mână.

— E o călătorie foarte frumoasă? întrebă ea.

— Da, răspunse el.

— Poate, zise ea, poate într-o noapte ai putea să mă duci într-o scurtă călătorie. Ce zici?

— Poate doar într-una scurtă, spuse el.

— Mulțumesc. Noapte bună.

— Noapte bună, spuse Fiorello Bodoni.

EPILOG

Era aproape miezul nopții. Luna era acum sus pe cer. Omul Ilustrat stătea întins fără să se mişte. Văzusem tot ce era de văzut. Poveştile fuseseră spuse; se încheiaseră pentru totdeauna.

Rămăsese numai acel spațiu gol de pe spatele Omului Ilustrat, zona aceea de culori şi forme amestecate. Acum, în timp ce îl priveam, peticul acela abia vizibil începu să se configureze singur, dizolvându-se lent dintr-o formă în alta. În cele din urmă, în acel loc apăru o față care mă privea insistent de pe pielea colorată. Era o față ale cărei nas, gură şi ochi îmi erau familiare.

Imaginea era foarte încețoşată. Am văzut din ilustrație doar atât cât să mă facă să tresar. Am stat acolo în lumina lunii, temându-mă că vântul sau stelele s-ar putea mişca şi ar putea trezi monstruoasa galerie de la picioarele mele. Dar omul dormea liniştit în continuare.

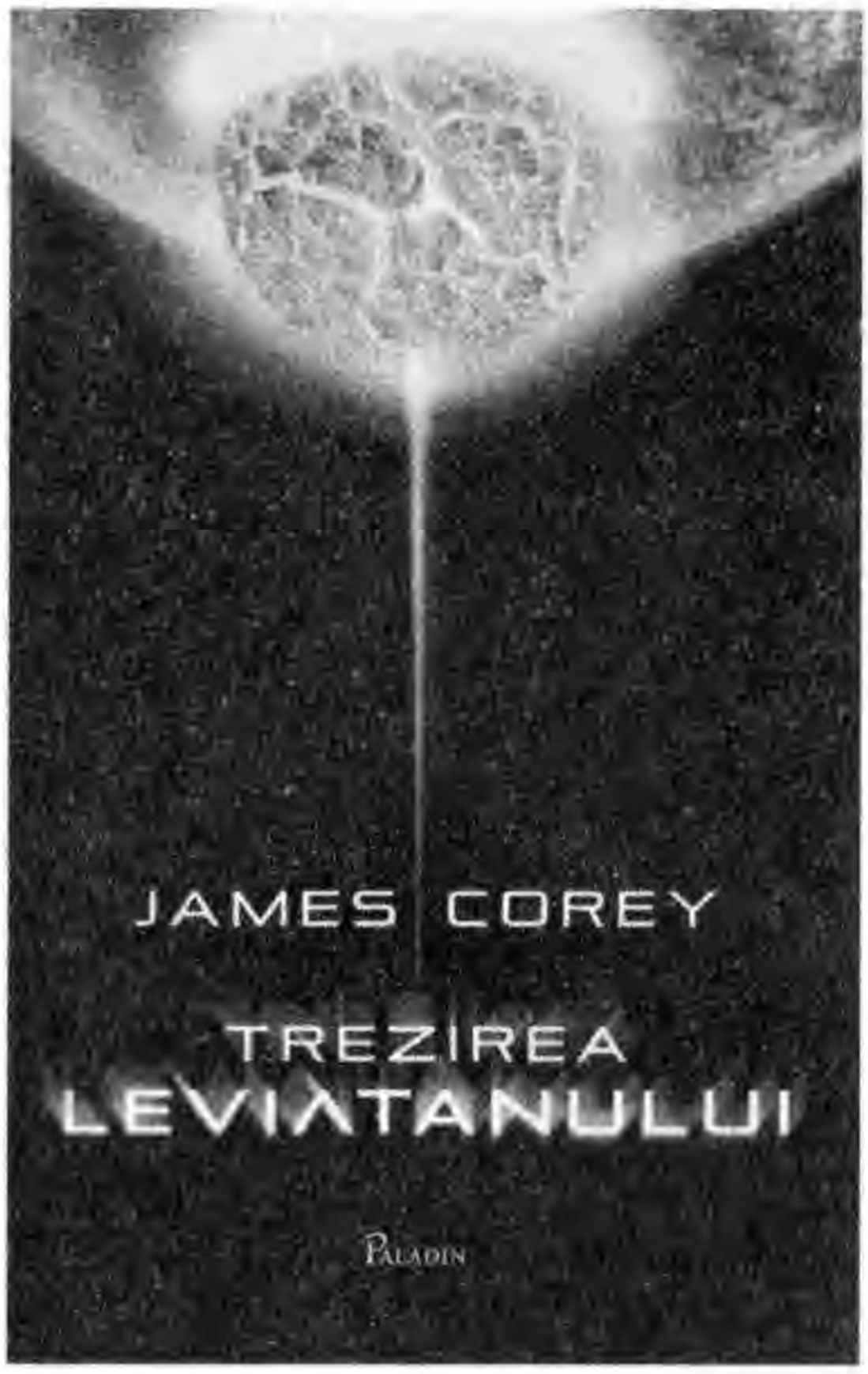
Imaginea de pe spatele lui îl înfățişa pe Omul Ilustrat însuşi. Avea degetele încleştate în jurul gâtului meu. Mă sufoca. N-am aşteptat ca imaginea să devină clară, exactă, bine definită.

Am alergat în josul drumului, în lumina lunii. N-am privit înapoi. În față se afla un orăşel întunecat şi adormit. Ştiam că voi ajunge acolo cu mult înaintea dimineții...

CUPRINS

Prolog: Omul Ilustrat 7
Savana 13
Caleidoscop 31
În pielea celuilalt 42
Autostrada 58
Omul 63
Ploaia continuă 79
Astronautul 96
Baloanele de foc 111
Ultima noapte a lumii 135
Exilații 140
O noapte sau o dimineață oarecare 158
Vulpea şi pădurea 170
Vizitatorul 190
Betoniera 207
Marionete SRL 232
Oraşul 242
Ora Zero 252
Racheta 265
Epilog 279

PALADIN – SF

James Corey
Trezirea Leviatanului

Traducere din limba engleză
de Mihai-Dan Pavelescu

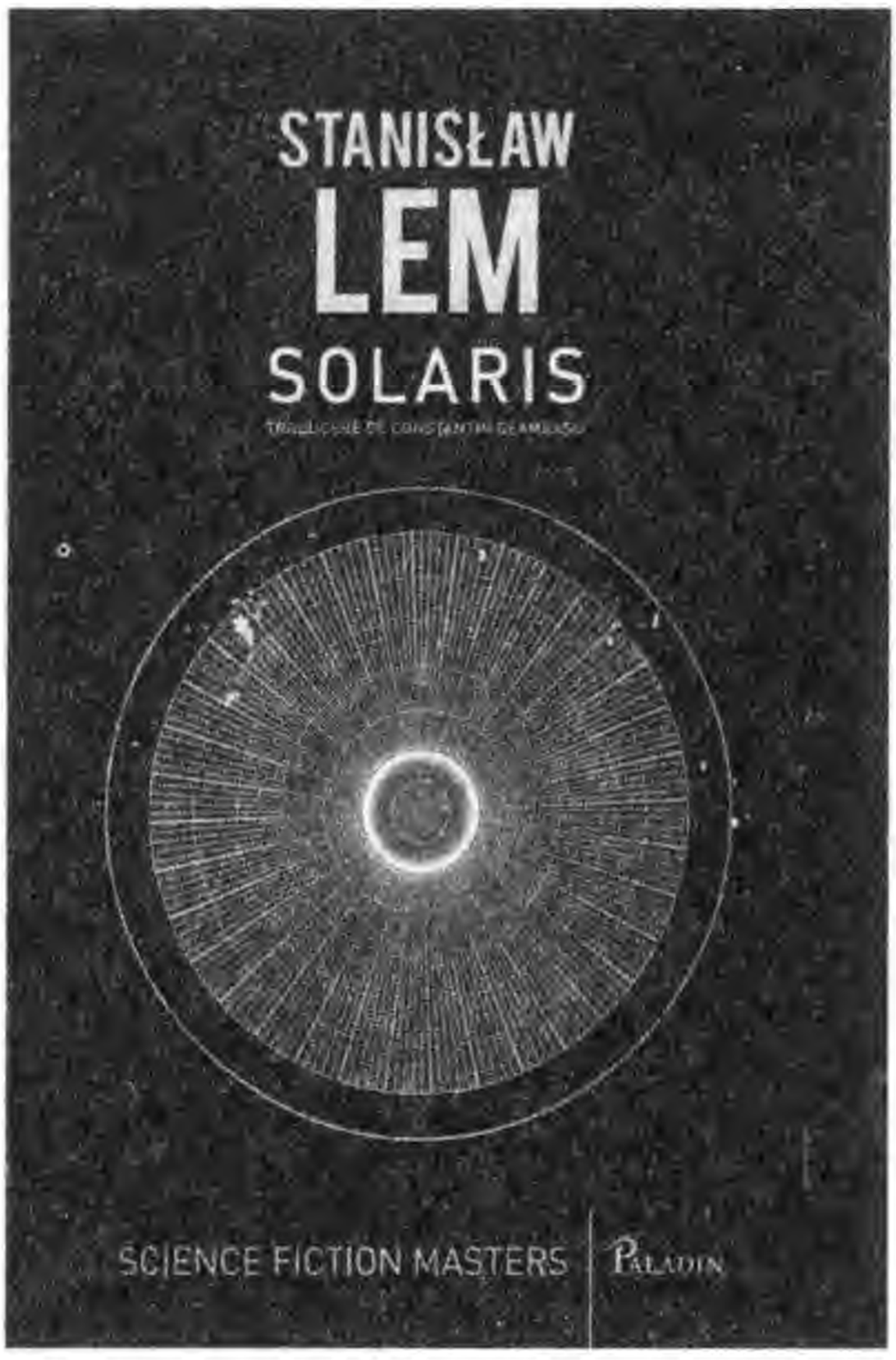
hardcover
632 de pagini
140 x 210 mm

Ce pericole s-ar mai putea afla în spaţiul cosmic după ce umanitatea reuşeşte să colonizeze o mare parte din sistemul solar, iar lupta pentru apă, aer şi hrană trebuie purtată în fiecare zi?

Cu milioane de ani în urmă, fiinţe necunoscute din Univers au lansat asupra Pământului un virus cu o inteligenţă superioară, menit să reconfigureze planeta şi pe locuitorii ei. Dar protomolecula îşi ratează ţinta şi călătoreşte prin spaţiu aşteptând să fie trezită la viaţă.

Când virusul cade în mâinile unor sociopaţi, sute de mii de oameni îşi pierd viaţa, iar sistemul solar este ameninţat de izbucnirea războiului civil. În haosul care se stârneşte, două personaje cu principii antagoniste – James Holden, ofiţer pe un transportor de gheaţă, şi detectivul Miller – vor porni împreună într-o cursă pentru salvarea omenirii.

PALADIN – SF

Stanisław Lem
Solaris

Traducere din limba polonă
de Constantin Geambașu

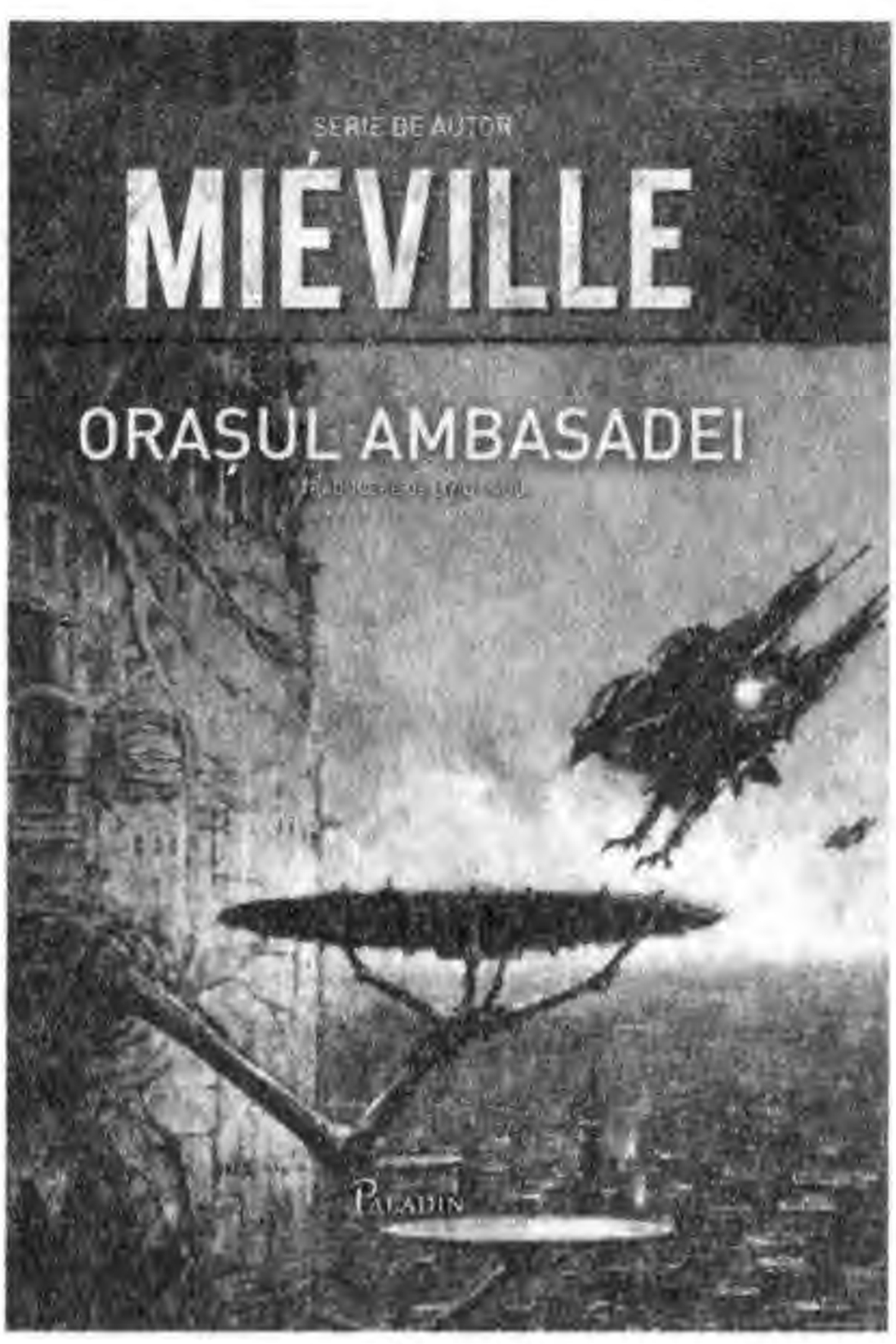
hardcover
240 de pagini
140 x 210 mm

Când doctorul în psihologie Kris Kelvin ajunge pe planeta Solaris pentru a studia oceanul care îi acoperă suprafața, este șocat să întâlnească acolo întruparea femeii iubite, care s-a sinucis cu mulți ani în urmă, pe Pământ. Iar Kelvin nu este singurul cercetător care înfruntă amintiri dureroase.

E oare posibil ca oceanul solarisian să fie o enormă structură neuronală, capabilă să extragă amintirile pământenilor și să le dea formă concretă?

Solaris este un roman despre imposibilitatea comunicării dintre om și speciile non-umane, capodopera unuia dintre cei mai cunoscuți scriitori ai genului provenind din afara spațiului anglo-saxon.

PALADIN – SF

China Miéville
Orașul Ambasadei

Traducere din limba engleză
de Liviu Radu

hardcover
474 de pagini
140 x 210 mm

Avice Benner Cho s-a întors – după mai mulți ani de călătorie prin spațiu – în colonia ariekeană a terestrilor, denumită Orașul Ambasadei. Cu toate că nu poate vorbi limba ariekeilor, Avice este o parte integrantă a acesteia: o comparație vie, una dintre multele figuri de stil (oameni, animale ori lucruri neînsufletite) fără de care extratereștrii nu pot comunica.

Când, în urma unor manevre politice ale statului-metropolă, un nou Ambasador este trimis pe Arieka, echilibrul fragil dintre oameni și extratereștri este tulburat într-un mod violent, iar Avice încearcă să împiedice producerea dezastrului care amenință întreaga planetă.

PALADIN – SF

Andy Weir
Marţianul

Traducere din limba engleză
de Iulia Anania

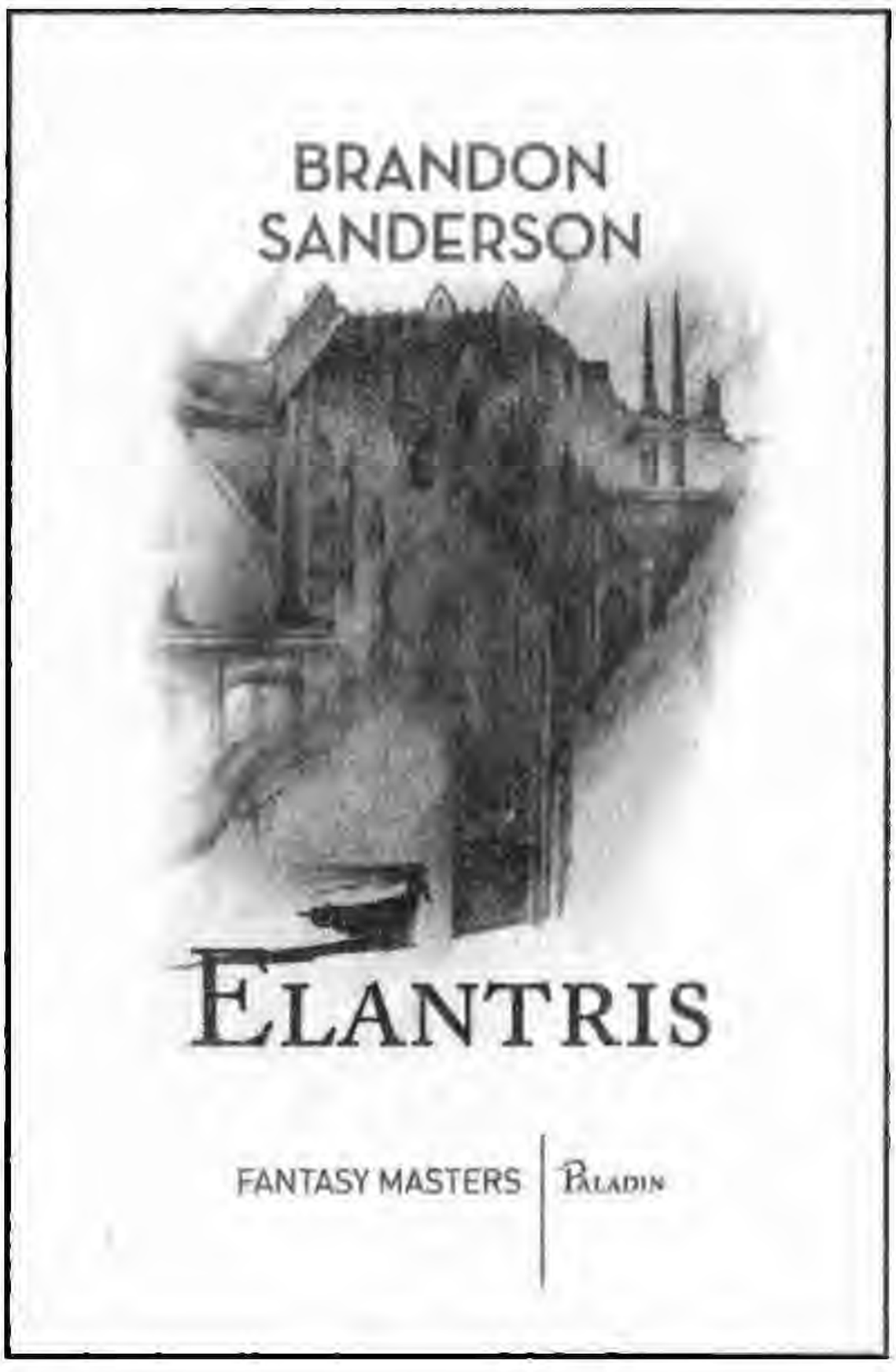
hardcover
424 de pagini
140 x 210 mm

Membrii echipajului Ares 3 ajung pe Marte pentru o misiune programată să dureze două luni, dar o furtună puternică le dă planurile peste cap și sunt nevoiți să părăsească planeta după doar câteva zile.

Însă numai cinci dintre cei șase membri ai echipajului se vor lansa spre Pământ. Mark Watney, pe care ceilalți îl cred mort, rămâne singur, cu resurse limitate de apă și de hrană. Și astfel pornește într-o uimitoare cursă pentru supraviețuire, reușind să facă ceea ce nimeni până atunci nu ar fi crezut că este posibil pe o planetă fără viață.

Inteligența și umorul, stăpânirea de sine și ingeniozitatea îl vor ajuta pe Watney să facă față rând pe rând problemelor aparent insurmontabile. Dar va reuși el să se întoarcă teafăr pe Pământ? Și de unde îi poate veni salvarea?

PALADIN – FANTASY

Brandon Sanderson
Elantris

Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi

hardcover
744 de pagini
140 x 210 mm

Elantrisul, orașul solar al oamenilor-zei, își pierde măreția atunci când, pe neașteptate, este lovit de blestemul numit Reod, iar locuitorii lui se transformă în cadavre vii.

Povestea ia o întorsătură și mai sumbră atunci când însuși prințul moștenitor al Arelonului, Raoden, cade pradă blestemului și este închis în orașul decăzut.

Între timp, Sarene, prințesa care urma să-i devină soție, sosește în Arelon, unde i se spune că alesul inimii ei este mort. Niciunul dintre ei nu este însă dispus să-și accepte soarta, așa că vor porni separat într-o luptă pentru aflarea adevărului și a naturii Reodului, fiind ajutați de ființe cu puteri supranaturale. Când se vor întâlni, îl va mai recunoaște Sarene pe Raoden? Soarta Elantrisului este în mâinile lor.